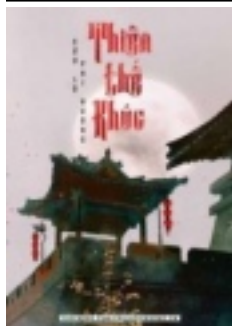

Thiên Thế Khúc

Contents

Thiên Thế Khúc	1
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Thái Tử Chiêu Hoa - Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	3
3. Quyển 1 - Chương 2	4
4. Quyển 1 - Chương 3	6
5. Quyển 1 - Chương 4	8
6. Quyển 1 - Chương 5	9
7. Quyển 1 - Chương 6	12
8. Quyển 1 - Chương 7	15
9. Quyển 1 - Chương 8	16
10. Quyển 1 - Chương 9	18
11. Quyển 1 - Chương 10	20
12. Quyển 1 - Chương 11	22
13. Quyển 1 - Chương 12	23
14. Quyển 1 - Chương 13	24
15. Quyển 1 - Chương 14	26
16. Quyển 1 - Chương 15	28
17. Quyển 1 - Chương 16	29
18. Quyển 1 - Chương 17	31
19. Quyển 1 - Chương 18: (chương Cuối)	33
20. Quyển 2 - Chương 1: Kết Tóc	36
21. Quyển 3 - Chương 1: Lang Yêu (sói Yêu)	37
22. Quyển 4 - Chương 1: Hóa Yêu	37
23. Quyển 5 - Chương 1: Dị Đồng	38
24. Quyển 6 - Chương 1: Trạc Nguyệt	39
25. Quyển 6 - Chương 2	41
26. Quyển 6 - Chương 3	42
27. Quyển 6 - Chương 4	43
28. Quyển 6 - Chương 5	45
29. Quyển 6 - Chương 6	46
30. Quyển 6 - Chương 7	48
31. Quyển 6 - Chương 8	49
32. Quyển 6 - Chương 9	51
33. Quyển 6 - Chương 10	53
34. Quyển 6 - Chương 11: Trạc Nguyệt - Vĩ Thanh	54
35. Quyển 7 - Chương 1: Kính Nguyệt - Tiết Tử	55
36. Quyển 7 - Chương 1-2: Kính Nguyệt	55

Thiên Thế Khúc

Giới thiệu

Bộ truyện này là những mẫu truyện ngắn của tác giả được các editor tổng hợp lại với tên gọi là Thiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-the-khuc>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Thái Tử Chiêu Hoa - Tiết Tử

#trans: Mạt Họa

Bốn phía đều là cây gậy cành khô, mỗi một bước đạp xuống đều phát ra âm thanh vỡ vụn. Sắc trời bên trong khu rừng này u tối không chút sự sống, tĩnh mịch đến hết sức quỷ dị.

Thẩm Như Như có chút sợ hãi nhìn bốn phía, thấp thỏm bước đi, so với nàng đang hoảng sợ thì nam tử đi phía trước sống lưng thẳng tắp, bước chân trầm ổn, mỗi bước chân đạp xuống như tự phát ra kim quang, một chút cũng không hề chạm đến lá khô xám xịt trên đất.

“Năm nguyên tắc chung sống hòa bình có nghe qua chưa?”

Nam tử trước mặt chấp tay, ngữ điệu kiêu căng, dường như không xem hoàn cảnh quanh mình ra gì, cũng hoàn toàn không xem Thẩm Như Như ra gì.

Thẩm Như Như phân tâm đáp một tiếng: “Hả?”

Nam tử mặc hoa phục tự lâu bầu nói: “Thứ nhất, ta là chủ tử. Thứ hai, ngươi là người hầu. Thứ ba, ngươi phải nghe ta. Thứ tư, mọi việc đều phải lấy lời nói của ta làm chuẩn. Thứ năm...”

“Đừng nói mấy thứ được mất này nữa.” Thẩm Như Như cắt lời hắn, “Nhanh chóng tìm tâm trận đi. Cứ ngỡ người trong trận pháp này thì sức lực cơ thể sẽ tiêu hao ngày càng nhanh đấy.”

Nam tử nhướng mày, quay đầu nhìn nàng, Thẩm Như Như lại một cái liếc mắt cũng không nhìn hắn, đi thẳng đến trước người nam tử, ngửi trái ngửi phải một chút: “Hai con đường này, ngươi đi bên trái, ta đi bên phải, sau một nén nhang nếu không tìm thấy tâm trận, thì trở lại chỗ này tụ hợp.”

Lời nói này của nàng, trái lại khiến Chiêu Hoa dừng bước, đứng tại chỗ, giơ tay lên: “Lời nói của Bổng vương, ban nãy ngươi không nghe thấy?”

“Rồi, rồi.” Thẩm Như Như đáp hai tiếng lấy lệ cho có, “Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, ta đi bên trái đây.” Nàng nói xong, đang muốn đi về phía bên trái, chợt một lực mạnh tóm lấy nàng, kéo về phía sau một cái.

“Ai cho phép ngươi ra lệnh cho Bổng vương vậy?” Chiêu Hoa đứng tại chỗ, rõ ràng hai tay không nhúc nhích, nhưng sức lực nắm Thẩm Như Như lại cực kỳ mạnh. Tựa như một sợi dây, quấn quanh người nàng, khiến nàng muốn động cũng không được, Thẩm Như Như giận đến nghiến răng, nhưng chỉ có thể bầm bụng nén giận, chịu đựng mà nói: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi đi tìm đường, bên trái bên phải đều tự mình đi, Bổng vương ở chỗ này đợi tin tức của ngươi.” Vừa nói, hắn vừa nói lỏng lực đạo. Cứ như vậy đứng yên tại chỗ, “Đi đi. Nhanh một chút.”

Thẩm Như Như nhìn vẻ mặt cao ngạo của nam tử này, nghiêm túc suy nghĩ, nếu nàng ở trong mê huyễn trận này, giết chết thái tử Chiêu Hoa, vậy thì sau khi ra ngoài, nàng phải tìm lý do gì để thoát tội đây.

Nàng suy nghĩ rất nhiều lý do, cuối cùng phát hiện, chỉ cần Chiêu Hoa chết, thì nàng liền không thể nào thoát tội được đâu...

Đầu sau, đầu sỏ kéo Chiêu Hoa tiến vào mê trận này....

Là nàng nha...

2. Quyển 1 - Chương 1-2

#trans: Mạt Họa

Yến tiệc đêm trung thu, trên Cửu Trọng Thiên lưu vân tuyệt trần.

Thẩm Như Như ở trong sân viện vừa ngắm trời, vừa già thuốc, vừa ngắm người. Cửa viện vang lên một tiếng “Két”, nàng nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy sư phụ nàng mặt mày âm u đang đi vào.

“Sư phụ.” Thẩm Như Như lên tiếng chào, “Sao người về sớm vậy, yến tiệc trung thu không hấp dẫn...”

“A.” Không đợi Thẩm Như Như nói hết câu, Thẩm Nghị đã cười lạnh: “Một đám tiên nhân đôi đôi cặp cặp tung tăng lượn lờ có gì hấp dẫn.”

“...” Nghe thấy kiểu hình dung này, cả người Thẩm Như Như toát mồ hôi lạnh.

Thẩm Nghị cũng không nhìn nàng, vừa đi về hướng phòng mình, vừa cất giọng nói không cảm tình: “Ngày mai ta phải đi rừng Thái Độc* ở hạ giới để hái thuốc, con trông nhà cho tốt.”

“Ồ, được. Vậy người...” Không đợi Thẩm Như Như hỏi xong, Thẩm Nghị liền trở về phòng đóng sầm cửa lại, câu nói: “...lúc nào trở về...” kia của nàng liền nuốt ngược về cổ họng.

Thẩm Như Như bĩu môi, tiếp tục già thuốc, trong lòng suy nghĩ, sư phụ đi rừng Thái Độc đều phải tầm một hai tháng, đợi nàng xử lý xong số thuốc này, từ ngày mai trở đi nàng có thể chạy đến rừng đào tiên để trên chọc Thị vệ tiểu ca gác cổng rồi.

Tiểu ca mặc khôi giáp của quân sĩ thân hình cao ngất, đặc biệt là lúc cười lên, lộ ra răng khểnh nhỏ nhỏ, đáng dấp rất mê người...

Trong lòng Thẩm Như Như luôn nghĩ đến chuyện này, đến nửa đêm rốt cuộc cũng xử lý xong số thuốc trong tay, liền trở về phòng mình tắm một cái rồi đi ngủ.

Nhưng Thẩm Như Như không thể ngờ rằng, ngày hôm sau, nàng lại bị một thị vệ tiểu ca lôi xuống giường, chỉ là... không phải tiểu ca trong lòng.

Người đến động tác thô lỗ, liền lôi kéo nàng đẩy ra cửa, không để tâm chân nàng lão đảo đến sắp ngã xuống.

Trong lúc kinh hoảng Thẩm Như Như có chút nổi nóng: “Làm... làm gì vậy!”

Quân sĩ một đường đem nàng kéo tới phía ngoài phòng, khoanh khắc bước ra đến sân viện, Thẩm Như Như cảm thấy mặt nàng đều bị chọc mù rồi!

Chỉ thấy trong viện thần quang sáng rực bốn phía, trên lưng chim phượng hoàng thần lông bảy màu có công theo một chiếc ghế, nam tử ngồi trên ghế hai chân bắt chéo, thần thái kiêu căng, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Trong tia sáng nhức mắt đó, Thẩm Như Như cố híp mắt, vất vả nhìn hấn ta.

Giữa tia sáng dội ngược đó, chỉ thấy bóng dáng nam tử cười chim kia cao to mạnh mẽ, thần thái anh tuấn mà trên dưới Tam Trọng Thiên không có.

Quân sĩ ôm quyền, rất cung kính hướng nam tử kia hành lễ một cái, báo cáo: “Điện hạ, thuộc hạ đã tra rõ, trong phủ của Y tiên chỉ còn lại một mình tiểu tiên này.”

“Được rồi.” Nam tử gật đầu một cái, đứng dậy. Mỗi khi hần bước một bước, thì dưới chân đều tự xuất hiện từng bậc thang màu vàng: “Y tiên đi đâu rồi?” Giọng nói hần mang theo ba phần lãnh ý, ẩn chứa sức mạnh không giận mà uy.

Hần đi tới trước mặt Thẩm Như Như, so với nàng thì cao hơn một cái đầu. Thẩm Như Như ngửa đầu nhìn hần, cẩn thận hỏi: “Các người... là ai a?”

“Hỗn xược.” Thị vệ bên cạnh lập tức lớn tiếng quát tháo, “Lại dám vô lễ với điện hạ.”

Tiếng quát này thập phần vang trung khí, Thẩm Như Như sợ hãi run run một cái, nàng biết có người có thân phận phi phàm, trong lòng có giận không dám bộc phát, chỉ có thể ầm ừc thầm lẩm bẩm một câu: “Ta đây không phải đang hỏi cho rõ để còn biết mà điều chỉnh tư thế quỳ xuống hay sao...”

Quân sĩ im lặng, đoán chừng là không biết đáp thế nào trước câu nói không tiền đồ này của nàng.

“Hừm.” Nam tử trước mặt Thẩm Như Như dùng mũi phát ra một âm tiết khinh thường, đưa ngón trỏ ra chỉ chỉ hai cái về mặt đất phía trước Thẩm Như Như: “Quỳ xuống là được rồi.”

Giọng điệu hần có một phần thanh cao, một phần lãnh đạm còn lại là tám phần thiếu đôn, cho dù là người nhất gan sợ chết như Thẩm Như Như cũng bị kích thích không nhin nổi mà trừng mắt nhìn hần, nhưng nhìn thấy thứ ánh sáng quanh người hần, nàng lại sợ chết lặng lẽ dời mắt đi.

Trong lòng nàng hiểu rõ, đánh là đánh không lại rồi. Vì vậy nàng cân nhắc một phen, tự mình đổi đề tài: “Hôm qua sư phụ ta nói phải đi rừng Thải Độc rồi.”

Lúc này không còn ai quan tâm chuyện nàng có quỳ hay không nữa. Chân mày nam tử khẽ nhíu lại: “Lúc nào trở về?”

“Chưa nói.”

Nam tử càng nhíu mày chặt hơn, sau đó quan sát Thẩm Như Như từ trên xuống dưới một phen: “Người là đệ tử của y tiên.”

“Đúng vậy.”

“Đi theo Y tiên học bao lâu rồi?”

“Tháng sau nữa là tròn trăm năm rồi.”

“Thời gian không dài.” Nam tử tự lẩm bẩm than thầm một tiếng, lại hỏi thêm: “Độc mà Y tiên hạ, người có giải được không?”

Câu này vừa hỏi ra khiến Thẩm Như Như ngây người chốc lát: “Độc mà sư phụ ta hạ?” Hạ độc gì? Hạ độc ai? Vì sao phải...hạ độc?”

Không có cho nàng đáp án, nam tử thân tỏa thần quang hướng kế bên nháy mắt, Thẩm Như Như liền bị xách lên đi cùng bọn họ.

Đây... hần cũng tính là bắt cóc nhĩ, nhưng cái kiểu bắt cóc khí thế đường đường chính chính này, ngược lại khiến Thẩm Như Như có muốn phản kháng cũng cảm thấy không đúng...

(*rừng Thải Độc: chữ “Thải” này có nghĩa là màu sắc.)

3. Quyển 1 - Chương 2

#trans: Mạt Họa

Chương 2

Đối với Thẩm Như Như mà nói, một ngày này quả thật là thần kỳ. Một ngày này, nàng rốt cuộc cũng lên được Cửu Trọng Thiên rồi, chỉ là Cửu Trọng Thiên này, có chút không giống so với tưởng tượng của nàng.

Ngược lại cái không khác mấy chính là tiên vân phẳng phất, linh khí mịt mờ.

Chỉ là...

Khi trông thấy cảnh tượng các thượng tiên đánh nhau đến gà bay chó chạy, cổ họng Thẩm Như Như nuốt nước bọt một cái, nàng cười gượng nói:

“Hơ hơ hơ, cuộc sống của mọi người trên Cửu Trọng Thiên thú vị như vậy à, lúc chơi đùa cũng có tinh thần ghê nha...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy “xoạt” một tiếng, dòng máu âm ảm văng lên mặt Thẩm Như Như.

Cả người Thẩm Như Như cứng đờ, đợi nàng quay đầu lại, thì hai người đang đánh nhau kịch liệt kia đã dần đánh đi xa.

Thẩm Như Như chao đảo hít một hơi khí lạnh, nếu nàng không nhìn lầm, vậy... vậy vậy... vậy hai vị kia hẳn là đôi phu phụ chiến thần thường xuyên xuống hạ giới hàng yêu phục ma, vừa thắng trận khải hoàn trở về!

Bọn họ thường xuyên đi ngang qua Tam Trọng Thiên, với các tiểu tiên của Tam Trọng Thiên mà nói, là chỉ có thể ngửa mặt nhìn lên chứ không thể sánh bằng được.

Bây giờ sao lại đánh thành bộ dạng như muốn giết cả nhà đối phương thế này...

“Sao lại... như vậy...” Thẩm Như Như kinh ngạc nỉ non lên tiếng.

Ở phía trước Thẩm Như Như, nam tử mặc hoa phục tỏa kim quang ngồi trên lưng phượng hoàng kia, hẳn quay đầu lại nhìn Thẩm Như Như, đôi mắt ẩn chứa sát khí, giọng nói lạnh như băng:

“Đây đều do sư phụ người ban tặng.”

Đây... đều là do... sư...sư phụ nàng làm sao?

Thẩm Như Như duy trì nụ cười cứng ngắc, sau đó bị mồ hôi lạnh chảy xuống ướt lưng.

Thật ra thì đến nước này, tuy rằng nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng đại khái đã mơ hồ hiểu, sư phụ nàng lần này gây họa lớn rồi. Mà nàng càng biết rõ, hôm qua sư phụ liền chạy đến rừng Thái Độc dưới hạ giới, cũng không kêu nàng theo....

Nàng... phải gánh chịu trận này rồi.

Bị trọng binh giải đến Lăng Tiêu Điện nơi cao nhất của Cửu Trọng Thiên, trông thấy cảnh tượng trước mặt, chân Thẩm Như Như bắt đầu run.

“Sư... sư sư sư phụ của....ta, hẳn rốt cuộc đã làm gì...”

“Hạ độc mà thôi.” Nam tử trên thần phượng chậm rãi bước xuống: “Phụ vương và mẫu hậu ta kết duyên đã ba ngàn năm, trước giờ chưa từng xích mích.” Hắn cười lạnh một tiếng, “Sư phụ người, ngược lại rất có bản lĩnh.”

Phải, đúng vậy.... Ai nói không phải chứ...

Nói đến hai chữ hạ độc, Thẩm Như Như liền đại khái biết tình huống, sư phụ của Thẩm Như Như tên là Thẩm Nghị, hẳn người cũng như tên, là một thần y, trong Cửu Trọng Thiên y thuật của hắn là giỏi nhất.

Chỉ là ba tháng trước, nương tử của Thẩm Nghị, sư nương của Thẩm Như Như đã bỏ trốn cùng người khác, sau đó thì tính tình Thẩm Nghị liền bắt đầu trở nên quái gở, hẳn buồn vui thất thường, không chịu nổi khi nhìn người khác ân ái, đi trên đường thấy tiểu tiên cô nào cùng người ta nắm tay, hắn cũng vậy thuốc độc gì đấy...

Khiến cho tất cả thấy người ở Tam Trọng Thiên trong lòng hoảng hốt, không dám nói chuyện yêu đương ngoài đường nữa.

Thẩm Như Như vốn tưởng sư phụ mình chỉ thương tâm mấy tháng, hạ độc vài đôi yêu nhau sau đó liền ổn, làm sao đoán được ngay cả Cửu Trọng Thiên mà hắn cũng hạ độc a!

Nhìn kiểu này, chắc là hạ độc vào yếm tiệp trung thu đêm qua rồi nha!

Trong lòng Thẩm Như Như kêu cha gọi mẹ, Thẩm Nghi gây họa lớn như vậy liền chạy trốn trong đêm, ngược lại đem nàng ra đỡ đạn! Cục diện hiện giờ, nàng một tiểu tiên nhỏ như mẩu vụn, biết xử lý thế nào đây!

Sư phụ vô liêm sỉ!

Sau khi Thẩm Như Như khóc thảm trong lòng xong, như cũ vẫn phải đương đầu với cục diện rối rắm khó nuốt này, nàng quay đầu nhìn nam tử một thân kim quang kế bên, tiếp tục cười gượng:

“Thì... thì ra là Chiêu Hoa thái tử điện hạ...”

4. Quyển 1 - Chương 3

#trans: Mạt Họa

Mới sáng sớm Thẩm Như Như đã bị áp giải đến trước mặt người kia, sau đó bị mang lên Cửu Trọng Thiên, nàng có thể tưởng tượng ra thân phận người này không đơn giản, nhưng lại chưa từng đoán được, đây chính là vị thái tử điện hạ được chúng tiên cô nghị luận nhiều nhất của Cửu Trọng Thiên này.

Tiểu tiên như nàng, vốn thấp kém cả đời cũng chẳng thể cùng nhân vật lớn như vậy nói chuyện...

Chiêu Hoa vung tay lên, không hề chạm vào Thẩm Như Như, chỉ bằng một cỗ khí tức đã đem Thẩm Như Như choáng váng đẩy về phía trước hai bước.

“Giải độc.” Hắn lạnh lùng hạ lệnh.

Thẩm Như Như mũi chân cuống quýt cố đứng vững lại, sau khi nhìn Thiên đế Thiên hậu đánh nhau đến không nhận người thân, nàng bất lực quay đầu nhìn Chiêu Hoa.

Chiêu Hoa nhíu mày.

“Ta...” Thẩm Như Như ngập ngừng nói, “... không biết giải độc...”

Chiêu Hoa híp mắt: “Người biết làm cái gì?”

“Giã thuốc....”

“Người cùng Y Tiên học y bao lâu?”

“Trăm... trăm năm rồi...”

“Thời gian trăm năm, mà chỉ học được giã thuốc?”

Thẩm Như Như có chút xấu hổ gật đầu.

Chiêu Hoa ngưng tụ hàn khí trong tay:

“Người nói cho Bồn vương, cần người có tác dụng gì?” Hắn vừa nói, quanh thân nổi lên sát khí.

Thẩm Như Như sợ đến hít thở cũng thấy lạnh sống mũi, vội vàng nói: “Có có có! Hữu dụng!”

Nàng kêu lên:

“Ta có thể đi rừng Thái Độ tìm sư phụ!”

Thấy hàn khí trong tay Chiêu Hoa dừng ngưng tụ chốc lát, trong lòng Thẩm Như Như liền sinh hi vọng, vội vàng nói bổ sung,

“Ta đã cùng sư phụ đến rừng Thái Độc rất nhiều lần! Ta biết hắc hái thuốc đi đường nào, ta có thể mang các người đi tìm hắc!”

Hàn khí trong ta Chiêu Hoa dần dần tản ra: “Lập tức xuống Hạ giới. Ngày mai đến lúc mặt trời lặn mà chưa tìm được, người tự lấy cái chết tạ tội đi.”

Thẩm Như Như nghe vậy, giùng giàng há to miệng: “Rừng Thái Độc có trận pháp trời giáng...”

Ngày mai trước lúc mặt trời lặn, có lẽ chưa tìm được đâu...

Nàng câu nói này còn chưa nói xong, Chiêu Hoa liền nghiêng nghiêng lườm nàng một cái:

“Ngày mai trước khi mặt trời lặn tìm không thấy, người, lấy cái chết tạ tội.”

Trong mắt hắc mang theo hàn quang của kẻ ở trên cao, “Bổn vương không nói lần thứ ba.”

Thẩm Như Như nuốt nước bọt. Ở trong lòng mắng một vạn lần sư phụ Thẩm Nghị là đồ khốn kiếp, sau đó cắn răng, kìm nén ủy khuất, ngậm lấy nước mắt, thê thê thăm thăm gật đầu đáp:

”Tiểu tiên... đã rõ.

Hạ giới, rừng Thái Độc.

Thẩm Như Như nhìn Chiêu Hoa ở kế bên cười Thần phượng phát ra ánh sáng chói mắt, nội tâm trợn mắt cá chết vô số lần, nhưng thấy xung quanh hắc là một vòng thị vệ mang theo đao, Thẩm Như Như xem xét thời thế, cuối cùng vẫn làm vẻ mặt ôn hòa cùng Chiêu Hoa cười nói:

“Thái tử điện hạ, người không yên lòng muốn cùng ta đi tìm sư phụ, không thành vấn đề, nhưng người xem con chim này có phải nên thu lại rồi không, có chút hơi chói mắt...”

Chiêu Hoa nghe vậy nghiêng mắt một cái, hắc còn chưa mở miệng, bên cạnh lập tức có người mắng:

“Hỗn xược. Dám dùng từ ngữ tả loài chim phạm trần để hình dung thú cười Thần Phượng của thái tử điện hạ!”

Thần Phượng không phải cũng là chim sao...

Mặc dù trong lòng nghĩ như thế, nhưng Thẩm Như Như cũng không dám nói ra, nàng đành phải cúi đầu chịu thua “Được được được.” Nàng kéo khóe miệng cười làm lạnh, “Thần Phượng, Thần Phượng, ngài cái này Thần Phượng có phải nên thu vào một chút hay không, kim quang quá sáng rồi, sẽ dọa sư phụ ta chạy mất.”

Chiêu Hoa suy nghĩ một chút, gật đầu, cao ngạo bước xuống Thần Phượng, bên cạnh lập tức có hoa tiên làm phép thuật, trên mặt đất trước trước sau sau nở rộ một mảnh phồn hoa.

“Đi thôi.” Chiêu Hoa khoát tay theo thói quen, phẳng phất như để làm theo yêu cầu của Thẩm Như Như mà hắc đã phải hi sinh cực lớn.

Khóe miệng Thẩm Như Như giật giật:

“Nhưng mà Thái tử điện hạ...”

Thẩm Như Như liếc chết góp lời, “Người đi một bước mặt đất liền nở đầy hoa, như vậy sư phụ ta cũng có thể nhận ra...”

“Hỗn xược.” Thẩm Như Như còn chưa dứt lời, bên cạnh lại có người mắng, “Sao có thể để giày của điện hạ nhiễm mấy thứ phạm trần này!”

Trong lòng Thẩm Như Như dâng lên một nỗi tức giận, cổ rướn lên, nhưng thấy người đối diện bên hông có mang đao, nàng nhất thời nhụt chí: “Ta đây không phải là sợ... trì hoãn thời gian tìm sư phụ sao...”

Chiêu Hoa nhướng mày một cái, hoa tiên bên cạnh liền hiểu ý, sau đó mỗi bước chân Chiêu Hoa đi đều chỉ nở ra hoa tươi.

Chiêu Hoa liếc mắt về phía Thẩm Như Như, cao quý lãnh diễm:

“Được rồi chứ?” Thần sắc hần khinh miệt, “Tất cả yêu cầu của người Bốn vương đã đáp ứng hết, nếu ngày mai không tìm được người, đừng trách Bốn vương ngắt đầu người xuống.”

Thẩm Như Như nhất thời nhịn không được nắm chặt quả đấm, nhưng lập tức thả lỏng ra.

Được! Quả đấm ai cứng người đó là lão đại, hần nói vậy thì cứ vậy xem là vậy....

5. Quyển 1 - Chương 4

#trans: Mạt Họa

Thẩm Như Như hướng về nơi Thẩm Nghị thường hay đến mà tìm, một mình nàng ở đằng trước vừa phải thăm dò địa hình, vừa phải lần theo tìm dấu chân, bận bịu không ngừng, mà thái tử Chiêu Hoa đi sau nàng có người che dù, có người quạt, trước sau đều có một đám hầu hạ đến nhân nhả.

Mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, mà việc tìm Thẩm Nghị không chút tiến triển, nếu như trời tối, sợ là sẽ càng khó tìm người hơn. Trong lòng Thẩm Như Như nóng nảy, tiếng bước chân dồn dập của đám người phía sau khiến nàng càng phiền lòng.

Rốt cuộc nàng bật người đứng lên, quay đầu nhìn Chiêu Hoa: “Thái tử điện hạ, người đừng để cho đám tiên nhân đằng sau đi theo nữa được không, tiếng bước chân quá lớn, nếu ta là sư phụ, nhìn thấy các người đi đến đâu là chim kêu thú gọi đến đó, từ đằng xa liền bỏ chạy rồi.”

Lần này không đợi người bên cạnh mở miệng, Chiêu Hoa đã nhú mày: “Tiểu tiên của phủ Y Tiên, người là đang toan tính đem sự vô năng của mình đùn đẩy lên người Bốn vương sao?”

Thẩm Như Như kìm nén cảm xúc giải thích: “Không phải đùn đẩy, là trời vốn sắp tối rồi, mà đám người phía sau người động tĩnh quá lớn, rừng Thái Độc vốn là có trận pháp thiên thành (trời giăng)....”

“Không cần nhiều lời.” Chiêu Hoa vung tay cắt đứt lời nàng, “Vừa không có bản lãnh, lại không tìm được người, nói nhảm lại nhiều. Người đâu, lập tức đem người này đi chém cho Bốn vương.”

Thẩm Như Như nghe vậy ngạc nhiên: “Cái gì!”

Người bên cạnh Chiêu Hoa lập tức vác đao đi lên.

Thẩm Như Như thấy vậy liền sợ hãi, sau đó trong lòng bùng lên ngọn lửa thiêu đốt: “Người sao có thể không nói đạo lý như vậy chứ!”

“Bốn vương chính là đạo lý, chém cho ta!”

Thẩm Như Như hít khí lạnh liên tục lui về sau: “Người nói ta không có bản lãnh, còn người có bản lãnh, người đi theo ta sao cũng không tìm thấy sư phụ vậy! Muốn chém thì người chém chính mình trước đi!”

“Hỗn xược!” Bên cạnh Chiêu Hoa vang lên tiếng quát.

Dưới tình huống kiêu này, vì mạng sống, Thẩm Như Như sẽ tận lực hạ thấp tư thái của mình, nhưng dưới tình huống không cho nàng sống, Thẩm Như Như hơn phân nửa là không biết kìm nén phun hết những lời từ nội tâm ra.

“Ta hỗn xược chỗ nào chứ, nói không đúng sao! Người một đại nam nhân đi đường còn phải *bộ bộ sinh hoa, đây là cái tật xấu gì, người theo ta hạ giới thì hạ đi, người tìm người quan trọng hay là ”không nhuốm bụi trần” quan trọng hã, phụ mẫu mình trên trời đánh đến chết đi sống lại, còn có tâm tình bắt bẻ này bắt bẻ nọ, nếu ta mà là Thiên đế Thiên hậu thì trước tiên phải đập chết cái tên bất hiếu như người.”

*Bộ bộ sinh hoa: đi một bước lại nở ra hoa í.

Đám người hầu đều bị những lời này của Thảm Như Như làm cho chấn kinh, Chiêu Hoa cười lạnh một tiếng: “Y Tiên dạy đồ đệ như người, cái khác học không được, ngược lại cái gan to bằng trời này lại được thân truyền nhỉ.”

Tiếng nói hần vừa dứt, căn bản không cho người khác cơ hội phản ứng, vung tay dùng tiên lực hướng Thảm Như Như đánh tới.

Mọi người đều cho rằng chịu một luồng tiên lực này Thảm Như Như sẽ chết chắc, ai mà ngờ một tiểu tiên bé nhỏ trong Y Tiên phủ lại có động tác tránh né nhanh đến vậy, nghiêng nghiêng người một chút liền tránh được sát chiêu của Chiêu Hoa, tiên lực còn chưa dừng lại, trực tiếp đánh vào cái đại thụ sau lưng Thảm Như Như.

Mà càng kỳ quái hơn là đại thụ kia chẳng qua chỉ là một cái cây phàm trần nhưng chịu một đòn của Chiêu Hoa xong lại không bị gãy, lá khô trên cây cuộn cuộn nổi lên như gợn sóng đang dâng trào.

Thảm Như Như quay đầu nhìn lại, mặt nhất thời biến sắc: “Chạy chạy chạy!” Nàng hô to, “Đánh vào trận pháp rồi!”

Lời nàng vừa kêu ra miệng, nhánh cây đại thụ sau lưng liền vươn dài ra, đột nhiên vọt tới lôi Thảm Như Như lại, mà lúc này Thảm Như Như đang phi thân nhào lên, vừa vịn nắm chặt quần Chiêu Hoa.

Người hầu bên cạnh Chiêu Hoa thấy vậy, nhất thời loạn thành một đoàn, dùng đủ loại pháp thuật đánh vào nhánh cây kia, nhưng nhánh cây kia vẫn không gãy, cũng có lẽ vì bị thương nên dường như hấp thụ tất cả pháp lực của mọi người đánh tới, nhánh cây vươn ra ngày càng nhiều, cũng ngày càng dài, trong rừng một trận cuồng vũ, đem tất cả tiên nhân, thần diệu thần phượng cùng đánh văng ra ngoài, nhất thời lúc này chỉ còn Chiêu Hoa đang đứng cùng với Thảm Như Như đang sống chết lôi kéo quần hần.

Nhánh cây lôi Như Như về sau bao nhiêu, Thảm Như Như liền lôi quần của Chiêu Hoa về sau bấy nhiêu.

Hai tay Chiêu Hoa lập tức giữ lấy quần, tức giận tím mặt: “Khốn kiếp! Buông tay ra ngay cho Bồn vương!”

“Buông tay rồi thì ta chính là khốn kiếp với bản thân mình đấy!” Thảm Như Như gào to: “Người phải chống đỡ, mang ta ra ngoài đi!”

Chiêu Hoa tức giận kìm không nổi, liền muốn đưa tay chém đứt hai tay của Thảm Như Như, Thảm Như Như thấy vậy thét lớn: “Chiêu Hoa thái tử, người thật độc ác!”

Không đợi Chiêu Hoa thái tử xuống tay, nhánh cây sau lưng liền vươn lên, trói chặt hai tay Chiêu Hoa, đôi mắt Chiêu Hoa đành lại, muốn thi triển đại pháp thuật, nhưng đất dưới chân bỗng nhiên mềm nhũn, khiến cả người hần trong nháy mắt chìm xuống đó. Trong bùn đất giống như có một cái động không đáy, hút đi toàn bộ pháp thuật toàn thân hần, khiến hần không có cách nào chống cự. Bên tai chỉ có tiếng mắng chửi của Thảm Như Như:

“Người là một tên thái tử yếu đuối...”

Sau đó...

Cũng không còn sau đó nữa.

6. Quyển 1 - Chương 5

Thực sự mỉa cảm thấy hai cháu này giống Sơ Không và Tiểu Tường dã man. Thảm Như Như cũng là một cô nương hồ báo và lạnh lợi, so với Tiểu Tường Tử thì thêm một phần khôn khéo, bớt một phần “nam hiểm”, Chiêu Hoa chẳng chọc không khác gì Sơ Không, nhưng là version có quyền có tiền ==))

#Vy

#trans: Mạt Họa

Chương 5

Bọn họ cứ như vậy bị rơi vào giữa mê trận của rừng Thải Độc, đang tìm kiếm đường ra khỏi rừng Thải Độc. Không... phải nói là, một mình Thẩm Như Như đang tìm đường ra.

Bởi vì tên thái tử cao cao tại thượng kia chỉ giỏi mở miệng sai khiến hỡi thúc người ta là nhanh, còn chuyện khác thì lười đến đầu ngón tay cũng không thèm nhắc.

Thẩm Như Như vừa đi về phía trước tìm đường, vừa buông tiếng thở dài, nàng quay đầu nhìn lại, Chiêu Hoa thái tử kia khoanh tay đứng tại chỗ, nhìn trời nhìn đất, cứ thế không đi về phía con đường nhỏ bên phải một bước nào.

Thẩm Như Như cảm thấy trong lòng mệt mỏi vô cùng.

Thật ra lúc nàng tỉnh lại, đã có cơ hội vứt bỏ không quan tâm tên Chiêu Hoa thái tử kiêu căng này.

Lúc đó nàng tỉnh trước Chiêu Hoa, hiểu ra bọn họ rơi vào giữa mê trận, cũng phát hiện ra người hầu của Chiêu Hoa toàn bộ đều không thấy nữa. Mà khi đó, vị Chiêu Hoa thái tử để giày không nhuộm bụi trần trong truyền thuyết này đang nằm ngửa trên mặt đất, tóc đen bung xõa. Trừ khuôn mặt vẫn đẹp quá đáng như cũ thì nơi khác trên người đều bẩn y như nàng.

Nếu nàng muốn bỏ lại Chiêu Hoa, lúc đó chỉ cần phui mông bỏ đi, sau khi Chiêu Hoa tỉnh lại cũng tuyệt đối không biết hắn bị người ta bỏ lại đâu.

Nhưng con người Thẩm Như Như, cứ thích vào thời điểm nên dùng lòng dạ đen tối để làm việc lại thích phát huy một chút đạo đức tốt đẹp...

Cuối cùng nàng cũng không bỏ lại Chiêu Hoa, mà nhắc hắn lên một bên vai, mang hắn cùng đi tìm tâm của mê trận này, tính toán sớm ngày tìm đường phá trận để ra ngoài... Nhưng bây giờ Thẩm Như Như đối với quyết định của mình lúc đó cảm thấy hối hận sâu sắc.

Vô cùng sâu sắc!

“Đúng ra nên để hắn nằm trên đất tự sinh tự diệt!”

Ngay lúc Thẩm Như Như lẩm bẩm mấy lời này, bên cạnh nàng đột nhiên thổi tới một trận gió lạnh, sau đó có người khặc khặc cười quái dị: “Người muốn giết hắn à? Ta giúp ngươi nhé?”

Lông tơ khắp người Thẩm Như Như nhất thời bị trận gió lạnh u tịch này thổi dựng đứng lên, nàng vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen nhanh như chớp xông về đến chỗ Chiêu Hoa đang đứng.

Đây chẳng lẽ là tà ma do độc khí ngàn vạn năm của rừng Thải Độc ngưng tụ thành mà Thẩm Nghi từng nói qua?

Thẩm Như Như hít ngược một hơi khí lạnh lại, lập tức hô to: “Tránh ra!” Chiêu Hoa đảo mắt nhìn Thẩm Như Như, chân mày động một cái. Bước chân một nửa cũng chưa động, mắt thấy bóng đen kia sắp đụng vào Chiêu Hoa, Thẩm Như Như quát chói tai: “Tránh ra đi thái tử yếu đuối ơi!”

Bóng đen lúc này đã nhào tới trước người Chiêu Hoa, thoáng chốc ngưng tụ thành hình, trong tay hắn nắm đại đao, một đôi mắt thịt đỏ chạch quỷ dị hưng phấn nhìn chằm chằm Chiêu Hoa: “Não tủy của ngươi thuộc về ta!”

Đại đao rơi xuống.

Thẩm Như Như cắn răng nhắm mắt, cúi đầu không dám nhìn.

Chỉ nghe “Bùm” một tiếng!

Xung quanh chợt lâm vào yên tĩnh cùng tận. Bên kia không có truyền đến mùi máu tanh như dự liệu, Thẩm Như Như đợi qua một lát, mới tò mò mở mắt ra, nhìn bên kia một cái, chỉ thấy Chiêu Hoa vẫn đứng yên ổn, dưới chân hắn vẫn tỏa ra kim quang như cũ, thần sắc cũng kiêu căng trời sinh như trước.

Mà tà ma kia đã không còn dấu vết.

“Bổn vương đã nói, người chẳng qua chỉ là người hầu, chớ tính toán ra lệnh cho Bổn vương. Hơn nữa...” Hắc xa xa nhìn Thẩm Như Như, hí mắt hỏi: “Ban nãy người gọi Bổn vương là gì?”

Thẩm Như Như có mấy phần thất thần nhìn hắc.

Đúng rồi, sao nàng lại quên mất, trong Cửu Trọng Thiên lưu truyền nhiều truyền thuyết liên quan đến vị thái tử này, Thiên đế Thiên hậu ký thác kỳ vọng rất lớn ở hắc, từ nhỏ đã lệnh cho Chiêu Hoa thái tử đi theo phụ phụ chiến thần ra chiến trường giết địch, mà khi thái tử ở Cửu Trọng Thiên, dù sao thầy dạy mưu sĩ của hắc cũng là các quan văn trên trời. Văn thao vũ lược, Chiêu Hòa thái tử đều có.

Hắc kiêu căng như vậy, bởi vì hắc tuyệt đối có tư cách kiêu căng.

Thấy Thẩm Như Như kinh ngạc nhìn chằm chằm hắc, ánh mắt Chiêu Hoa càng hí chặt hơn: “Bổn vương ban nãy hình như nghe thấy hai chữ yếu đuối?”

Thẩm Như Như lập tức cười hí mắt, dịu dàng vỗ vỗ: “Chiêu Hoa thái tử kinh tài tuyệt tuyệt, tinh thông văn trị võ công, vừa nãy giọng quá lớn, là thái tử nghe nhầm rồi.”

Chiêu Hoa lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nói: “Đi tìm tâm trận.”

Thẩm Như Như rũ mi hạ mắt đáp một tiếng: “Dạ.”

(Nghe bà Như “Dạ” mà da gà ta nổi cuộn cuộn.) Thực sự mỉa cảm thấy hai cháu này giống Sơ Không và Tiểu Tường dã man. Thẩm Như Như cũng là một cô nương hồ báo và lạnh lợi, so với Tiểu Tường Tử thì thêm một phần khôn khéo, bớt một phần “nham hiểm”, Chiêu Hoa chảnh chọe không khác gì Sơ Không, nhưng là version có quyền có tiền =))

#Vy

#trans: Mạt Họa

Chương 5

Bọn họ cứ như vậy bị rơi vào giữa mê trận của rừng Thải Độc, đang tìm kiếm đường ra khỏi rừng Thải Độc. Không... phải nói là, một mình Thẩm Như Như đang tìm đường ra.

Bởi vì tên thái tử cao cao tại thượng kia chỉ giỏi mở miệng sai khiến hối thúc người ta là nhanh, còn chuyện khác thì lưỡi đến đầu ngón tay cũng không thêm nhấc.

Thẩm Như Như vừa đi về phía trước tìm đường, vừa buông tiếng thở dài, nàng quay đầu nhìn lại, Chiêu Hoa thái tử kia khoanh tay đứng tại chỗ, nhìn trời nhìn đất, cứ thế không đi về phía con đường nhỏ bên phải một bước nào.

Thẩm Như Như cảm thấy trong lòng mệt mỏi vô cùng.

Thật ra lúc nàng tỉnh lại, đã có cơ hội vứt bỏ không quan tâm tên Chiêu Hoa thái tử kiêu căng này.

Lúc đó nàng tỉnh trước Chiêu Hoa, hiểu ra bọn họ rơi vào giữa mê trận, cũng phát hiện ra người hầu của Chiêu Hoa toàn bộ đều không thấy nữa. Mà khi đó, vị Chiêu Hoa thái tử để giày không nhuộm bụi trần trong truyền thuyết này đang nằm ngửa trên mặt đất, tóc đen bung xõa. Trừ khuôn mặt vẫn đẹp quá đáng như cũ thì nơi khác trên người đều bẩn y như nàng.

Nếu nàng muốn bỏ lại Chiêu Hoa, lúc đó chỉ cần phải mông bỏ đi, sau khi Chiêu Hoa tỉnh lại cũng tuyệt đối không biết hắc bị người ta bỏ lại đâu.

Nhưng con người Thẩm Như Như, cứ thích vào thời điểm nên dùng lòng dạ đen tối để làm việc lại thích phát huy một chút đạo đức tốt đẹp...

Cuối cùng nàng cũng không bỏ lại Chiêu Hoa, mà nhắc hắc lên một bên vai, mang hắc cùng đi tìm tâm của mê trận này, tính toán sớm ngày tìm đường phá trận để ra ngoài... Nhưng bây giờ Thẩm Như Như đối với quyết định của mình lúc đó cảm thấy hối hận sâu sắc.

Vô cùng sâu sắc!

“Đúng ra nên để hắc nằm trên đất tự sinh tự diệt!”

Ngay lúc Thẩm Như Như lẩm bẩm mấy lời này, bên cạnh nàng đột nhiên thổi tới một trận gió lạnh, sau đó có người khắc khắc cười quái dị: “Người muốn giết hắc à? Ta giúp người nhé?”

Lông tơ khắp người Thẩm Như Như nhất thời bị trận gió lạnh u tịch này thổi dựng đứng lên, nàng vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen nhanh như chớp xông về đến chỗ Chiêu Hoa đang đứng.

Đây chẳng lẽ là tà ma do độc khí ngàn vạn năm của rừng Thái Độc ngưng tụ thành mà Thẩm Nghị từng nói qua?

Thẩm Như Như hít ngược một hơi khí lạnh lại, lập tức hô to: “Tránh ra!” Chiêu Hoa đảo mắt nhìn Thẩm Như Như, chân mày động một cái. Bước chân một nửa cũng chưa động, mắt thấy bóng đen kia sắp đụng vào Chiêu Hoa, Thẩm Như Như quát chói tai: “Tránh ra đi thái tử yếu đuối ơi!”

Bóng đen lúc này đã nhào tới trước người Chiêu Hoa, thoáng chốc ngưng tụ thành hình, trong tay hắc nắm đại đao, một đôi mắt thịt đỏ chạch quỷ dị hưng phấn nhìn chằm chằm Chiêu Hoa: “Não tủy của người thuộc về ta!”

Đại đao rơi xuống.

Thẩm Như Như cắn răng nhắm mắt, cúi đầu không dám nhìn.

Chỉ nghe “Bùm” một tiếng!

Xung quanh chợt lâm vào yên tĩnh cùng tận. Bên kia không có truyền đến mùi máu tanh như dự liệu, Thẩm Như Như đợi qua một lát, mới tò mò mở mắt ra, nhìn bên kia một cái, chỉ thấy Chiêu Hoa vẫn đứng yên ổn, dưới chân hắc vẫn tỏa ra kim quang như cũ, thần sắc cũng kiêu căng trời sinh như trước.

Mà tà ma kia đã không còn dấu vết.

“Bổn vương đã nói, người chẳng qua chỉ là người hầu, chớ tính toán ra lệnh cho Bổn vương. Hơn nữa...” Hắc xa xa nhìn Thẩm Như Như, hí mắt hỏi: “Ban nãy người gọi Bổn vương là gì?”

Thẩm Như Như có mấy phần thất thần nhìn hắc.

Đúng rồi, sao nàng lại quên mất, trong Cửu Trọng Thiên lưu truyền nhiều truyền thuyết liên quan đến vị thái tử này, Thiên đế Thiên hậu ký thác kỳ vọng rất lớn ở hắc, từ nhỏ đã lệnh cho Chiêu Hoa thái tử đi theo phụ phụ chiến thần ra chiến trường giết địch, mà khi thái tử ở Cửu Trọng Thiên, dù sao thầy dạy mưu sĩ của hắc cũng là các quan văn trên trời. Văn thao vũ lược, Chiêu Hòa thái tử đều có.

Hắc kiêu căng như vậy, bởi vì hắc tuyệt đối có tư cách kiêu căng.

Thấy Thẩm Như Như kinh ngạc nhìn chằm chằm hắc, ánh mắt Chiêu Hoa càng hí chặt hơn: “Bổn vương ban nãy hình như nghe thấy hai chữ yếu đuối?”

Thẩm Như Như lập tức cười hí mắt, dịu dàng vỗ vạ: “Chiêu Hoa thái tử kinh tài tuyệt tuyệt, tinh thông văn trị võ công, vừa nãy gió quá lớn, là thái tử nghe nhầm rồi.”

Chiêu Hoa lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nói: “Đi tìm tâm trận.”

Thẩm Như Như rũ mi hạ mắt đáp một tiếng: “Dạ.”

(Nghe bà Như “Dạ” mà da gà ta nổi cuộn cuộn.)

7. Quyển 1 - Chương 6

Trái phải hai bên đều là đường cụt.

Sau khi Thắm Như Như xem xét xong thì hết sức thất vọng, quay lại nói với Chiêu Hoa đang ở phía xa xa: “Trước kia lúc ta cùng sư phụ đến rừng Thải Độc, cũng từng lâm vào mê trận, chẳng qua chưa lần nào khó đối phó như lần này. Nơi này có khí độc ngưng tụ thành tà ma, còn khiến cho pháp lực toàn thân chúng ta từ từ tiêu hao đi, cũng không tìm được tâm trận, nói không chừng...” Thắm Như Như có chút ưu sầu, “Nói không chừng nơi này là một tử trận.”

Tử trận, truyền thuyết có một trận pháp không có tâm trận, chỉ có thể vào không thể ra, người vào trận đều bị hút hết pháp lực, khô héo mà chết.

Chiêu Hoa thái tử nghe vậy, mi mắt trầm xuống một khoảnh khắc, không hốt không hoảng mở miệng: “Tử trận là trận chết, bên trong sẽ không có vật sống, ban nãy kẻ ta gặp tuy là tà ma, nhưng cũng là vật sống, có thể thấy nơi này tuy khô cạn, nhưng ắt sẽ có vật sống khác, chẳng qua là chúng ta chưa phát hiện ra.”

Ánh mắt Chiêu Hoa bình tĩnh nhìn khắp nơi một cái: “Lúc ta chưa tỉnh, người đã công ta qua những nơi nào?”

Thắm Như Như suy nghĩ một chút: “Theo đường này đi, hai bên đều là cây khô, trên đường đi ngang qua một cây cầu nhỏ.”

Ánh mắt Chiêu Hoa sáng lên: “Cầu?”

“Đúng rồi, con đường đó có một con sông chảy ngang...” Nói tới đây, Thắm Như Như chợt mở to mắt. Cùng Chiêu Hoa bốn mắt giao nhau.

Có sông có nước, tự nhiên phải có nguồn, nước là chủ sinh, có sông tất nhiên sẽ có sinh cơ! Tâm trận có lẽ ở ngay giữa sông!

Hai người lập tức chạy trở về, Chiêu Hoa nhin không được liền chê bai Thắm Như Như: “Nếu đi qua cầu, tại sao không nhìn dòng nước kỹ một chút, sư phụ người chưa từng dạy ở trong trận pháp phải lưu ý tất cả những thứ không bình thường sao?”

Thắm Như Như nhin không được muốn thanh minh.

Suy luận theo lẽ thường, sư phụ làm y sư nào lại dạy cho đồ đệ mình trận pháp hành quân đánh giặc chứ!

Tuy rằng sư phụ đó của nàng... thật sự vẫn có dạy qua.

Trở lại bên cây cầu nhỏ, Chiêu Hoa liền trầm mặc một lát, mắt hần chăm chú nhìn nước sông, đột nhiên nhìn chăm chăm vào nơi nào đó ở giữa sông, kim quang dưới chân hần chợt lóe lên, thân hình động một cái, lập tức bay đến giữa lòng sông, lòng bàn tay nắm chặt, một luồng kim quang tỏa sáng tứ phía, một thanh trường kiếm lập tức xuất hiện trong tay hần.

Lúc ở Tam Trọng Thiên, Thắm Như Như đã nghe qua vô số truyền thuyết về thanh Thái Hi kiếm này, nhưng rốt cuộc trăm nghe không bằng một thấy, ánh sáng của Thái Hi kiếm quá mức lóa mắt, xoẹt qua làm Thắm Như Như không dám nhìn thẳng.

Chỉ thấy trường kiếm ba thước vung lên theo Chiêu Hoa, mang theo khí thế lay động đất trời, chém mạnh vào lòng sông.

Chỉ một thoáng, trên trời dưới đất, cảnh tượng tứ phía rung chuyển kịch liệt.

Thắm Như Như biết một đòn này đã đánh vào tâm trận.

Nhưng kế tiếp khiến Thắm Như Như không thể ngờ tới, ở giữa lòng sông đột nhiên phóng ra một Ma Xà to lớn thân hình thô ráp!

Trận này cư nhiên còn có yêu ma bảo vệ! Vậy thì trận pháp này tuyệt đối không phải là do trời giảng sẵn! Đây là do có người tận lực bày ra! Muốn đem nàng và Chiêu Hoa nhốt lại nơi này!

Rốt cuộc là ai chứ!

Vấn đề này Thắm Như Như không kịp nghĩ rõ ràng, liền thấy Ma Xà vẩy đuôi tấn công về hướng Chiêu Hoa, Chiêu Hoa căn bản không trông cậy Thắm Như Như có thể giúp đỡ, nhìn cũng không thèm nhìn nàng

một cái, rút kiếm quay người lại đỡ đòn. Hấn quát khẽ một tiếng, trực tiếp chặt đứt lìa cái đuôi của Ma Xà đang giãy giụa.

Chiêu Hoa bám theo thân thể của Ma Xà đi lên, nhắm ngay đầu Ma Xà, trực tiếp chém xuống, đem đầu xà đang sống sờ sờ chém thành hai nửa. Động tác như nước chảy mây trôi, vô cùng lưu loát.

Ma Xà gào thét thảm thiết vang trời, thân thể to lớn rơi vào lòng sông, nước bắn lên nhiều vô kể.

Trên không trung Chiêu Hoa khẽ vuốt trường kiếm, dùng pháp thuật lau sạch vết máu trên thân kiếm.

Thẩm Như Như nhìn mà há hốc miệng.

Chiêu Hoa khép tay áo, cúi đầu nhìn Thẩm Như Như một cái: “Ngưỡng mộ không, Bốn vương cho người cơ hội nịnh nọt đấy.”

“Thái... thái tử điện hạ...”

“Nói.”

“Sau lưng người... vẫn còn yêu quái.”

Chiêu Hoa ngẩn ra, chợt quay đầu, chỉ thấy đuôi rắn bị hấn chặt lúc nãy đang mọc ra một cái đầu, biến thành một con rắn nhỏ hướng phía sau lưng hấn nhào tới. Chiêu Hoa xoay người lại, chặt đứt đuôi rắn thêm lần nữa.

Còn không chờ hấn quay đầu, thân thể Ma Xà chìm trong nước bỗng động một cái, lần nữa ngẩng đầu lên, lần này cái đầu bị Chiêu Hoa bổ làm đôi biến thành hai cái đầu!

Thành một con rắn hai đầu.

Yêu ma này... căn bản là chém không chết!

Rắn hai đầu khè lưỡi hướng về Chiêu Hoa đánh tới, bên này Chiêu Hoa vừa chém đuôi rắn, trường kiếm trong tay đỡ đòn tấn công của một đầu rắn, một cái đầu khác đánh từ sau lưng tới, cần một cái trên vai Chiêu Hoa.

Sắc mặt Chiêu Hoa biến đổi.

Thẩm Như Như thấy vậy, trong lòng lại càng rõ nếu còn đấu tiếp trong trận pháp biết hút pháp lực này thêm nữa, càng lâu sẽ càng bất lợi cho bọn họ.

Nàng cắn răng, đang lúc trong lòng do dự.

Lúc này Chiêu Hoa lại đem Thái Hi kiếm ném trên mặt đất, Thái Hi kiếm rơi xuống trước mặt Thẩm Như Như, chỉ nghe trên không trung Chiêu Hoa vừa chiến đấu với rắn hai đầu vừa hướng về Thẩm Như Như hô to: “Thông minh một chút! Cầm kiếm đâm vào tâm trận! Đi ra ngoài!”

Hấn là muốn... để nàng đi.

Chiêu Hoa thái tử trời sinh kiêu căng này, lúc nào cũng uy hiếp đòi giết nàng, ở giây phút tính mạng nguy cấp, vậy mà lại đem Thái Hi kiếm của hấn ném cho nàng, muốn để nàng chém vào mắt trận, chạy thoát thân...

Thẩm Như Như cầm Thái Hi kiếm, trong lòng rối loạn tơi bời, nàng có thể đi, nàng có thể nhân lúc này cầm Thái Hi kiếm đâm vào tâm trận, nhấc chân chạy đi, vốn là Chiêu Hoa để nàng làm như thế, nàng không nên có bất kỳ gánh vác nào!

Nhưng mà!

Nàng ngẩng đầu nhìn Chiêu Hoa - cái tên đang cho nàng cơ hội tranh thủ thoát thân kia, nội tâm có chỗ nào đó không thích hợp, ranh giới đạo đức lúc này không cho nàng một cái gậy đầu.

Thẩm Nghị trước kia thường nói nàng đời này không làm nên việc lớn, bây giờ nhìn lại, nàng không những là người không làm được việc lớn, nàng còn là người vào lúc nguy cấp lại không giấu được bí mật trên người nữa...

Thẩm Như Như ngẩng đầu lần nữa, trong con ngươi màu đen phản chiếu hình ảnh Chiêu Hoa đang chiến đấu cùng Ma Xà, sâu trong đáy mắt từng tia sáng đỏ chợt lóe lên, Thái Hi kiếm trong tay Thẩm Như Như cũng lóe lên một đường sáng, khắp thân kiếm bắt đầu run rẩy, dường như đang bài xích sự tiếp xúc của Thẩm Như Như.

Thẩm Như Như thấy vậy, dứt khoát ném Thái Hi kiếm tại chỗ, mũi kiếm Thái Hi cắm vào đất không sâu.

Trên không trung Chiêu Hoa đang ứng phó với xà yêu hơi phân tâm nhìn xuống một cái, thấy Thẩm Như Như ném bảo kiếm của hắn như vậy, còn hướng đến chỗ hắn mà chạy tới, nhất thời giận đến huyết dịch sôi sục: “Ngu xuẩn, đến bỏ chạy cũng không biết?”

Thẩm Như Như không để ý tới hắn, trong nháy mắt tiếp theo, Chiêu Hoa liền cảm thấy một cổ khí tức cuồng đại cuốn tới.

Nhiều năm theo phu phụ chiến thần chinh chiến tứ hải, đi qua bát hoang, Chiêu Hoa quá rõ ràng cổ khí tức này là gì, đây là...

Khí tức của Ma giới vương tộc...

Chiêu Hoa kinh ngạc đến mức tròng mắt co rúc mãnh liệt, Thẩm Như Như này vậy mà... lại là Ma giới vương tộc?

8. Quyển 1 - Chương 7

Ngoài lễ tí, tối nay sẽ có chương 60 Ngự Yêu

#Vy

#trans: Mạt Họa

Trong khoảng khắc Chiêu Hoa vẫn đang kinh ngạc vì thân phận của Thẩm Như Như, thì Ma Xà hai đầu từ sau lưng hắn tập kích tới, lại cắn thêm một cái trên bả vai hắn, Chiêu Hoa đau đớn kêu một tiếng, cảm thấy răng nanh Ma Xà vừa lớn vừa nhọn như muốn đâm thủng xương bả vai hắn.

Nọc độc trên răng chạy vào cơ thể, trong nháy mắt liền khiến tứ chi hắn cứng đờ, từ trên cao rơi thẳng xuống.

Mắt thấy sắp rơi mạnh xuống đất, một cổ ma khí từ dưới đất hóa thành cơn gió, đem hắn kéo đến phía sau lưng Thẩm Như Như.

Nọc rần vào cơ thể, đang không ngừng cắn xé tiên khí trong cơ thể Chiêu Hoa, trông thấy Thẩm Như Như điều khiển ma khí, khuấy động khí tức cuộn cuộn quanh trên bầu trời, khuấy động sự tĩnh mịch tứ phía, thổi đến mức Ma Xà hai đầu khi dường như sợ hãi tránh qua về một bên.

Khí tức Ma tộc vương giả, phàm là ma vật, đều luôn sợ hãi.

Theo khí tức ngày càng cuồng đại của Thẩm Như Như, sức gió tạo thành một cái vòi rồng, khuấy động dưới dòng nước, sinh khí giữa tâm trận như được gột rửa.

Thẩm Như Như quả thật chính là vương tộc Ma giới!

Nàng ẩn thân ở Thiên giới lâu như vậy mà không ai hay biết? Hay là nói... là sư phụ Thẩm Nghị kia của nàng, cố ý giúp nàng che giấu thân phận? Chiêu Hoa cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Liên tưởng lại như thế thì, có thể ngăn chặn ma khí trên người Thẩm Như Như, đem nàng giấu trong Tam Trọng Thiên, Thẩm Nghị này sợ cũng không đơn giản chỉ là một đại phu như vậy.

Mà chuyện hạ độc trong yến tiệc trung thu này, chỉ sợ....

Chiêu Hoa bên này còn mãi suy nghĩ, Thẩm Như Như trước mặt đã lập tức gọi Chiêu Hoa một tiếng: “Kiếm của người đâu? Lấy tới, chúng ta phải rời khỏi nơi này.”

Ma Xà sợ hãi khí tức của Thẩm Như Như, nhưng vẫn cứ đứng bên cạnh, định lần nữa đánh lén Chiêu Hoa sau lưng nàng, mà lúc này Thái Hi kiếm đang nằm không xa chỗ Ma Xà...

Chiêu Hoa đè nén đau đớn trên vai, hơi chống tay lên, tay phải chuyển một cái, lúc này Thái Hi kiếm bên cạnh Ma Xà liền xoay một cái, bay thẳng về tay Chiêu Hoa, trong chớp nhoáng này Thái Hi kiếm đã chém vô số vết thương nhỏ trên người Ma Xà.

Thừa dịp Ma Xà ngửa mặt lên trời kêu đau, mâu quang Chiêu Hoa sắc lại, ngưng tụ tiên lực quanh thân, hướng về phía tâm trận trong nước, bất ngờ vạch ra một đường kiếm khí, kiếm khí hóa thành ánh sáng, rẽ sóng nước ra, ở dưới sóng nước cũng không phải là lòng sông, mà là một mảnh bóng tối sâu thẳm, không biết thông đến hướng nào.

Không có thời gian cho hai người trì hoãn, thay vì ở chỗ mật mờ mơ hồ, còn không bằng cứ liều mạng.

Thẩm Như Như quay đầu nhìn về Chiêu Hoa.

Bốn mắt giao nhau, rõ ràng quen biết không lâu, cũng không nói tiếng nào, nhưng hai người dường như tâm ý tương thông với nhau vậy, Thẩm Như Như dùng ma khí đẩy về Ma Xà đang nổi điên vì đau đớn kia, kéo tay Chiêu Hoa, đỡ hấn cùng nhau nhảy xuống vực sâu tối om kia.

Cùng lúc này, đường rẽ sóng nước khép lại, Ma Xà cùng với vòi rồng mà Thẩm Như Như tạo ra thoáng chốc không thấy tung tích.

Bên này sóng gió yên ả, mà bên kia Thẩm Như Như cùng Chiêu Hoa ở trong vực sâu không ngừng rơi xuống.

Chiêu Hoa có thể cảm nhận được Thẩm Như Như ôm hấn thật chặt, nàng đang khẽ run: “Thái tử yếu đuối, người đừng chết nha...”

“Hừm.” Chiêu Hoa cười lạnh một tiếng, “Lo lắng nhảm nhí...” Nhưng mặc dù lời nói là như vậy, hấn lại không thể không thừa nhận hiện giờ trong vực sâu tối tăm lạnh thấu xương này, thân thể Thẩm Như Như là chút ấm áp duy nhất mà hấn cảm nhận được.

“Độc miệng như vậy là còn cứu được, độc miệng là còn cứu được.” Bên tai, Thẩm Như Như lẩm bẩm mấy lời đại nghịch bất đạo như thế, hấn muốn khiển trách nàng. nhưng ánh mắt không kìm được nặng nề, từ từ khép lại.

Trước khi mất đi ý thức, Chiêu Hoa nhận không được suy nghĩ.

Nha đầu này không biết sao? Nàng đã bại lộ thân phận Ma tộc, bây giờ nàng cứu hấn, nhưng chờ lúc ra ngoài, hấn là thái tử Thiên giới, nàng là vương tộc Ma giới, nàng rơi vào tay hấn sẽ có kết quả gì...

Nàng không sợ sao?

(Haiz, anh thái tử kiêu căng dường như rung rinh chồm nỏ rồi)

9. Quyển 1 - Chương 8

#trans: Mạt Họa

Khi Chiêu Hoa tỉnh lại, trông thấy một mảnh bầu trời đen ngòm, khí tức xung quanh tĩnh lặng như cũ, mà cây khô cằn đại ở nơi này thì thưa thớt hơn lúc này rất nhiều.

Sinh khí của nơi này... còn ít hơn nơi lúc này.

“Tĩnh rồi?” Thẩm Như Như ôm một bó củi khô, nhặt mấy nhánh cây khô thêm vào đống lửa trước mặt.

Chiêu Hoa nghe tiếng muốn ngồi dậy, nhưng vừa cử động, liền cảm thấy toàn thân đau đớn kịch liệt, mồ hôi trên trán nhễ nhại, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Thẩm Như Như vội ngăn đầu vai hắn lại, ấn mấy cái huyệt vị trên vai hắn: “Người đừng cử động. Ta thật vất vả mới có thể khống chế nọc độc ở chỗ này trên vai người, người mà lộn xộn, có lẽ sẽ khiến nọc độc rần khuếch tán ra.”

Chờ đau đớn quanh thân biến mất, hắn mới mở miệng hỏi Thẩm Như Như: “Đây là đâu?”

“Không biết.” Thẩm Như Như uể oải đáp, “Dường như từ trận pháp này rơi vào trận pháp khác rồi, mới vừa nãy lúc người hôn mê ta đã đi vòng quanh. Hình như còn không bằng nơi trước kia chúng ta đến. Nơi này ngay cả tà ma ăn thịt người cũng không có, có thể thấy sinh khí ít ỏi, nhưng mà cũng không phải hoàn toàn là tử lộ, vừa nãy ta đi thăm dò phát hiện dọc theo rừng cây này đi thẳng, bên kia có một con đường nhỏ, hướng về sâu thẳm trong rừng mà đi, tối nay người ở đây tĩnh tọa, ép nọc độc ra, chờ ngày mai.....tê...”

(tê.. này là từ tượng thân, kiểu rít lên vì đau í)

Nàng vừa nói, vừa đưa tay định thêm củi, nhưng vì đưa tay hơi cao quá, nàng hít một hơi khí lạnh, che bả vai nhện đau một hồi.

Ánh mắt Chiêu Hoa dời đến, thấy nàng che bờ vai gầy yếu, lặng lẽ chớp mắt một cái: “Vai bị làm sao?”

“Không sao.” Chiêu Hoa bất ngờ quan tâm khiến Thẩm Như Như có chút không quen, nhỏ giọng ngập ngừng: “Chẳng qua là trước đó bị ngã một chút...”

Chiêu Hoa có thể đoán được, trong trận pháp này mặt đất bằng phẳng không có nhấp nhô, có thể khiến nàng ngã nghiêm trọng như vậy, trừ lúc nãy bọn họ ngã từ trận pháp kia xuống, thì không còn gì khác.

Ma khí trong người Thẩm Như Như không mạnh, theo như vừa rồi nàng đẩy được Ma Xà hai đầu kia, muốn bảo vệ mình là không thành vấn đề, mà lúc rơi xuống đây lại ngã nghiêm trọng như vậy, chắc là do hắn hôn mê nên liên lụy nàng.

Chiêu Hoa trầm mặc nhìn nàng trong chốc lát, hắng giọng một cái, một câu “Cảm ơn” vốn đang muốn thốt ra, nhưng đợi đến khi mở miệng thì lại thành một câu: “Đáng đời.”

Chiêu Hoa sừng sốt, có một kiểu cảm giác như bị miệng lưỡi của chính mình phản bội.

Mà Thẩm Như Như nghe vậy, lại chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái: “Phải, phải, ta đáng đời, ta thật không nên cứu người.”

“...” Chiêu Hoa trông thấy nàng thở hổn hển nghiêng đầu qua, lần đầu tiên hắn gặp phải loại chuyện này, nhất thời hắn cũng không biết phải nói gì, phải giải thích thế nào? Có thể giải thích thế nào chứ? Hắn chỉ có thể buồn bực ngậm bồ hòn làm ngọt, coi như lúc nãy mình bị xấu hổ chốc lát, phun ra một câu tâm khẩu không đồng nhất.

“Người dìu ta một chút, ta ngồi dậy tĩnh tọa.” Hắn đổi đề tài.

Thẩm Như Như tức thì tức nhưng vẫn nhận mệnh đứng lên, ấn huyệt vị trên vai hắn, đem hắn dìu đến dưới gốc cây khô, để cho lưng hắn tựa vào thân cây khô mà chống đỡ, thuận tiện để hắn ngồi tĩnh tọa điều tức.

Bởi vì Chiêu Hoa động dậy cực tốn sức, nên nàng muốn xê dịch hắn, tay chân khó tránh khỏi va chạm nhiều, tốn một phen công phu rốt cuộc cũng để Chiêu Hoa ngồi thẳng được, Thẩm Như Như thấy tóc hắn bị đè sau lưng, liền thuận tay giúp hắn vén tóc ra.

Toàn bộ quá trình, Chiêu Hoa đều ngửi thấy mùi hương thảo được từ cổ của nàng khác với những nữ tử khác, mùi hương này khiến hắn có hơi thất thần, đợi làm xong, Thẩm Như Như xoa xoa vai mình: “Người tĩnh tọa đi, ta cũng phải điều tức một lát.”

Nàng tự ngồi qua một bên, Chiêu Hoa cũng không có nhắm mắt ngay, hắn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của nàng, rốt cuộc nhìn không được mà hỏi: “Người thân là vương tộc Ma giới, vì có gì lại nguyện ý cứu ta?”

Thẩm Như Như cũng không quay đầu, đáp lại một câu: “Người thân là thái tử Thiên giới, lúc trước không phải cũng ném Thái Hi kiếm cứu ta sao?” Nàng nghiêng một bên mặt liếc nhìn hắn: “Người đối với ta như

thế, đương nhiên ta cũng đối lại với người như thế. Nếu không người cho là tại sao?” Thẩm Như Như ngừng một chút, trêu ghẹo hắn, “Chẳng lẽ người còn tưởng vì người xinh đẹp nên ta mới cứu người sao?”

Chiêu Hoa im lặng một hồi, vẻ mặt không đổi nhăm nhăm nói: “Trong mắt người bình thường, đây mới là câu trả lời tiêu chuẩn.”

Thẩm Như Như: “...Oa, thái tử yếu đuối, không có ai như người tự luyện đến vậy...”

Chiêu Hoa nghe thấy nàng lầu bầu, khóe miệng hơi cong lên, cũng không nhiều lời.

10. Quyển 1 - Chương 9

#trans: Mạt Họa

Ngày hôm sau, sắc trời sáng lạn, Thẩm Như Như tĩnh tọa một đêm, đau đớn trên vai cũng đã giảm bớt. Nàng ngoảnh đầu nhìn Chiêu Hoa, thấy sắc mặt hắn không còn âm u như ngày hôm qua lúc vừa rơi xuống đây, môi cũng có thêm một tia huyết sắc.

Chiêu Hoa thái tử này quả nhiên không phải chỉ là cái nắp nổi (không phải chỉ được cái danh), ở nơi thiếu linh khí trời đất như này, dựa vào bản thân tĩnh tọa thời gian chỉ một đêm liền hồi phục nhanh như vậy. Trong lòng Thẩm Như Như suy đoán, nếu để hắn không bị thương đánh nhau với Thẩm Nghị một trận, không biết ai thắng ai thua đây....

Nàng đang suy nghĩ, không chú ý khí tức của Chiêu Hoa động một cái, nhẹ nhàng mở hai mắt ra, ánh mắt vừa nâng, liền rơi vào trên người Thẩm Như Như.

Đúng lúc nắng ban mai phảng phất rơi trên cành cây trong rừng, ánh mặt trời xuyên qua tầng sương mù hiện ra vạn phần mông lung, soi vào đôi mắt ngày thường khiến người sợ hãi kia của Chiêu Hoa, lại khiến ánh mắt hắn tăng thêm mấy phần mê đắm cùng... ôn nhu, mà ngày thường không có.

Thẩm Như Như lui về sau một bước, có chút mất tự nhiên dời mắt sang chỗ khác.

Nói thật ra thì Chiêu Hoa hắn thật sự rất đẹp... đẹp đến vượt xa tất cả nam nhân mà nàng đã gặp tại Tam Trọng Thiên, bao gồm cả Ma giới.

Mà hắn đẹp như vậy, cũng khiến Thẩm Như Như sâu sắc cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ rất xa.

“Con đường nhỏ hôm qua người nói ở đâu?” Chiêu Hoa không hề chú ý thấy tâm tư của Thẩm Như Như, hắn vịn thân cây đứng lên, Thẩm Như Như đưa tay chỉ phương hướng, ánh mắt cố ý né tránh Chiêu Hoa: “Thân thể người không có vấn đề chứ?”

“Có vấn đề cũng phải đi.” Chiêu Hoa đem Thái Hi kiếm giắt bên hông, cất bước đi về hướng Thẩm Như Như đã chỉ, “Trong trận pháp này không thích hợp ở lâu, ra ngoài càng sớm càng tốt.”

Hơn nữa... trên Cửu Trọng Thiên bây giờ phỏng chừng vẫn còn đánh.

Thiên đế Thiên hậu, chiến thần với thê tử của hắn, nhiều thần tiên như vậy, nếu chỉ đánh một ngày hai ngày thì còn dễ thu xếp, nếu đánh đến năm ngày bảy ngày, chỉ sợ Tam giới cũng loạn lên.

Không có thời gian cho họ trì hoãn, chỉ có sớm rời khỏi đây, tìm thấy Thẩm Nghị. Nghĩ đến đây, Chiêu Hoa vừa đi vừa hỏi Thẩm Như Như: “Sư phụ người, rốt cuộc là người thế nào?” Hắn hí mắt nhìn nàng, “Dem vương tộc Ma giới như người giấu trên Thiên giới, dùng thân phận thần y ở Thiên giới ẩn nấp lâu như vậy, mà bây giờ lại hạ độc chúng tiên gia, khiến cho Cửu Trọng Thiên đại loạn một trận, hắn rốt cuộc muốn làm gì?”

Khóe miệng Thẩm Như Như giật giật, chỉ chọn trả lời vấn đề cuối cùng của hắn: “Vài ngày trước sư nương của ta bỏ trốn cùng người ta, cho nên... sư phụ ta hạ độc, đại khái chắc là để... cho hả giận...”

Dẫu sao lúc Thẩm Nghi từ yến tiệc trung thu hôm đó trở về, trừ nói đến những thứ khó chịu như “Đám tiễn nhân đôi đôi cặp cặp nhảy nhót lượn lờ”, căn bản không có nói chuyện khác.

Chiêu Hoa: “...Sư nương của người bỏ trốn cùng người nào?” Chiêu Hoa biết trọng điểm hình như không phải chỗ này, nhưng vẫn nhịn không được mà hỏi.

“Không biết... ba tháng trước, ta ở trong viện già thuốc, có người mặc y phục đen đến tìm, nói là cố nhân của sư nương, sau khi sư nương thấy người nọ, liền ôm hân khóc, khóc một hồi lâu, hai người lại cùng nhau ở trong phòng nói chuyện một hồi, đến tối sư phụ ta trở về, ta đem việc này nói với sư phụ một chút, thời điểm sư phụ đẩy cửa vào, sư nương đã không thấy tăm hơi.”

“Sau đó tiểu tiên cô trong Tam Trọng Thiên đều nói sư nương ta bỏ trốn cùng người khác, bắt đầu từ lúc đó tính tình sư phụ ta liền trở nên cổ quái, gặp người ta yêu đương thì đều hạ độc... tựa như dưỡng thành thói quen, hôm yến tiệc trung thu, ta đoán hân cũng là...”

Chiêu Hoa nhíu mày tiếp lời Thẩm Như Như: “Không kiềm chế nổi?”

Thẩm Như Như bi thương gật đầu.

Chiêu Hoa hừ lạnh một tiếng: “Người nên cầu nguyện chuyện này thật sự chỉ đơn giản như người nghĩ đi.”

Sau khi Thẩm Nghi hạ độc thì biến mất, toàn bộ Thiên giới loạn thành một mớ, hân hạ giới, lại để lại tin tức cho Thẩm Như Như, khiến bọn họ có thể hạ giới đi tìm hân, mà ở rừng Thải Độc này bọn họ vừa vặn lại rơi vào trận pháp, mà trận pháp này tâm trận có Ma Xà bảo vệ, nếu tin tưởng những việc này chỉ là trùng hợp, vậy thì số binh thư Chiêu Hoa đọc mấy năm nay đọc như không rồi.

Thậm chí Thẩm Như Như này...

Chiêu Hoa chậm bước đi sau Thẩm Như Như, nhìn nàng ở phía trước dẫn đường.

Nàng mang hân đến rừng Thải Độc, trông bộ dáng gầy yếu đơn thuần không có đầu óc, lại có thân phận thật sự là vương tộc Ma giới, ma lực trong cơ thể cũng tạm được, nói chuyện với nàng thì nàng theo bản năng tránh những cái bất lợi cho mình, hỏi nàng, nàng đều trả lời những thứ không mấy liên quan...

Thẩm Như Như này, có lẽ cũng không đơn thuần như bề ngoài. Thậm chí, còn hơi thâm sâu một chút, có khi nào nàng...

Là cố ý để hân đi lạc trong mê trận này không?

“Chính là con đường nhỏ này.” Thẩm Như Như chỉ về phía trước mặt, vừa quay đầu chỉ thấy ánh mắt thăm dò nhìn nàng, Thẩm Như Như hơi ngần ra, “Sao vậy?”

“Đi thôi.” Chiêu Hoa nói như thế, nhưng lại không cử động, cho đến khi Thẩm Như Như đi về trước một bước, hân mới cất bước đi theo sau nàng.

Trông thấy bộ dạng nàng hoàn toàn không chút tâm cơ đang ở phía trước dò đường, Chiêu Hoa thể nhưng lại mơ hồ, nếu nàng quả thật là kẻ giả heo ăn cỏ, có gì trước đó phải cứu hân? Thậm chí...

Ánh mắt hân rơi trên bả vai cử động có chút cứng ngắc của nàng.

Nàng thậm chí, lấy thương thế của bản thân ra “đánh cược”? Vì muốn lấy lòng tin của hân? Nhưng tại nơi thế này, chỉ có hai người bọn họ, cần gì phải diễn kịch.

Thẩm Như Như... thật sự khiến hân nhìn không thấu.

“A!”

Chiêu Hoa đang nghĩ đến thất thần, phút chốc lại bị tiếng kêu sợ hãi của Thẩm Như Như gọi tỉnh, đôi lông mày hân nhíu lại: “Làm sao...” Nhưng không để hân nói hết câu, Thẩm Như Như trực tiếp giật bắn về phía sau, tứ chi bám chặt trên người hân. “Sâu, sâu, sâu!” Nàng sợ hãi lớn tiếng kêu gào, ồn ào khiến Chiêu Hoa nhíu mày không ngừng, nhưng đợi khi Chiêu Hoa đi lên phía trước nhìn thử, nhất thời cũng có ngây người.

Chỉ thấy nhện nhện từ trong đất, từ trên cây lục tục bò ra, thành ngàn vạn con, chỉ chút chằng chịt, từng mảng từng mảng bò chồng chất lên nhau, nhìn thấy khiến da đầu người ta tê dại một trận.

11. Quyển 1 - Chương 10

#trans: Mạt Họa

Chương 10

Thẩm Như Như hiển nhiên bị dọa xém tắt thở, hai chân gắt gao kẹp ngang hông Chiêu Hoa, hai tay ôm chặt lấy cổ hần, vững vàng đu lên người hần: “A! A! Trời ơi! Ghê tởm quá! Nhiều sâu bọ quá đi! Sao lại nhiều thế này!”

“Ồn chết đi được!” Rốt cuộc Chiêu Hoa cũng nhịn không được mắng nàng một câu, “Còn kêu nữa ta ném ngươi vào đó.”

Thẩm Như Như quả nhiên ngừng nháo trong nháy mắt, cắn chặt môi, hai mắt mở to, ngấn lệ mông lung nhìn mặt Chiêu Hoa: “Ngươi không sợ phải không?”

Chiêu Hoa chịu đựng buồn bực, Thẩm Như Như bám lên người hần tư thế này tạo cho hần không ít gánh nặng, hần cắn chặt hàm răng, gân xanh trên trán nổi lên hết.

Ban nãy hần nghĩ gì chứ, dạng nữ nhân thấy sâu bọ liền la thối thanh này, lòng dạ có thể sâu đến đâu?

“Không phải ngươi đã học giả thuốc hết hai mươi năm sao?” Chiêu Hoa nghe thấy bản thân mình kìm nén cảm xúc, vừa rút kiếm vừa hỏi nàng, “Con nhện, không phải cũng là một vị thuốc sao? Ngươi sợ cái gì!” Tiếng nói vừa dứt, Thẩm Như Như liền biện minh: “Dù có là nhân sâm đi nữa thì một lúc ập ra nhiều như vậy cũng rất dọa người đó biết không?” Thái Hi kiếm trong tay Chiêu Hoa đã ra khỏi vỏ, kim quang chọi sáng, đám nhện rậm rạp trước mặt thoáng chốc liền tan thành mây khói.

Thẩm Như Như ôm Chiêu Hoa thật chặt, vùi đầu vào hõm cổ hần, hấp thu cảm giác an toàn hần mang tới, đến khi âm thanh huyền ảo xung quanh biến mất hồi lâu, nàng mới thoáng buông lỏng một chút: “Giải quyết xong chưa?”

“Ngươi nói xem?”

Tra Thái Hi kiếm vào vỏ, mới vừa nãy vận pháp lực, khí tức hần mất một đêm mới bình phục giờ lại loạn lên, nọc độc trên vai hình như phát tác, người hần hơi run run, nhưng theo bản năng lại kìm nén cơn đau.

Yếu thế trước mặt người khác, không phải là tác phong của Chiêu Hoa thái tử.

Nhưng mà Thẩm Như Như vẫn cảm giác được, nàng nhảy từ trên người Chiêu Hoa xuống, đầu tiên là nhìn trước nhìn sau một cái, thấy đám nhện toàn bộ biến mất, lúc này mới quay đầu lại ngăn chặn vết thương trên vai Chiêu Hoa, ra vẻ muốn cởi vạt áo hần ra....

“Làm gì vậy?” Chiêu Hoa bắt được tay nàng đang giữ vạt áo hần.

“Ta giúp ngươi chữa thương mà.” Do ban nãy nàng thất thố, làm hại hần bị nọc độc phát tác, y thuật của nàng tuy không tốt, chỉ giỏi giả thuốc, nhưng xử lý ngoại thương đơn giản nàng vẫn biết. Nàng hất tay Chiêu Hoa ra, không nói lời nào đem vạt áo hần vạch ra, từ đầu vai vạch thẳng đến ngực.

Hôm qua Ma Xà đã cắn thủng vai Chiêu Hoa, nọc độc khiến cho xung quanh vết thương tím đen, mới vừa rồi hần vùng kiếm, vết thương vốn đã cầm lại rách ra chảy máu.

Thẩm Như Như nhướng mày một cái, nắm bả vai hần, môi dán lên.

Thật ra, đầu vai của Chiêu Hoa vì nọc độc rần rã đã đau đến chết lặng, nhưng khoảnh khắc môi Thẩm Như Như dán lên, hần vẫn nhịn không được lùi về sau một bước, làm như phải bỏ đến nơi vậy: “Ngươi...”

“Đừng động!” Thẩm Như Như tức giận bắt hần trở lại, “Ta cũng đâu phải chiếm tiện nghi của ngươi, ta là đang trị thương cho ngươi.” Nàng trừng mắt với Chiêu Hoa, “Hôm qua cũng hút qua một lần rồi, có lần một sẽ có lần hai, ngươi thẹn thùng cái gì?”

Ngày hôm qua cũng từng hút qua?

Hắn cũng không biết nha!

Chiêu Hoa kinh ngạc nhìn Thẩm Như Như, nhưng đến khi nàng giúp hắn hút máu đen trên vết thương lần nữa, hắn lại không nháo loạn nữa.

Người ta là nữ tử mà cũng bình thản thoải mái như vậy, hắn lại vòng vòng vèo vèo, trái lại giống như thua người ta cả một đoạn dài....Hắn không chế được thân thể mình, lại không khống chế nổi ánh mắt mình, nhìn không được đưa mắt dừng trên gò má của Thẩm Như Như đang chuyên tâm hút máu đen cho hắn.

Nàng rốt cuộc là người như thế nào...

Một chút sâu bọ đã sợ đến như vậy, nhưng đối diện với vết thương đáng sợ trên vai hắn, máu độc kinh người, lại không một chút khiếp đảm, không tiếc dùng loại phương thức này để giúp hắn.

Lá gan... cũng khá lớn.

Hút hết máu độc trên vai Chiêu Hoa, Thẩm Như Như mất một phen vất vả, mới nôn toàn bộ máu tanh trong miệng mình ra, nàng xé một mảnh y phục sạch sẽ của mình xuống, lau lau bả vai hắn, băng bó đơn giản: “Lần đầu tiên ta chữa thương cho người khác thế này, thái tử yếu đuối, cái mạng này của người nhặt lại thật đáng giá.”

Hắn nhìn gò má nàng, lông mi vừa mảnh vừa dài, gò má có hơi đầy đặn, khiến người ta muốn đưa tay bóp bóp một cái. Hắn phát hiện, bản thân mình hiện tại kỳ quái là không còn tức giận với mấy lời bất kính của nàng. Hắn xoay đi chỗ khác, định không để ý tới nàng, bỏ qua tất nhanh miệng của nàng.

Nhưng miệng hắn như không nghe hắn khống chế, hắn nghe thấy mình hừ lạnh một tiếng, nói: “Có thể thân mật tiếp cận Bồn vương như thế, người cũng là người đầu tiên trên đời, cái mạng này của người, thế nào cũng thật đáng giá rồi.”

Hả...

Chiêu Hoa có chút ngẩn ra, hắn biết, mình bình thường không thích nhượng bộ ai, nhưng thời điểm ban này, hắn thực sự muốn nhượng Thẩm Như Như....

Tại sao... không kìm chế được... liền phun ra mấy lời như vậy...

Hắn sao lại, độc miệng như vậy?

Quả nhiên, Thẩm Như Như lại tức giận trợn mắt nhìn hắn: “Không có đại phu nào cứu người, cứu đến uất ức như ta thế này, mới vừa cứu người xong liền bị người sỉ vả.” Tựa như báo thù, Thẩm Như Như vỗ mạnh một cái lên vết thương đã băng bó của hắn. “Mặc quần áo tử tế vào, đỡ phải quay đầu liền nói ta nhìn người, chiếm tiện nghi gì của người.”

Khóe miệng Chiêu Hoa động một cái, muốn giải thích những lời ban này không phải hắn cố ý, nhưng mặc cho hắn há miệng mấy lần, lời giải thích này làm thế nào cũng không nói ra được.

Hắn... trong cơ thể giống như có một cỗ sức mạnh, đang ngăn trở hắn trao đổi thiện ý với Thẩm Như Như.

Hắn đang buồn bực, lúc này phía trước lại truyền đến một tiếng rõ ràng:

“Á...”

Chẳng qua so với ban này, thì bây giờ tiếng thét kinh hãi của Thẩm Như Như đã kìm nén hơn nhiều.

Chiêu Hoa ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy từ con đường mòn rừng rậm mờ lung phía trước, có một bóng đen to lớn chậm chậm đi ra, tám cái chân chống đỡ trên đất, động tác nhẹ nhàng vô cùng, nhưng bởi vì quá yên lặng không một tiếng động mà có chút đáng sợ.

Đây lại là một con nhện... cực kỳ to lớn.

12. Quyển 1 - Chương 11

Thắm cô nương ngầu dã man!!!

Nhất định mang dòng máu Bích Thương Vương rồi!

#Vy

#trans: Mạt Họa

Giống như từ những con nhện lúc này bị Chiêu Hoa chém kết hợp lại với nhau, thân hình đồ sộ cao hơn người trưởng thành, bò lổm ngổm trên đất, mỗi bước đi mang theo một loại u ám đáng sợ.

Chiêu Hoa nghiêm mặt, hần định tiến lên một bước kéo Thắm Như Như ra sau lưng, nhưng lần này hần còn chưa động, Thắm Như Như liền ngăn hần lại: “Người trên người có thương tích, để ta tới.”

Chiêu Hoa chớp mắt: “Không sợ nữa?”

“Lúc này vì nhiều quá nên mới sợ.” Thắm Như Như vừa nói, vừa cắn rách ngón tay cái, máu tươi trên ngón tay cái chảy ra, nàng xoa vào lòng bàn tay, chắp hai tay lại, chờ hai bàn tay mở ra, lại có một thanh kiếm nhuốm đầy ma khí xuất hiện trên tay nàng, “Đây chỉ là một yêu quái, có thể đối phó.” Giọng nói nàng vừa dứt, tung người tiến lên, hướng đầu con nhện chém tới.

“Nơi này có nhện, giống ban này có Ma Xà, có lẽ tâm trận ở gần đây! Ta chế ngự nó, người đi tìm.”

Trên không trung Thắm Như Như hét to, nhưng đâu cần nàng ra lệnh, Chiêu Hoa đã sớm đảo mắt nhìn bốn phía, ánh mắt quét qua nơi nhện con vừa bò từ lúc đất ra, lại nhìn cây khô bên cạnh.

Đột nhiên, linh quang trong đầu hần chợt lóe.

Vì sao trước đó sau lưng hần không có nhện bò ra ngoài?

Ánh mắt Chiêu Hoa rơi vào trên con đường nhỏ họ vừa đi qua, cẩn thận nhìn một chút, đúng lúc bên kia Thắm Như Như vừa chém đứt một chân con nhện tinh, khí tức động một cái, Chiêu Hoa lại nhìn thấy mặt đất nơi cành khô hai bên đường rơi xuống hơi lung lay một chút!

Hần bước lùi về hai bước, rút Thái Hi kiếm ra khều đám cành khô kia một cái, cuối cùng dưới tầng tầng lớp lớp cành khô, là một cái đầm nước!

Nơi này cũng có nước, nước chủ sinh, tâm trận quả nhiên ở nơi này!

Chiêu Hoa cầm Thái Hi kiếm đang định chém xuống, bên tai “xẹt” một tiếng tơ nhện trắng lóa bắn tới, dính dính nhầy nhầy, lực bắn tới rất lớn, trực tiếp dính chặt cả người hần trên đất.

Chiêu Hoa cắn răng, dùng Thái Hi kiếm cứa đứt mạng nhện, hần quay đầu nhìn con nhện kia một cái, nhưng nhìn thấy cặp mắt trên đầu con nhện kia xoay tròn loạn chuyển, không giống Ma Xà ở trận pháp trước chỉ biết tấn công, nó rõ ràng có ý thức chiến đấu!

Nó muốn đem Thắm Như Như và hần vây ở chỗ này, không cho bọn họ chạm vào tâm trận!

“Chế ngự nó cho tốt.” Chiêu Hoa quát một tiếng, “Ta đến mở tâm trận!”

Hần cắt đứt mạng nhện, nhất thời cũng không để ý tới vết thương trên vai vừa được Thắm Như Như chữa xong. Hần không còn thời gian trì hoãn việc phá trận pháp này. Hần giơ cao Thái Hi kiếm, đem tất cả sức mạnh trong cơ thể tụ lại trên lưỡi kiếm.

Thái Hi kiếm phát ra ánh sáng chói mắt, hần nghiêm mặt, hung hăng chém một kiếm xuống tâm trận phủ đầy cành cây khô kia.

Hần không chú ý sau lưng, cho nên thời điểm hần vung kiếm chém xuống cũng không phát hiện con nhện to trong nháy mắt liền nhảy đến sau lưng hần, cùng lúc hần vung Thái Hi kiếm lên, nó cũng phun ra một ngụm khí, hung hãn hướng cổ của Chiêu Hoa mà cắt, muốn lấy đầu của hần!

Mùi hôi tanh trong miệng con nhện ép tới gần, Chiêu Hoa cắn chặt hàm răng, không tránh không né, tất cả sức mạnh của hắn đều tụ lại ở đây, một đòn này phải chém vào tâm trận, dù cho hắn không ra được, nhưng để Thẩm Như Như ra ngoài vẫn có thể...

Dù cho không biết Thẩm Như Như là địch hay là bạn, có thể cứu liền cứu. Đáng chết thì giết, đây cũng là đạo làm quân mà hắn kiên trì.

Một đòn chém xuống, kim quang khai thiên lập địa đánh bay cành khô ra, phá vỡ bùn lầy, mà trong nháy mắt này, hắn nghe “Phụt” một tiếng, một mùi máu tanh quần quít chóp mũi.

Hắn có chút kinh ngạc quay đầu.

Chỉ thấy hai luồng khí từ miệng của con nhện kia, một luồng phá vỡ lồng ngực Thẩm Như Như, một luồng bị Thẩm Như Như nhọc nhằn cản lại.

Nàng khóa chặt cổ họng, nhưng vẫn kim không được trên khoe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

“Người cái con sâu lớn này...” Thẩm Như Như cắn răng nói, “Xấu xí đến làm thuốc cũng không xứng!” Nàng gầm một tiếng, trường kiếm trong tay xoẹt ra ma khí, hung hăng chém con nhện kia thành hai khúc.

Mà đồng thời, nàng cũng mất hết sức lực chao đảo về sau một cái, ngã vào trong lòng Chiêu Hoa, hắn bất ngờ không kịp phản ứng chạm phải một bàn tay nhuốm máu tươi.

Ở sau lưng Chiêu Hoa, tâm trận bị Thái Hi kiếm mở ra bắn một đạo ánh sáng trắng, ánh sáng cắn nuốt bốn phía, xé nát con nhện vốn đã thành hai khúc kia, cũng xóa sạch cành khô xung quanh, tất cả cảnh sắc đều bị bạch quang che phủ.

Duy nhất còn lại chính là Chiêu Hoa cùng Thẩm Như Như, bọn họ nương tựa lẫn nhau.

13. Quyển 1 - Chương 12

Có đáp án rồi!

#trans: Mạt Họa

Giữa một mảnh hư vô trắng xóa, Chiêu Hoa cạn kiệt sức lực, hầu như sắp không cầm nổi Thái Hi kiếm nữa, nhưng Thẩm Như Như trong ngực, hắn lại ôm nàng rất chặt.

Nữ tử này... mới vừa rồi dùng thân làm lá chắn, chắn trước người hắn, dùng mạng bảo vệ, cứu mạng hắn, nàng...

Chiêu Hoa chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, trái tim vạn năm chưa từng rung động thoáng chốc khê run lên. Thẩm Như Như hé miệng, một ngụm máu tươi tuôn ra ngoài, nhỏ giọt trên bàn tay hắn đang ôm nàng.

Rõ ràng chặt vật như vậy, nhưng hắn một chút cũng không cảm thấy ghét bỏ, hắn muốn hỏi nàng, bị thương thế nào, nhưng bốn chữ này đến mép miệng, phun ra ngoài, nghe vào tai lại trở thành: “Ai bảo ngươi chắn?”

Thẩm Như Như nghe vậy, giống như đã thành thói quen, chẳng qua là nhoẻn miệng cười một tiếng: “Chiêu Hoa thái tử, ngươi có lương tâm hay không vậy... vào lúc này... còn... chê bai ta...”

Trong nháy mắt Chiêu Hoa rất muốn tự tát cho mình một cái.

Hắn làm sao vậy? Tại sao cái miệng này không nghe hắn sai khiến?

Chẳng lẽ hắn cũng trúng độc của Thẩm Nghi rồi sao!

Đợi đã...

Hắn... vừa mới trong lúc vô tình, dường như nghĩ thông suốt cái gì.

Hôm yến tiệc trung thu, Thẩm Nghi hạ độc, nhưng cuối cùng bị nổi điên đều là những người có bạn đời hoặc người thương yêu, yêu thương càng sâu thì càng điên cuồng, tương tự như phụ vương mẫu hậu hấn và cả phu phụ chiến thần, đánh đến lục thân không nhận. Mà những người bên cạnh không có bạn đời hoặc người thương yêu, cũng đều hết thấy bình thường, tỷ như hấn và đám thị vệ người hầu dưới tay hấn.

Chẳng lẽ nói... loại độc này của Thẩm Nghi...

À, phải rồi, Thẩm Như Như đã từng nói, sư phụ Thẩm Nghi của nàng, bởi vì nương tử bỏ chạy theo người khác, cho nên chướng mắt người ta yêu đương, nên mới hạ loại độc đó, chẳng lẽ gọi là —— một khi động tình thì sẽ buông lời ác độc với đối với người kia, mà đối diện nhau lại ra đánh?

Nghĩ tới đây, ngấm lại một chút, hình như... quả thật là như thế.

Mà mấy lần lời nói ra không giống trong lòng kia, cũng bởi vì hấn đối với Thẩm Như Như... Đợi đã... hấn đã động lòng... với Thẩm Như Như sao?

Chiêu Hoa ý thức được điểm này, không khỏi ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào Thẩm Như Như gần như đang ngủ mê man trong ngực hấn, cảm thấy có chút không dám tin.

Hấn cư nhiên lại đối với nữ tử Ma giới, ẩn nấp tại Thiên giới, không rõ thân phận, trông còn có vẻ mấy phần ngu dần này... động tâm rồi?

Hấn kinh ngạc, mà trong đoạn thời gian hấn kinh ngạc này, một mảnh trắng như tuyết xung quanh dần dần hiện ra màu sắc, đang hiện ra, là màu xanh của bầu trời, cùng mặt đất mọc đầy cỏ xanh. Linh khí đầy đủ, sinh khí tràn đầy, không phải là ở giữa trận pháp nữa.

Bọn họ rốt cuộc đã ra ngoài!

Nhưng mà...

Thẩm Như Như ngo ngoe, thò đầu ra nhìn một chút, giọng hơi khàn nói: “Đây... không phải là rừng Thái Độc.”

Đây dĩ nhiên không phải là rừng Thái Độc.

Chiêu Hoa ngẩng nhìn bốn phía, nhạy bén phát giác không khí nơi này phảng phất một chút ma khí như có như không, sắc mặt hấn trầm lại, bọn họ ra khỏi trận pháp, thậm chí còn ra khỏi rừng Thái Độc, nhưng bọn họ, lại đến Ma giới.

Là quê hương của người trong ngực hấn...

[Chúc mừng thái tử đã đến quê nhà của vợ mình]

14. Quyển 1 - Chương 13

Hôm nay vừa có Ngự Yêu vừa có Thái tử Chiêu Hoa nha, thấy tôi cùng các nàng ghé chưa?

#Vy

#trans: Mạt Họa

Chương 13

Thì ra, rừng Thái Độc lại là cửa vào từ Nhân giới đến Ma giới... cho nên mới có nhiều độc vật cùng trận pháp.

Không có thời gian để Chiêu Hoa suy nghĩ nhiều, Thẩm Như Như chợt nắm lấy tay Chiêu Hoa: “Giúp ta... giúp ta che giấu khí tức, ta... không thể bị phát hiện.”

Nhìn thần sắc Thẩm Như Như đột nhiên khấn trương, ánh mắt Chiêu Hoa cũng chìm xuống.

Thẩm Như Như bị Thẩm Nghị giấu ở Thiên giới nhiều năm, cẩn thận che giấu thân phận, nghĩ lại chắc cũng có một đoạn câu chuyện không thể nói ở Ma giới. Hiện giờ Chiêu Hoa một thân một mình rơi vào Ma giới, còn không biết tình huống ở Ma giới, mà Thiên giới lại là một trận hồng bét, không thể để người Ma giới thăm dò được tin tức trên Thiên giới, vạn nhất có người ở Ma giới mưu đồ bất chính thừa cơ hội lúc này, chẳng phải gay go sao?

Kế duy nhất hiện giờ, vẫn là che giấu thân phận, trước đi xem tình huống thế nào, dưỡng thương một chút, rồi hẵng nói đến chuyện khác.

Chủ ý đã quyết định, Chiêu Hoa lấy tay phủ lên ngực Thẩm Như Như, dùng chút sức lực cuối cùng giúp Thẩm Như Như cầm máu, cũng ngăn cản ma khí của nàng phát tán ra.

Đi xem xét chung quanh, đây là một nơi núi rừng bình thường ở Ma giới, hoàn toàn không cảm giác ra một chút liên hệ nào giữa nơi này và rừng Thái Độc.

Chiêu Hoa công theo Thẩm Như Như, muốn tìm một nơi có nước để lau vết thương cho nàng, bỗng nhiên bụi cỏ bên cạnh truyền tới động tĩnh loạt xoạt. Mâu quang Chiêu Hoa đánh lại, tay nắm chặt chuôi Thái Hi kiếm, nhưng ngay lúc này, tay hấn bỗng ảm ảm, là Thẩm Như Như đè tay hấn xuống, cho hấn một cái nháy mắt. Hấn thoáng chốc sáng tỏ tâm ý của nàng. Lòng bàn tay thả lỏng.

Thẩm Như Như yếu ớt mở miệng: “Giúp chúng ta một tay...” Lời nói ra, lại là ngôn ngữ của Ma giới.

Nghe thấy tiếng Thẩm Như Như, hai người luôn sột soạt trong bụi cỏ lúc này mới bước ra. Là hai thợ săn pháp lực không cao lắm, cư dân bình thường của Ma giới.

“Người thế nào rồi?”

Thợ săn đi lên trước người Thẩm Như Như, quan sát trên dưới nàng một cái, sau đó ánh mắt phòng bị rơi trên người Chiêu Hoa. Chiêu Hoa giấu đi tiên khí trên người, nhưng khí thế lại không giống người bình thường, thấp phần khiến người ta không dám nhìn lâu.

Chiêu Hoa thuở nhỏ tiếp nhận các loại giáo dục của tiên môn, có thể nghe hiểu ngôn ngữ của Ma giới, mở miệng nói cũng không thành vấn đề, nhưng khẩu âm của hấn vừa nghe liền biết không phải người của Ma giới, hấn yên lặng không nói, Thẩm Như Như ôm ngực thay hấn mở miệng: “Chúng ta là người của Nguyệt tộc, ta cùng ca ca vào núi săn bắn, không cẩn thận bị yêu vật đánh lén, hai vị có thể chúng ta một tay không? Nếu cứu được ta, Nguyệt tộc nhất định có hậu tạ.”

Nếu hai người bọn họ đã nhìn không giống người bình thường, vậy cũng không nên giả vờ làm người bình thường.

Nguyệt tộc chính là một đại tộc trong Ma giới, sống tại một trong ba tộc, ra đời tức là quý tộc. Với cư dân thường ở Ma giới mà nói, đó là quý nhân mà họ chỉ có thể ngắm chứ không thể đến gần.

Lời nói dối này của Thẩm Như Như, dọa sợ hai người thợ săn này, trái lại cũng hù dọa cho hai người kia hơi buông lỏng đề phòng, chẳng qua là một người khác nhìn chằm chằm Chiêu Hoa từ đầu đến cuối, ánh mắt không rời. Thẩm Như Như không thể làm gì khác hơn là lại nói: “Ca ca ta bị cầm bẫy sinh, không thể nói, hai vị chớ trách hấn vô lễ.”

Chiêu Hoa liếc Thẩm Như Như một cái, ồ, đáng vẻ tinh ranh này, trông một chút cũng không có ngu dốt như trước đó. Thì ra trước kia vẫn luôn một mực giả vờ ngây ngốc ở Thiên giới, phần trừ ăn lão hổ à (giả thành heo để ăn thịt cợn).

Nhưng cùng lúc một ý niệm này chớp nhoáng xẹt qua, ánh mắt hấn chạm phải sắc mặt tái nhợt của Thẩm Như Như, tìm hấn bỗng nhiên giống như bị siết một cái, nhất thời cảm thấy, nàng có phải tinh ranh hay không, có phải giả trừ ăn hổ hay không đều không có sao, trước tiên phải trị thương cho nàng, mới là chuyện khẩn cấp.

Mà về phần tại sao lại đau lòng nàng... đại khái chắc bởi vì trước đó nàng liều mình cứu hấn thôi.

15. Quyển 1 - Chương 14

#trans: Mạt Họa

Hai thợ săn giữ Thẩm Như Như và Chiêu Hoa ở lại, đem bọn họ an bài vào căn phòng nhỏ họ thường dùng để nghỉ chân khi đi săn thú trong núi. Trong phòng có rất nhiều thảo dược trị ngoại thương, đối với vết thương của Thẩm Như Như trái lại cũng có chút hiệu quả.

Thợ săn thu xếp cho hai người xong, liền tiếp tục ra ngoài săn thú. Đến chạng vạng tối, chỉ có một thợ săn trở về ném cho bọn họ một con nai, để bọn họ dùng làm thức ăn, ngay sau đó cũng lập tức rời đi.

Nghe tiếng bước chân thợ săn đi xa, cho đến khi chắc chắn đã an toàn, Chiêu Hoa rốt cuộc mới mở miệng: “Người của Ma giới các người, đều tùy tiện cứu người như vậy?”

“Đây đã là cực hạn bọn họ có thể giúp chúng ta rồi.” Thẩm Như Như thay thuốc xong, ở phía sau bình phong chập vật mặc y phục, “Chỉ có một người trở lại, người kia hơn phân nửa là lên trần báo tin rồi. Bọn họ cũng không hoàn toàn tin tưởng lời ta nói, chẳng qua cảm thấy chúng ta không dễ trêu chọc, nên trước tiên làm theo ý chúng ta.” Thẩm Như Như từ sau bình phong bước ra, lẳng lặng nói là:

“Hiện tại hai người này pháp lực thấp kém, ngay cả thuật ngự kiếm cũng không biết, đối với bọn họ mà nói, từ nơi này cách trần cũng ba ngày đi đường, đi về phải mất năm sáu ngày, chúng ta phải trong vòng năm ngày này, hồi phục thân thể cho thật tốt, sau đó nghĩ cách trở về Nhân giới đi thôi.”

Chiêu Hoa híp mắt, nghe xong lời nàng nói, sau đó thêm ít củi vào lò lửa trong phòng, nói: “Người rất quen thuộc với Ma giới.” Không phải nghi vấn, là khẳng định.

Thẩm Như Như âm thầm chớp mắt, thầm nghĩ, cũng đi đến nước này, không có gì giấu giếm nữa, dứt khoát đi đến bên cạnh lò lửa ngồi xuống, có chút tự hờn tự giận nói: “Phải, ta năm nay một trăm hai mươi tuổi, trốn ở Thiên giới hai mươi năm, một trăm năm trước kia, đều ở Ma giới.” Nàng quay đầu nhìn Chiêu Hoa, trong đồng tử phản chiếu ánh lửa, “Ta thật sự là người của Nguyệt tộc.”

Mặc dù có chút không thích hợp cho lắm, nhưng nghe Thẩm Như Như nói lời này, trong lòng Chiêu Hoa chỉ có một suy nghĩ — ánh mắt nàng rất đẹp.

Trong veo như nước suối, sáng như lưu ly. Khiến hần có mấy phần không dời mắt được.

“Hử?” Trong lúc trái tim vì ánh mắt của Thẩm Như Như mà trở nên mềm nhũn, hần nghe giọng mình có hơi cay nghiệt hỏi Thẩm Như Như, “Nguyệt tộc cũng có tộc nhân ngu dốt như ngươi?”

Chậc...

Chiêu Hoa muốn tự vả miệng.

Hần... thật sự là... không khống chế được mình... độc miệng với Thẩm Như Như.

Thật sự là không khống chế được...

Trong lòng có một cỗ sức mạnh quỷ dị thao túng ngôn ngữ của hần. Không để cho hần ôn hòa với Thẩm Như Như. Thậm chí, lúc hần phản kháng, trong cơ thể sẽ còn có một loại cảm giác... đau nhói.

Độc của Thẩm Nghi, đang ngăn cản hần biểu đạt với Thẩm Như Như thiện ý hoặc là nói... tình ý?

“Thiên đế Thiên hậu anh minh sáng suốt như thế vẫn sinh ra thái tử yếu đuối như ngươi đó thôi!” Thẩm Như Như không cam lòng châm biếm lại. Chiêu Hoa tự biết đuối lý, sợ mình sẽ còn nói ra lời châm chọc gì đó, dứt khoát im miệng không lên tiếng nữa.

Nhưng mà lời cũng nói đến nước này rồi, Thẩm Như Như liền dứt khoát nói hết toàn bộ ra, giống như oán khí tích tụ trong lòng lâu nay rốt cuộc có cơ hội phun ra: “Mẹ ta là người Nguyệt tộc, bà gả cho tiên vương của Ma giới rồi sinh ra ra.”

Lời vừa nói ra, Chiêu Hoa thoáng chút hồi phục thần trí.

Thẩm Như Như quả nhiên lại là huyết mạch của vương thất Ma giới?

Ngàn năm trước sau đại chiến tiên ma, Ma giới Thiên giới phân chia ranh giới, Thiên giới thống lĩnh tiên nhân lượng đạo, Ma giới bại trận lui về, rơi xuống phong ấn của hai giới, từ đó về sau không còn liên hệ gì với Nhân giới và Tiên giới.

Ma tộc rút lui về Ma giới do ba tộc nắm giữ quyền hành, theo thứ tự là Dạ tộc, Nguyệt tộc, Tinh tộc.

(klq: 3 tộc Ma giới tên thơ mộng ghê hông “Màn đêm, ánh trăng, ngôi sao”).

Hàng năm Ma vương sẽ tuyển chọn phi tần trong ba tộc, để cân bằng thế lực. Nhưng ngàn năm qua, ba tộc đấu đá lẫn nhau, trong đó Dạ tộc xuất ra một Cảnh Vương hậu.

Cảnh Vương hậu tâm tư kín đáo, tâm cơ hiểm ác, trăm năm trước, thừa dịp Dạ tộc thế lực lớn, lại độc chết Ma vương, Cảnh vương hậu càn quét hậu cung, trong một đêm tàn sát mấy chục phi tần của tiên vương, đoạn tuyệt con cháu tiên vương, bất luận là nam hay nữ, đều giết hết toàn bộ, chỉ chừa lại một hoàng tử dưới gối mình để kế vị, trở thành Ma vương hiện nay. Mà Cảnh Vương hậu buông rèm chấp chính, cho đến bây giờ, bá chiếm toàn bộ Ma giới, quyền khuynh thiên hạ.

Cảnh Vương hậu thủ đoạn tàn nhẫn, lời đồn truyền đến Thiên giới, khiến cho chúng tiên ở Thiên giới đều thốn thức, Chiêu Hoa cũng tưởng rằng con cái của Ma vương trước kia đã chết, không nghĩ tới hiện giờ... nơi này lại còn một người.

Sau khi Cảnh Vương hậu buông rèm chấp chính, thi hành * , phản loạn của Ma giới tuy đông, nhưng cũng không có lý do gì để làm phản. Nếu để cho phản loạn của Ma giới biết sự tồn tại của Thẩm Như Như, không cần nghi ngờ gì nữa, chắc chắn lấy làm lý do để tạo phản.

* : đây là nguyên văn nha, đại biểu khó dùng từ ngữ để miêu tả.

Khó tránh Thẩm Như Như muốn che giấu thân phận của mình, bởi vì một khi Cảnh Vương hậu tìm thấy nàng, hẳn là sẽ lập tức tiêu diệt. Dù cho không bị Cảnh Vương hậu tìm được, mà bị đám người phản loạn tìm thấy, vậy nàng phải đối mặt với binh hoang loạn mã, sống cuộc sống như là con cò để người ta điều khiển.

Cuộc sống yên ổn ở Thiên giới, cũng không còn nữa.

Chiêu Hoa trầm mặc nhìn nàng: “Trong trận tàn sát trăm năm trước, ngươi làm sao trốn ra được.”

“Thẩm Nghị... hẳn vốn là thân vương của Dạ tộc.” Thân vương Dạ tộc, cùng tộc với Cảnh Vương hậu? Chiêu Hoa không thể ngờ, một đại phu nhìn bình thường đến vậy, lại có một thân phận thế này, “Mẹ ta lúc còn sống là bằng hữu có giao hảo tốt với hắn, hôm Cảnh Vương hậu tàn sát hậu cung, hắn cứu ta, len lén mang ra khỏi Ma giới, lên Thiên giới, giúp ta che giấu thân phận, cho đến tận bây giờ.”

“Đã như vậy, Thẩm Nghị nên yên ổn an tĩnh làm một đại phu Thiên giới, có gì lần này lại nổi điên, nhiễu loạn toàn bộ Thiên giới?”

Thẩm Như Như thở dài: “Nếu như ta biết, thì ta đâu cần ở đây. Nhưng mà...” Nàng hơi trầm mặt xuống, “Lúc trước chúng ta đi vào trận pháp rừng Thái Độc, trong trận còn có yêu quái trấn giữ tâm trận, sinh khí trong trận pháp kia yếu như thế, chắc chắn yêu quái không tự tìm vào, đại khái là có người đem yêu quái để lại nơi đó trông chừng tâm trận, vì ngăn không cho người khác từ trong trận pháp rừng Thái Độc đi đến Ma giới. Ta đoán...”

“Thẩm Nghị sao...” Chiêu Hoa hí hóp mắt, “Nếu là hắn để yêu quái ở lại canh giữ trận pháp, ngăn cản người khác đến Ma giới, vậy có lẽ hắn cũng đã đến Ma giới.”

Nhưng hắn đến đây để làm gì?

Chiêu Hoa cùng Thẩm Như Như hai mắt nhìn nhau. Thẩm Như Như vội vô tội bày tỏ: “Ta thật sự cái gì cũng không biết!”

Ta không có hoài nghi ngươi. Chiêu Hoa muốn nói những lời này, nhưng khi hắn thốt lên lại là: “Ngu dần như ngươi, đã sớm không trông cậy ngươi có thể giúp được gì.”

Thẩm Như Như: “.....”

Chiêu Hoa: “...”

Hắn vẫn nên im miệng thì tốt hơn.

16. Quyển 1 - Chương 15

Càng về cuối càng tiếc, còn không muốn đăng sợ hết truyện cơ.”(

#trans: Mạt Họa

Thẩm Như Như bị thương không nhẹ, pháp lực của Chiêu Hoa đã tiêu hao gần hết trong trận pháp. Mà mọi chuyện cũng giống như Thẩm Như Như dự đoán, hai người thợ săn kia từ lúc rời đi đến giờ cũng không xuất hiện trở lại.

Có lẽ bọn họ đi báo quan phủ rồi. Mà nếu chờ người của quan phủ tới, thân phận của Thẩm Như Như sợ rằng khó giấu nổi, bọn họ không thể làm gì khác hơn là dưỡng tốt thân thể, sau đó che giấu khí tức, tránh vào trong rừng núi, lại nghĩ cách tìm Thẩm Nghi, hơn nữa chuyện này phải nhanh chóng làm, Thiên giới vẫn còn đánh nhau như thế... sợ là cũng không chống đỡ được bao lâu liền xảy ra đại loạn.

Ở nơi có linh khí, Chiêu Hoa tĩnh tọa hồi phục rất nhanh, đến chừng hai ngày, liền có thể vênh vác hồng hách không khác gì lúc ở Thiên giới.

Mà thương thế của Thẩm Như Như lại không hồi phục nhanh như thế được. Khẩu khí của con nhện kia dường như còn có độc, khiến miệng vết thương của Thẩm Như Như lâu như vậy còn chưa khép lại. Thậm chí, có khuynh hướng càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Đến tối ngày thứ hai, Thẩm Như Như sốt cao, cả người vừa nóng vừa đỏ như con tôm luộc.

Chiêu Hoa vẫn luôn chú ý tình trạng của Thẩm Như Như, thấy cảnh này, hắn nhíu mày thật sâu. Hắn đứng dậy đi tìm một ít thảo dược trong nhà, đang lúc sắc thuốc trong nồi, trong căn phòng nhỏ hẹp, Thẩm Như Như đang ngủ say sau lưng chợt nắm lấy vạt áo hắn.

Khí lực rất nhỏ, giống như tiểu hài tử đang lôi kéo y phục hắn. Lại giống như một cái lông chim gãi nhẹ vào tim hắn, khiến tim hắn nhất thời ngửa ngáy không biết phải làm sao.

Hắn hơi quay đầu lại, chỉ thấy mặt Thẩm Như Như đỏ bừng nóng rực, dường như không còn chút ý thức nào, si ngốc nỉ non: “Mẹ... mẹ...”

Môi nàng khô nứt, không còn mọng nước như lần đầu gặp nàng. Đôi mắt trong veo sáng rõ kia nhắm thật chặt, hai hàng lông mày nhíu lại thành một đường, khiến cho bụng dạ hắn cũng xoắn lại theo nàng.

Nàng dường như nóng đến hồ đồ, lại giống như nằm mơ thấy ác mộng kinh khủng, đầu toàn là mồ hôi lạnh, nước mắt rỉ ra từ trong đôi mắt đang nhắm chặt, mà tay nàng cũng đang run rẩy nắm vạt áo hắn càng chặt hơn.

Tim Chiêu Hoa rung động một cái, đến gần bên nàng, nhưng hắn chợt cứng rắn kéo tay Thẩm Như Như ra, ném qua một bên không chút thương tiếc.

Thẩm Như Như đang ngủ mê đến mơ hồ nên đối với loạt hành động của Chiêu Hoa cũng không có phản ứng gì, nàng vẫn đau khổ như cũ, gọi: “Mẹ...” Mà Chiêu Hoa lại bị động tác của chính mình dọa sợ ngây người...

Tại sao?

Vừa rồi hắn rõ ràng muốn đến ôm nàng...

Hắn muốn ôm Thẩm Như Như vào trong lòng, chế ngự đau đớn từ vết thương cho nàng, lau đi mồ hôi trên trán cho nàng, sau đó dứt nàng uống thuốc, cuối cùng đỡ nàng ngủ, nhưng mà...

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác thương tiếc chưa từng có với Thẩm Như Như, đồng thời cũng dâng lên một ý muốn chống cự chưa từng có đối với nàng.

Chẳng lẽ... thuốc đó của Thẩm Nghi, là căn cứ vào mức độ động tâm của một người, khiến cho người đó các loại phản ứng khác nhau.

Suy nghĩ kỹ một chút... giải thích như vậy có vẻ đúng.

Ban đầu khi Chiêu Hoa chưa có cảm giác khác thường nào với Thẩm Như Như, hắn cũng không xảy ra chuyện gì, tất cả bình thường, mà khi hắn bắt đầu đau lòng cho Thẩm Như Như, hắn liền đối với nàng độc miệng độc lời, mà bây giờ ngay lúc hắn thương tiếc muốn che chở cho nàng, thì thậm chí đến cơ thể hắn cũng sinh ra phản ứng...

Nghĩ lại thì, trên thiên đình đánh nhau dữ dội nhất hình như là phu phụ chiến thần và phụ vương mẫu hậu của hắn, hai đôi này thường ngày nổi tiếng là ân ái nhất.

Thuốc độc này của Thẩm Nghi... là để hại các đôi yêu nhau, càng yêu nhau, bọn họ lại càng muốn giết nhau...

Chiêu Hoa cắn răng, thật sự là... quá độc!

17. Quyển 1 - Chương 16

#trans: Mạt Họa

Chiêu Hoa không dám chạm vào Thẩm Như Như nữa, hắn sợ nếu lại chạm vào nàng, lại nhìn nàng, vạn nhất một lúc không khống chế được... liền trực tiếp ném Thẩm Như Như đi thì sao...

Dẫu sao bây giờ hắn trúng độc, là người không có cách nào khống chế được hành động của mình.

Nhưng nhìn Thẩm Như Như cả đêm, trong lòng Chiêu Hoa không hề cảm thấy một chút khó chịu nào.

Nếu như... có thể thay nàng gánh chịu đau đớn kia thì tốt rồi.

Nhưng thời điểm suy nghĩ này hiện ra, Chiêu Hoa lại không tự chủ đưa tay ra, muốn đem đồ sạch nôi thuốc mà hắn đã sắc cho Thẩm Như Như! Cũng may lúc đưa tay ra hắn kịp thời tỉnh táo, lúc này mới khống chế được mình.

Đại nam nhân... thế này thì quá “mất trí phát rồ” rồi đấy.

(*mất trí phát rồ: ở đây chỉ kiểu tâm thần phân liệt)

Miễn cho mình lại làm ra chuyện kỳ quái gì. Chiêu Hoa dứt khoát đứng dậy đi ra cửa, ở ngoài cửa ngẩng nhìn trời đêm đầy sao, nghe tiếng Thẩm Như Như giã giụa nỉ non trong nhà, hắn cũng dần vật suốt một đêm.

Sáng sớm hôm sau, tiếng kêu đau đớn của Thẩm Như Như cuối cùng khẽ nhỏ lại, nàng khôi phục một chút thần trí, bò dậy uống thuốc, sau đó quan sát trong phòng: “Thái tử yếu đuối?” Nàng gọi hắn, “Thái tử yếu đuối?” Gọi hai tiếng, không thấy bóng dáng, Thẩm Như Như trong nhà dường như có chút hốt hoảng: “Chiêu Hoa? Chiêu Hoa thái tử...”

Giọng nói nàng vốn mang theo chút yếu ớt của bệnh tật, lúc này lại thêm ba phần bơ vơ, trái tim vốn đang tự trách của Chiêu Hoa run lên.

Hắn đứng dậy trong nháy mắt, nhưng khi hắn ý thức được vào cái nháy mắt tiếp theo tay hắn đã nắm chặt chuôi Thái Hi kiếm, Chiêu Hoa liền hít ngược một hơi khí lạnh.

Hắn... liệu có vì bị dưng vật của Thẩm Nghi hạ điều khiển, không không chế được mình, giết chết Thẩm Như Như?

Suy nghĩ này hiện ra, tự mang theo ba phần khí lạnh, chạy dọc lên sống lưng hắn.

Không được, hắn phải tỉnh táo lại, hắn bây giờ...không thể động tình với Thẩm Như Như.

“Chiêu Hoa?” Thẩm Như Như trong nhà lại gọi hắn, “Người ở bên ngoài sao? Người đừng bỏ ta lại mà.”

Trái tim Chiêu Hoa đau xót, hóa ra không biết từ lúc nào, hắn đã không đành lòng bỏ lại Thẩm Như Như rồi, nàng là bị thương vì hắn, hơn nữa, nàng có đôi mắt xinh đẹp đến vậy...

“Người cứ ở lại cho tốt, đừng làm vương chân ta.”

Bên trong nhà Thẩm Như Như không lên tiếng nữa.

Chiêu Hoa cắn răng, xoay người rời đi.

Thôi vậy, như thế cũng tốt, tạm thời không ở lại bên Thẩm Như Như, hắn đi thăm dò tình huống bên ngoài rừng núi một chút, điều tra hướng đi của Thẩm Nghi, để tránh cho mình không không chế nổi, chưa tìm được Thẩm Nghi, đã giết chết Thẩm Như Như ở đây.

Chiêu Hoa niệm thuật pháp, thoáng cái liền đến giữa thành trấn, người đi đường nhộn nhịp, quán trọ tửu lâu trước giờ đều là nơi nhiều tin tức nhất, hắn giả cầm giả điếu đi vào quán trọ gọi vài món ăn, trong lúc hắn ngồi ở một góc chờ tiểu nhị mang đồ ăn lên, chợt nghe mấy người Ma tộc bên cạnh nói: “Nghi Thân vương của Dạ tộc đã trở lại, các người đã biết chưa?”

“Biết chứ, làm sao không biết, vừa trở lại liền bị Cảnh vương hậu bắt, nhốt trong nhà lao đấy.”

Chiêu Hoa nâng chén trà, yên lặng nghe.

“Nghe nói Cảnh Vương hậu lập kế bắt phu nhân của Nghi Thân vương, đem phu nhân hắn về Ma giới, Nghi Thân vương lần này trở lại, vốn là định cứu phu nhân hắn, nhưng phu nhân thì cứu không được, trái lại đem mạng mình nộp vào, chao ôi.”

“Các người nói xem trước kia Nghi Thân vương rốt cuộc đã trốn đi nơi nào, sao Cảnh Vương hậu tìm hắn hai mươi năm cũng tìm không ra.”

“Hai mươi năm trước trốn ở đâu thì có gì quan trọng, lần này á, tất cả đều thất bại trong gang tấc rồi.”

Nghi Thân vương của Dạ tộc, nghĩ tới nghĩ lui, thì cũng chỉ có Thẩm Nghi thôi. Hắn bị Cảnh Vương hậu bắt lại nhốt vào địa lao?

Chiêu Hoa sờ cằm một cái. Nhưng vì sao tin tức của hoàng gia lại rải rác đến toàn bộ Ma giới, đến tửu lâu cũng có thể bàn luận? Cảnh Vương hậu thủ đoạn âm độc, mạnh mẽ vang dội, không thể nào để người trong cung tiết lộ tin tức đến mức này, chỉ có thể là Cảnh Vương hậu tự mình đem tin này lan tỏa cho khắp thiên hạ đều biết, vậy bây giờ bà ta lúc giữ lại Thẩm Nghi không giết hắn, là vì sao?

Bà ta là muốn mượn tin tức này, dẫn dụ ai ra?

Chiêu Hoa nuốt ngụm trà trong cổ họng xuống, người duy nhất có thể nghĩ đến, cũng chỉ có Thẩm Như Như.

Cảnh Vương hậu nhất định đã biết năm đó Thẩm Nghi cứu Thẩm Như Như đi, cho nên bây giờ bắt Thẩm Nghi để dẫn dụ Thẩm Như Như ra. Sau đó giết chết người cuối cùng có huyết mạch của tiên Ma vương, cũng cố triệt để quyền lợi của mình.

Hắn đặt chén trà xuống, định quay về tiểu viện trong núi, đem Thẩm Như Như an bài đến nơi khác, sau đó một mình đi vương cung Ma giới cứu Thẩm Nghi ra trước.

Chiêu Hoa rời quán trọ, băng qua đường phố, thừa dịp ít người, lúc không có ai chú ý, Chiêu Hoa thi pháp, nháy mắt liền trở lại tiểu viện trong núi.

Nhưng mà khiến hắn ngạc nhiên lại là...

Thẩm Như Như, không thấy nữa.

Hắn rời đi một hồi, Thẩm Như Như đã không thấy tăm hơi?

Lòng Chiêu Hoa hỗn loạn một hồi, trước giờ chưa từng vì một nữ tử nào mà hoảng loạn đến vậy.

Hắn đi bước lên phía trước, trong nhà không có dấu vết đánh nhau, Thẩm Như Như bị thương đến vậy cũng không có khả năng đánh với người khác, chính nàng cũng không thể tự rời đi xa trong thời gian ngắn như vậy, duy nhất có thể, chính là nàng bị người ta bắt đi.

Sẽ là ai?

Cảnh Vương hậu? Hay là quân phản loạn của Ma giới?

Nếu là người sau, trái lại cũng còn tốt, bọn họ muốn lợi dụng thân phận của Thẩm Như Như để khởi binh tạo phản, tất nhiên sẽ không tổn thương nàng. Nếu là cái người trước....

Chiêu Hoa hung hăng nhú mày một cái, trong lòng đột nhiên nổi lên sát ý.

Không dễ dàng gì mới mang được người từ trong trận pháp ra, hắn không cho phép nàng cứ như vậy mà chết tại đây.

Thẩm Như Như, hắn nhất định phải cứu về.

18. Quyển 1 - Chương 17

#trans: Mạt Họa

Sương Thành, thành đô của Ma giới.

Lúc Thẩm Như Như tỉnh lại sau giấc ngủ mê man, phát hiện trên tay mình đã đeo gông xiềng nặng nề. Thương thế của nàng chưa lành, đầu óc vẫn mơ màng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nàng chỉ nhớ Chiêu Hoa ngại nàng vương chân hắn, sau đó bỏ nàng lại trong căn phòng nhỏ giữa rừng núi, bản thân hắn không biết đã chạy đi nơi nào, mà sau đó nàng cũng bị sứ giả của vương cung mang đi.

Trên đường gió quá lớn, mà da nàng mỏng manh, không thổi được bao lâu, liền trực tiếp thổi nàng hôn mê bất tỉnh. Tình huống hiện tại...

Thẩm Như Như chặt vật ngắc đầu lên, nhìn chung quanh một chút, địa lao được dựng bằng gạch đá cùng thép ròng, phong tỏa nghiêm ngặt. Nói ra thì Thẩm Như Như thật sự vẫn có chút quen thuộc nơi này.

Sâu trong trí nhớ nàng, nơi mà nàng không muốn chạm vào, nàng với mẫu phi cùng nhau bị lôi đến đây giam giữ, mẫu phi bị mang ra ngoài, rồi cũng không trở lại, nàng sau đó được Thẩm Nghị cứu đi, rời khỏi nhà lao này, nàng cho rằng mình đời này sẽ không bao giờ đến chỗ này nữa....

“Thẩm Như Như...”

Đối diện truyền đến một tiếng kêu nhẹ nhàng, thoáng gọi cho Thẩm Như Như tỉnh táo một chút, nàng cố mở mắt, nhìn về phòng giam tối tăm đối diện, dưới ánh lửa lập lòe, nàng mơ hồ có thể nhìn thấy gương mặt ở đối diện, là người nàng không thể quen thuộc hơn nữa...

“Sư phụ...”

Là Thẩm Nghị, hắn bị nhốt ở phòng giam đối diện.

“Còn sống không?” Thẩm Nghị hỏi nàng, bất luận lúc nào cũng đều là cái bộ dạng *sùng nhục bất kinh.

*Sùng nhục bất kinh: dù chuyện gì xảy ra, cũng không hoảng sợ

Thẩm Như Như nghiêng rằng: “Thiếu chút nữa... bị người hại chết.”

Nàng vẫn còn rất nhiều câu muốn hỏi, nhưng lại không có hơi sức nói nhiều lời, chỉ nhọc nhằn đem tức giận của mình biểu đạt ra một chút, vết thương chưa khép lại trên ngực đã đau đến không thở nổi.

Thẩm Như Như đã đau đến phát cáu, đời này những nam nhân mà nàng gặp phải, sao chẳng có tên nào đáng tin vậy!

Năm đó, phụ thân là Ma vương lại bị giết chết, sư phụ là Thân vương cũng toàn làm chuyện khiến nàng không bớt lo được, còn gặp phải một Thái tử Thiên giới bỏ nàng mà chạy không có chút trách nhiệm.

“Sư nương người đầu óc chậm chạp... bị người ta gạt đến Ma giới, ta tới cứu nàng, kết quả tự đem mình nộp vào miệng cọp.” Thẩm Nghị vừa dứt lời, nữ tử bên cạnh liền nháo lên: “Bọn họ nói cha ta bệnh nặng, ta có thể không về sao!”

“Nàng không thể kéo dài suy nghĩ chờ ta trở về sao? Còn để lại một tờ hưu thư...”

*Hưu thư: thư hòa ly, ly hôn.

“Ta chính là sợ chàng đến Ma giới tìm ta đó, vạn nhất bị lừa thì sao, ta không thể kéo chàng vào! Kết quả không ngờ chàng đúng thật ngu ngốc đâm đầu vào...”

“Nàng...”

Thẩm Như Như thở dài, sư nương là nữ nhi của tộc trưởng Tinh tộc, năm đó sau khi theo Thẩm Nghị chạy ra khỏi Ma giới, đến Thiên giới gả cho hắn. Hai người cãi nhau ầm ĩ, cũng qua biết đã qua bao nhiêu năm rồi.

“Đừng cãi nữa.” Thẩm Như Như yếu ớt ngăn cản bọn họ. “Có.. có cách nào ra ngoài không?”

“Cảnh Vương hậu định sẽ giết con cho người trong thiên hạ xem, con cho là thế nào?” Thẩm Nghị chê bai nàng, “Ta bày nhiều trận pháp trong rừng Thái Độc như thế, chính là vì muốn ngăn cản con đến Ma giới tìm ta, bình thường lúc học y thuật thì con lười biếng không nghiêm túc, thế nào đến lúc làm mấy chuyện này liền như mèo mù vớ cá rán*?”

*nguyên văn là “mù đến thoải mái”: đại ý lơ mơ mà lại làm nên chuyện.

“Người nghĩ là con muốn à!” Thẩm Như Như tức giận phản bác, “Nếu không phải người hạ độc Thiên giới! Khiến bọn họ đánh nhau không ngừng, sao con có thể bị thái tử yếu đuối kia áp giải đi rừng Thái Độc tìm người chứ?”

“Ta để lại tin tức rừng Thái Độc, hạ độc người của Thiên giới, chính là vì để bọn họ dính líu vào chuyện của Ma giới. Người của Thiên giới muốn giải độc, phải tới Ma giới cứu ta. Nhưng ta không muốn con dính vào.” Thẩm Nghị nói, “Ta cho rằng pháp lực con kém, nhất định sẽ bị kẹt trong trận pháp, người của Thiên giới nhất định sẽ bỏ con lại trong trận, không ngờ rằng...”

Không ngờ rằng.... Chiêu Hoa lại đem nàng cùng nhau ra ngoài.

Nhiều lần sống chết nương tựa nhau như vậy.

Nhưng cuối cùng, Chiêu Hoa vẫn là chê nàng vướng chân, bỏ nàng lại.

Thẩm Như Như yên lặng không nói.

Mà ngay vào lúc này, địa lao bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, ba người trong nhà lao nhất thời nín thở. Từng bước từng bước, tựa như tiếng rơi từ địa ngục đến, quất vào tim mỗi người. Trong nháy mắt kế tiếp: “Thẩm Như Như?” Ba chữ này vừa được người nào đó kêu lên.

Thẩm Như Như thoáng chốc có một loại cảm giác nhìn thấy được ánh sáng giữa một mảnh tối tăm mù mịt.

Chiêu Hoa, là Chiêu Hoa tìm đến rồi! Hắn vậy mà tìm đến địa lao này rồi!

19. Quyển 1 - Chương 18: (chương Cuối)

Chương cuối rồi, tạm biệt Chiêu Hoa, tạm biệt Thẩm Như Như!

Cảm ơn mọi người đã đi cùng chúng mình suốt 18 chương!

#Vy

#trans: Mạt Họa

Trông mắt Thẩm Như Như không kìm được mà sáng lên, ngây người nhìn chăm chú Chiêu Hoa xông vào địa lao. Nháy mắt đầu tiên là run sợ cùng vui mừng, sau đó nàng lại không khỏi lo lắng cho Chiêu Hoa, nhìn phía sau Chiêu Hoa, quả nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân huyền ảo sau lưng hần.

“Có người đuổi theo.” Thẩm Như Như nhắc nhở.

Chiêu Hoa không nói một lời, đang chuẩn bị mở cửa phòng giam của Thẩm Như Như, bên kia Thẩm Nghị trầm giọng nói một câu: “Có ít nhất mười người.”

Ngón tay Chiêu Hoa ngừng một lát: “Thẩm Nghị?”

Thẩm Như Như lập tức nói: “Người mang sự phụ ta đi trước, thân thể ta yếu, cử động không nổi, làm trễ nãi thời gian, người mang bọn họ đi, cơ hội ra ngoài được sẽ nhiều hơn một chút.” Cách mà nàng nói, lúc này cũng lóe lên trong đầu Chiêu Hoa, nhưng mà...

Dưới ánh lửa của địa lao, Chiêu Hoa nhìn sắc mặt vàng vọt của Thẩm Như Như, đang lúc lòng hần chưa chất đau đớn, thì lại có một cổ sức mạnh khổng lồ chế ngự cơ thể hần, khiến hần phải đi về phía phòng giam bên kia của Thẩm Nghị, phá vỡ phong ấn trên phòng giam.

Thẩm Nghị muốn cứu Thẩm Như Như, mà lúc này truy binh đã theo tới, bây giờ đem thả Thẩm Như Như ra, không thể nghi ngờ sẽ khiến mọi người đều khó khăn, hơn nữa... cũng không có cách nào đem Thẩm Như Như thả ra ngoài.

Truy binh rất nhanh đã bao vây ba người, Thái Hi kiếm của Chiêu Hoa động một cái, ánh sáng rực rỡ bắn ra tứ phía, phá vỡ vòng vây truy binh chặn đường, hần mang Thẩm Nghị và Thẩm phu nhân cùng nhau ra ngoài, từ đầu đến cuối, ngay cả quay đầu nhìn một cái cũng không có.

Thẩm Như Như đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, cả người vô lực nằm trong nhà giam, đây là chủ ý của nàng, là nàng lựa chọn, là chuyện đương nhiên phải làm.

Nhưng khi Chiêu Hoa đi dứt khoát như vậy, khi toàn bộ đều trở nên tối tăm, trong địa lao tràn ngập địch ý chỉ còn mình nàng, nàng vẫn cảm giác được sợ hãi cùng... khổ sở.

Quả nhiên, mạng của nàng đã định phải tận ở nơi này, hai mươi năm trước không chết được, bây giờ rốt cuộc cũng phải chết rồi.

Thẩm Như Như nghĩ như vậy, nhưng nàng không ngờ, Cảnh Vương hậu không định để nàng chỉ lặng lẽ chết đi trong địa lao như vậy.

Thân là huyết mạch cuối cùng còn sống của tiên vương, Cảnh Vương hậu chụp cho nàng tội danh phản bội, chọn ngày giờ, đem nàng lên hình đài cao cao, Vương Hậu định xử trảm nàng trước ánh nhìn của toàn bộ Ma giới, giết gà dọa khỉ, đập tan ý chí của quân phản loạn.

Thời điểm Thẩm Như Như bị áp giải lên hình đài, thật ra đã gần như sắp chết, thương thái trong trận pháp rừng Thải Độc còn chưa được xử lý thích đáng, sốt cao mấy ngày chưa dứt, cả thế giới của nàng đều là mơ hồ.

Nàng bị người ta trói chặt, kéo lên hình đài, không cần người đập đầu gối đã khuỵu xuống, trực tiếp quỳ trên đất, cúi thấp đầu như cây hương bồ khom lưng, yếu đuối đến nhường nào.

Mặt trời như ngọn lửa nóng rực trên đỉnh đầu, cả người nàng đều là mồ hôi, bên tai có người tuyên đọc tội trạng của nàng, đao phủ đứng ở một bên, cái bóng dưới chân thu lại thành một điểm nhỏ nhất.

Chính Ngọ đến. Âm thanh tuyên đọc tội trạng cũng dừng lại, thẻ bài cắm sau lưng nàng bị người ta lấy xuống, Thẩm Như Như nhìn xa xăm, phía dưới là người Ma giới đang vây xem, xa xa ngoài Sương Thành là núi cao cùng mây bay.

Tất cả cứ mờ ảo hư vô như vậy, mà chính tại lúc thiên địa hoảng hốt này, Thẩm Như Như thoáng nhìn thấy xa xa có một đạo kim quang phá khoảng không mà tới.

Phảng phất tựa như bổ ra núi sông, chém rách chân trời, ánh sáng Thái Hi kiếm đánh thẳng tới đạo phủ đứng cạnh nàng trên hình đài.

Trong nháy mắt tiếp theo, bên cạnh Thẩm Như Như đã đổi thành một người, mỗi bước đi như nở ra sen, mỗi hơi thở tựa như hoa lan, một chiến thần cao cao tại thượng, tựa như lần đầu nàng gặp hắn. Rực rỡ chói mắt nhường nào.

“Ai dám động vào nàng?”

Không có lời dư thừa, không có hành động nào hơn, ngắn ngủi chỉ có bốn chữ này, lại khiến Thẩm Như Như thoáng chốc không giữ được cánh cửa trong lòng, nước mắt mãnh liệt tuôn trào.

Phía sau, Cảnh Vương hậu đứng dậy, quan viên giận dữ quát to: “To gan! Kẻ nào dám ở chỗ này hỗn xược!”

Chiêu Hoa nâng Thái Hi kiếm lên: “Cửu Trọng Thiên Chiêu Hoa Thái tử. Các người dám động đến Thái tử phi của ta, là ai hỗn xược đây?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ người Ma giới ở dưới sợ hãi người, ngay cả Thẩm Như Như cũng sợ hãi người, nàng nhìn Chiêu Hoa, chỉ thấy Chiêu Hoa nhìn lướt qua nàng, trong đôi đồng tử không nhìn ra cảm xúc.

Hắn mới vừa nói gì....Thái tử phi?

Có phải nàng bệnh đến mơ hồ, nên nghe lầm rồi chăng?

Thái Hi kiếm vừa động, chém đứt gông xiềng trên cổ tay nàng, Chiêu Hoa bế nàng lên. Thẩm Như Như ngây ngốc nhìn hắn, ở góc độ mà mọi người nhìn không thấy, hắn nghiêng rằng: “Đừng nhìn ta như vậy.”

Đừng nhìn hắn như vậy... càng nhìn, tình yêu trong lòng hắn càng khó mà kiềm chế. Hắn để Thẩm Nhị về Thiên giới giải độc cho mọi người, mà hắn không có cách nào yên tâm để Thẩm Như Như một mình ở Ma giới.

Những ngày qua hắn một mực che giấu thân phận, ở bên ngoài cung che đi khí tức để thăm dò, mà độc trên người hắn vẫn chưa giải.

Ai cũng không thể biết, hắn lúc này phải dùng bao nhiêu khí lực, để có thể phản kháng lại độc tố trong người, mới có thể ôm lấy Thẩm Như Như, mà không phải là đem Thái Hi kiếm cắm vào tim nàng.

Mỗi một khắc hắn chống lại độc được kia, gần như đủ hao hết tất cả tinh lực.

Phải mau chóng mang Thẩm Như Như rời khỏi nơi này...

“Chiêu Hoa thái tử.” Xa xa, Cảnh Vương hậu mở miệng, “Ma giới không biết Chiêu Hoa thái tử giá lâm, không có tiếp đón từ xa mong thứ tội. Nhưng Thái tử dùng Thái tử phi làm cái cớ, đem tội nhân của Ma giới chúng ta đi, Bốn cung, sợ là không thể chấp thuận.”

Quân sĩ Ma giới ở phía dưới đều đang nghiêm chỉnh đợi lệnh. Thương giáo trong tay toàn bộ chỉ thẳng vào Chiêu Hoa.

Thẩm Như Như nắm chặt vạt áo của Chiêu Hoa.

“Đừng sợ.” Chiêu Hoa nhẹ giọng trấn an một câu, nhưng thần kỳ lại khiến Thẩm Như Như an tâm. Hắn ôm Thẩm Như Như, quay đầu nhìn Cảnh Vương hậu, “Ai nói Bốn vương cần người cho đi?”

Đi cùng với những lời này của hắn, đột nhiên, bầu trời Ma giới mưa gió nổi lên, tiên khí cường đại từ trên trời giáng xuống, Thẩm Như Như thò đầu nhìn lên trời, chỉ thấy bầu trời đột nhiên xuất hiện một vòng

xoáy to lớn, mà trong vòng xoáy, trăm ngàn thiên binh thiên tướng theo thứ tự xếp hàng, sấm trời rầm vang, phu phụ chiến thần từ trong đó bước ra, muốn nghênh đón Chiêu Hoa thái tử trở về Cửu Trọng Thiên.

Chiêu Hoa nhìn Cảnh Vương hậu, kiêu ngạo nhếch môi lên: “Là đi hay ở, cũng không cần người đồng ý.” Hắn mang Thẩm Như Như xoay người rời đi, Thẩm Như Như quay đầu nhìn, chỉ thấy gương mặt Cảnh Vương hậu tối sầm, nhưng không dám làm gì chỉ có thể nhìn Chiêu Hoa dưới sự bảo vệ của trăm ngàn thiên binh thiên tướng cùng phu phụ chiến thần, mang Thẩm Như Như rời khỏi Ma giới.

Trên đường rời khỏi Ma giới, Thẩm Như Như đẩy Chiêu Hoa đang ôm nàng một cái: “Người... người thả ta xuống trước đi, để người khác đến nhìn thấy, người ôm ta như vậy, không tốt lắm.”

Chiêu Hoa tức giận lườm nàng một cái: “Nàng là Thái tử phi của ta, có gì không tốt?”

Thẩm Như Như ngơ ngác: “Chuyện này định ra lúc này chứ?”

“Mới vừa nãy.”

“...”

Hồi cuối.

Thẩm Như Như nằm mơ cũng không ngờ tới, Chiêu Hoa... thế mà lại làm thật, thật sự coi nàng là Thái tử phi của hắn.

Mà người của Thiên giới dường như cũng không có ý kiến gì? Thân phận nữ nhi Ma vương của nàng vẫn còn đó, mà nay thế lực của quân phản loạn Ma giới ngày càng lớn dần, thế cục sau này cũng không ai biết được, nhưng tóm lại, để Chiêu Hoa cùng Thẩm Như Như thành thân, cũng không chút chậm trễ.

Hơn nữa... Chiêu Hoa có thể tìm được người mình thích, quả thật cũng bớt chuyện cho Thiên đế Thiên hậu.

Còn về Thẩm Nghị,... sau khi Chiêu Hoa thả hắn về Thiên giới, hắn trái lại cũng nghiêm chỉnh đem độc của tất cả mọi người trên Thiên giới giải trừ, cũng khiến cho phu phụ chiến thần đem thiên binh thiên tướng đến Ma giới đón Chiêu Hoa về. Nhưng lúc phu phụ chiến thần đi khỏi, phu thê Thẩm Nghị cũng sớm chạy mất không thấy bóng dáng.

Trong lòng Thẩm Nghị hiểu rõ, khiến cho Thiên giới đảo loạn một trận lớn như vậy, nếu như không chạy, nhất định *không còn trái ngon mà ăn.

*nghĩa là không yên bình.

Lần này Thẩm Như Như cũng lười đi tìm hắn, nhưng Chiêu Hoa nhất quyết tìm Thẩm Nghị cho bằng được, bởi vì... độc trên người hắn còn chưa được giải!

Trời mới biết cảm giác hắn nhìn Thẩm Như Như mỗi ngày, có bao nhiêu vụn vặt.

Một bên vừa muốn thân cận, một bên lại vừa muốn kháng cự... Ngay cả nắm tay nhỏ của nàng, hắn cũng phải tự đấu tranh vụn vặt thật lâu!

Chiêu Hoa thề, chờ đến ngày hắn bắt được Thẩm Nghị, hắn nhất định khiến tên thần y này hối hận vì đã đến thế gian này.

(*Thái tử muốn nói đánh cho Thẩm Nghị hối hận vì đã được sinh ra)

Mà Thẩm Như Như...

Đại khái sau khi trải qua những chuyện này, nàng là người khôi phục bình thường nhanh nhất, nàng vẫn như trước kia, chế thuốc, đọc sách, duy nhất khác biệt là —— có lúc phải ứng phó với sự quấy rầy của Chiêu Hoa, nhưng mà...

Quấy rầy như vậy, lại luôn khiến môi nàng không kiềm chế được mà mỉm cười.

Cuộc sống hiện tại, thật sự là chưa bao giờ tốt đến vậy.

—— HOÀN ——

20. Quyển 2 - Chương 1: Kết Tóc

#edit: Vy

#cv_pic: Bún

Âm hưởng bốn truyện cực ngắn đều mang nét buồn man mác, câu văn nhẹ nhàng nhưng ám ảnh, niềm thương tiếc len lỏi và khắc khoải, sinh ly tử biệt nhẹ tênh nhưng ghim sâu vào lòng người đọc. Khuyến nghị mọi người đọc thật chậm nhé, hy vọng mọi người cũng thích 4 truyện ngắn này như mình.

[Truyện cực ngắn số 1 - KẾT TÓC]

Nàng là đàn hương yêu, tóc nàng cũng giống ngư gỗ đàn hương vậy, sinh trưởng rất chậm, mười năm chỉ dài ra một tấc.

Ngày nàng gặp người ấy, tóc nàng mới dài ngang vai, hấn trêu ghẹo nàng: “Kết tóc kết phu thê, ân ái một lòng. Nếu tóc nàng dài hơn chút nữa, ta đã có thể kết tóc cùng nàng rồi.”

“Kết tóc cùng người có ích lợi gì?”

Hấn toét miệng cười: “Ta rất thương nương tử của mình.”

“Thương thế nào?”

“Nàng muốn ăn ta cho nàng ăn, nàng muốn uống ta cho nàng uống, nàng muốn bắt nạt ai, ta liền giúp nàng bắt nạt, dù bắt toàn bộ người trong thiên hạ phải chết, ta cũng quyết không phụ nàng.”

“Được.”

Một câu nói đùa, vậy nhưng nàng lại khắc ghi trong lòng, kể từ đó tháng tháng năm năm, so với tính mạng nàng càng quý trọng mái tóc của mình hơn.

Hấn chết trẻ, nàng mơ màng lưu lại nhân thế, thời gian trôi qua đã lâu, nàng đếm không hết tháng năm cô quạnh, rốt cuộc, vào một ngày nào đó ở ngoại ô, nàng gặp lại hấn. Khi ấy nàng tóc bạc chạm đất, mặt mũi tang thương.

Hấn ngồi trong ngự giá, ôm lấy ái phi nổi danh thiên hạ của hấn, thần sắc thanh lãnh nhìn nàng đã nổi nếp nhăn.

“Tóc của bà lão này trông thật đáng sợ.”

“Đừng sợ.” Hấn cười khê, “Quả nhân giúp nàng chém nó xuống.”

Dứt lời ra lệnh bắt nàng lại, bức nàng quỳ rạp xuống, để người ta dùng chủy cắt đứt mái tóc dài của nàng.

Tóc trắng rơi xuống đất, năm tháng qua đi.

Nàng quỳ dưới đất nhìn vị vua cao cao tại thượng, khóe miệng phủ đầy nếp nhăn khê mỉm cười, A Lang tướng công, chàng quả thực như lời chàng nói, yêu thương một người, phụ cả thiên hạ cũng nhất định không phụ nàng ấy.

Chỉ tiếc thời gian năm đó...

Ta giữ lại mái tóc dài đợi người, mà người lại cùng ai kết tóc xanh...

21. Quyển 3 - Chương 1: Lang Yêu (sói Yêu)

Đang lúc nàng đói bụng đến hoa mắt chóng mặt thì lại nhặt được một con cá nướng bên bờ sông! Nàng mừng rỡ khôn xiết, vừa định há miệng gặm một miếng, nước sông không có gió mà cuộn trào, nước bắn đầy lên mặt nàng, cá cũng không thấy tăm hơi.

Ngay khi nàng còn đang mờ mịt không hiểu chuyện gì vừa diễn ra, sau lưng chợt truyền đến một tiếng cười khê: “Tiểu lang yêu từ đâu đến, lại dám ăn cá của ta?”

Nàng quay đầu nhìn, bạch y công tử tựa vào thân cây, trong tay cầm que gỗ xiên con cá nướng, cười híp mắt nhìn nàng.

Vừa hay là ngày bầu trời trong vắt sau tầng cây. Nàng nhất thời ngây người đi. Cái đuôi sau lưng chưa hoàn toàn biến mất vô thức ngoe nguẩy.

Công tử cười nàng: “Nước miếng cũng chảy ra rồi kìa, tiểu quỷ ham ăn.” Chàng ngoắc tay, “Tới đây, cho người ăn cá.”

Nhưng lúc này so với cá, nàng càng muốn cắn lên mặt công tử kia hơn, đây là lần đầu tiên nàng hiểu được, thế nào là vẻ đẹp nhìn đã thấy no mắt*.

(*tú sắc khả san)

Nàng yêu thích công tử, từ đó liền một mực đi theo chàng, theo chàng đi qua nước non vạn dặm, thường qua khỏi mây nhân thế, theo chàng trải qua cả những khổ hạnh, cùng chàng thanh tu đạo pháp.

Nhưng nàng chỉ tu luyện được đạo thuật, lại chẳng có cách nào tu được đạo tâm. Nàng chỉ nguyện ở bên cạnh phụng bồi công tử.

Nhưng nàng đã quên, chàng sẽ có ngày tu thành tiên.

Lịch kiếp hôm đó, chàng khốn khổ chống đỡ thiên lôi trên trời giáng xuống, nàng không có cách nào giúp chàng, duy nhất chỉ có thể nghĩ tới dùng hết tu vi, lấy mạng chống đỡ lôi kiếp cuối cùng.

Nàng tan thành mây khói, cũng giúp chàng đắc đạo thành tiên.

Một khắc cuối cùng, thấy ánh mắt kinh ngạc đau thương của công tử, nàng đột nhiên muốn hỏi chàng, thành tiên rồi, chàng có nhớ hay chẳng từng có một tiểu lang yêu cùng chàng đi qua tháng năm dài rộng?

Thực ra cũng không cần hỏi. Tiên nhân, vô dục vô cầu, không vướng bụi trần.

Chàng sẽ quên nàng.

Có thể quên... Cũng tốt.

#cv: Bún

#edit: Vy

22. Quyển 4 - Chương 1: Hóa Yêu

Cảm ơn mấy nàng đã chúc, mị thi tốt lắm

Sau đây là quà cảm tạ nà

#Vy

[Truyện siêu ngắn số 3 - HÓA YÊU]

Hắn bị người yêu phản bội, hắn nói đời này sẽ không yêu thêm một người nào nữa.

Vì vậy nàng róc xương tủy hồn mà hóa yêu, vượt qua đại dương mênh mông, tìm qua vô số đảo hoang ngoài biển, rốt cuộc cũng tìm được người đã từ bỏ cả thế gian.

“Ta không phải con người!” Nàng cao hứng nói.

Hắn thấy vậy chỉ đáp: “Người có phải là đồ ngốc không vậy...”

Nàng nghe xong vẫn rất vui vẻ: “Sao huynh biết, bà nội từ nhỏ đã nói ta ngốc rồi!”

“...”

Sau đó nàng ở lại trên tiên đảo ngoài biển cùng hắn, nhìn thủy triều lên xuống suốt mười năm. Cho đến một ngày nhận được chim truyền tin từ Trung Nguyên, nữ tử khiến hắn đoạn tuyệt tình ái nói muốn hắn trở về, hy vọng hắn có thể cứu nàng.

Vậy nên hắn cười mây đi mất, không để lại một lời. Hắn cho rằng mình sẽ giải quyết chuyện này rất nhanh, nhưng mãi đến một tháng sau, khi hắn quay về, biển rộng mênh mông đã không còn dấu vết tiên đảo nọ.

Hắn không tin, lên trời xuống đất kiếm tìm, rốt cuộc tìm được dấu tích hòn đảo nhỏ dưới đáy biển, hóa ra trong thời gian hắn đi, biển nổi giông bão, nhấn chìm hòn đảo nhỏ...

Mà cô nương ngốc nghếch kia lại không chịu rời đi.

Hắn lấy ra ký ức lưu lại trên tảng san hô, nhìn thấy ngày đó sau khi hắn rời khỏi, nữ tử cho tới bây giờ ở trước mặt hắn vẫn luôn ngây ngô cười nói, lại bởi vì không tìm được hắn mà khóc đến lạc giọng, nàng ôm mặt nhìn sóng vỗ mà rơi lệ, tuyệt vọng hỏi biển khơi: “Là vì ta ngu ngốc phải không? Cho nên huynh ấy mới không cần ta?”

Không phải vậy, không phải như vậy đâu...

Lòng hắn đau như cắt, nhưng không còn ai ngây ngốc ở bên cạnh khi hắn khổ tâm nữa rồi...

#cv_pic: Bún

#edit: Vy

23. Quyển 5 - Chương 1: Dị Đồng

Nhớ icon cry, thả tí “huhu” cho vui cửa vui nhà đi nào ToT

#cv_des: Bún

#edit: Vy

_____***_____

[Truyện cực ngắn số 4 - DỊ ĐỒNG]

Hắn trời sinh dị biệt, đôi mắt đỏ quanh thường bị người ta gọi là yêu quái. Cha mẹ mất sớm nên hắn càng bị coi là điềm “không lành”.

Năm ấy miền quê nhỏ tuyết rơi nhiều, nhiệt độ xuống cực thấp, người trong vùng liên tục biến mất, khi tìm được, thi thể đều bị hút cạn máu, khô quắt lại. Người thân của họ đều kinh hoàng cùng sợ hãi, xúc cảm theo thời gian càng trở nên mãnh liệt, cuối cùng biến thành phẫn nộ. Họ bắt hắn, nói hắn là yêu quái, trói hắn vào cột rồi dùng roi đánh hắn.

Vào lúc sinh mạng yếu ớt nhất, hắn gặp nàng.

Giống như tiên nữ giáng trần, nàng cứu hắn từ tay đám thôn dân ngu muội. Nàng mang hắn rời khỏi sơn thôn nhỏ kia.

Hắn yêu nàng, coi nàng như sự cứu rỗi của đời mình.

Nhưng hắn không ngờ rằng khi hắn nguyện lấy sinh mạng báo đáp nàng thì lại xảy ra chuyện không may. Ngày đó hắn tỉnh dậy bên cửa sơn động, thấy nàng như một cái xác khô nằm bên cạnh, y hết những thôn dân kia.

Hắn hoảng sợ, ngay sau đó lại phát hiện mùi máu tanh nhộn nhạo trong cổ họng mình, hắn đưa tay lau miệng, mu bàn tay dính đầy máu. Hắn hoảng hốt chạy ra khỏi sơn động, tới bên hồ băng. Nôn thối nôn tháo.

Hắn ở trong hồ nhìn thấy con mắt đỏ ngầu của mình, răng nanh bén nhọn, còn có đôi tai nhọn hoắt như tai dơi.

Hóa ra, hắn thực sự là yêu quái...

Cả người hắn đều run sợ.

Hóa ra, hắn lại là như vậy...

Hắn nhắm mắt, niềm hối hận và tuyệt vọng trong lòng vọt ra, hắn đổ người về phía trước, để bản thân chìm xuống đáy hồ.

Hắn không nhìn thấy, sau khi hắn bị dòng nước lạnh lẽo nhấn chìm, nữ tử bị hắn “hút cạn máu” đứng trên bờ hồ âm lãnh nhìn mặt hồ bằng đôi mắt đỏ như máu, hồ hững nói một câu: “Xin lỗi, đều do tên đạo sĩ gắt gao truy đuổi ta, người coi như chết thay cho ta đi.”

Twist đỉnh chưa!? Ưc chế chưa!?

24. Quyển 6 - Chương 1: Trạc Nguyệt

Cháo mới nấu còn nóng hổi đêyyyy

Bộ tiếp theo trong seri “Thiên Thế Khúc” – Trạc Nguyệt

Truyện chia làm 3 quyển: Thượng, Trung, Hạ. Tổng cộng 10 chương.

Mấy cô mấy bác tranh thủ xơi liền cho nóng nhé:v

Convert & edit: Shu

Support: Namca

Chương 1

Trước mặt là một ly rượu độc.

Trạc Nguyệt cảm thấy có chút buồn cười. Mười lăm đạo thánh chỉ ban ra, gấp rút triệu hồi nàng từ biên ải trở về, không để cho nàng có thời gian rửa mặt, tắm rửa, đành phải khoác luôn cả bộ áo giáp đầy máu, mang một thân sát khí chiến trường đứng ở trên triều. Hóa ra, chỉ là không thể chờ đợi được nữa mà ban thưởng cho nàng một ly rượu độc.

Trạc Nguyệt ngẩng đầu nhìn vị hoàng đế đang ngồi trên ngai cao kia, mặt không đổi sắc một tay quạt ngả tên thái giám đang nâng mâm gỗ.

Chén rượu rơi trên mặt đất vỡ vụn, âm thanh ấy làm cho văn võ bá quan toàn triều đều ngạc nhiên. Bọn họ kinh hoàng nhìn nàng, Tạ thừa tướng râu đã bạc trắng lập tức lớn tiếng quát: “To gan!”

Trạc Nguyệt không để ý đến hắn, chỉ chăm chăm nhìn sang hoàng đế: “Xin hỏi bệ hạ, tại sao lại ban cho thần rượu độc?”

Hoàng thượng không nói gì, Tạ thừa tướng lại nhân cơ hội đó chen vào: “Quân xử thần tử...”

Trạc Nguyệt cười cười: “Quân xử thần tử, nhưng xin thứ lỗi, thần không muốn chết”. Nàng giật lấy chiếc mũ trụ trên đầu rồi tiện tay ném tới trước long ý của hoàng đế. Chiếc mũ sắt lăn trên mặt đất kêu leng keng, cả triều đình nhất thời im lặng như tờ, đợi đến khi nó lăn mấy vòng rồi dừng hẳn lại, trong điện liền lập tức âm ỉ.

Trạc Nguyệt hắng giọng át đi tiếng ồn ào hỗn loạn xung quanh: “Lão tử không đánh nữa, trận tiếp theo tìm kẻ khác lên đi.” Dứt lời, xoay người tiêu sái bước ra khỏi đại điện.

Triều đình chấn động, văn võ bá quan hết thấy đều kinh hãi, Tạ thừa tướng giận đến mức râu ria đều muốn vểnh lên trời: “Làm càn! Làm càn! Đúng thật là làm càn!”. Chính vì hắn quát lớn như vậy cho nên tất cả các cấm vệ quân từ bốn phía đồng loạt xông vào, bọn họ làm thành một vòng tròn bảo vệ hoàng đế ở giữa, còn chặn cả lối đi ra ngoài điện.

Mà vị hoàng đế đang ở giữa một đám người kia lại chỉ cúi đầu, nhếch miệng cười. Không hề có một chút ngăn cản, cũng không trách cứ, ngay cả nửa phần tức giận cũng không.

Tạ thừa tướng tức giận hô to: “Hoàng thượng, cô ta ngang nhiên dĩ hạ phạm thượng, lại ngạo mạn vô cùng! Cần phải bị trừng phạt! Phải phạt!”

“Ừ”. Hoàng đế nhẹ gật đầu, thời điểm hắn nâng mắt nhìn lên, trong mắt vẫn là ý cười. Ánh mắt của hắn xuyên qua đám người hỗn loạn kia hướng tới bóng lưng nữ tử, chỉ thấy sống lưng nàng thẳng tắp, ngạo nghễ đối mặt với cấm vệ quân trùng trùng điệp điệp, cả người nàng toát lên một khí khái hào hùng, tóc có phần tán loạn càng làm nổi bật thêm khí thế của nàng, khiến cho người khác phải khiếp sợ: “Để thừa tướng lên nghênh đón đại đao của nàng đi”.

Nghe đế vương nói lời này, Tạ thừa tướng vừa giận đến phát run, vừa quay đầu nhìn về phía hắn, sắc mặt trở nên tái nhợt: “Hả?”. Về mặt hắn hiện lên sự kinh ngạc.

Chẳng trách lão thừa tướng bị dọa thành như vậy. Ở bên đây vừa nói được đôi lời, bên đây Trạc Nguyệt đã một cước đạp bay tên cấm vệ quân, xem thân thể người nọ như quả bóng đá bay ra ngoài với một lực đạo to lớn, trực tiếp va đập vào vòng vây tựa như tường đồng vách sắt của cấm vệ quân, tạo ra một đường thoát thân.

Không một ai dám tiến lên ngăn cản nàng.

Hoàng đế không nói một lời nào, Tạ thừa tướng cũng không nói thêm gì nữa. Cả đại điện chỉ biết giương mắt lên nhìn chăm chăm vào nữ tướng quân, để cho nàng cứ thế nghênh ngang đi ra khỏi Vương điện mà không hề quay đầu lại.

Hoàng đế phủi tay: “Được rồi, để nàng ta đi đi”. Hời hợt như đang xem một vở kịch rất đời bình thường.

Ai cũng biết chắc Trạc Nguyệt không hề có biện pháp, ngoại trừ việc cố chấp và vô cùng dũng mãnh, hoàng đế đối với đúng thật là có thiên vị, vừa ngăn cản, lại vừa bảo vệ cho nàng.

Ai bảo nữ tướng quân này trời sinh đã mang trong người một năng lực kì lạ, đao thương bất nhập.

Ai bảo nàng lại từng có khoảng thời gian cùng hoàng đế sống chết có nhau...

25. Quyển 6 - Chương 2

Convert & Edit: Shu

Support: Namca

Chương 2

Nghiêm túc mà nói, Trạc Nguyệt cũng không phải đao thương bất nhập, quái lực hơn người, nàng thật ra...vốn dĩ không phải là người.

(*Quái lực: Năng lực kì quái)

Khi Tô Mục đào được Trạc Nguyệt từ trong quan tài ra, nàng chỉ mới là một thanh kiếm, trong trẻo nhưng lại lạnh lẽo đến nỗi người người sợ hãi. Chính là Hàn Ngọc trường kiếm toàn thân trong suốt, thoát nhìn thì rất đẹp, nhưng chính vì quá xinh đẹp nên trông nó có vẻ không thể chống chọi lại những va đập trong lúc giao chiến.

Vì vậy, Tô Mục không chút suy nghĩ liền đem nàng ném đi.

Lúc đó, Tô Mục chưa phải là hoàng đế, hắn vẫn còn là Đông cung thái tử. Nhưng trong khoảng thời gian ấy, hắn gần như không phải là thái tử nữa rồi.

Hoàng thúc của hắn rời núi khởi binh tạo phản, đánh vào Hoàng thành, giết chết phụ hoàng của hắn.

Khi trong cung có biến loạn, hắn chật vật trốn đi, đi đến khu rừng rậm ở phía Nam không có người ở. Vốn định băng qua dãy núi trùng điệp này để đi xuống Nam Việt, tìm thế lực của hoàng thất mưu lại giang sơn, nhưng thật không ngờ, hắn lại cùng thân tín lạc đường trong rừng rậm. Hơn nữa, hắn lại còn trượt chân rơi vào một ngôi mộ không biết đã được chôn bao nhiêu năm.

Trong mộ không có người, bên trong quan tài chỉ có một thanh Hàn Ngọc trường kiếm.

Tô Mục lại đang ở chính giữa ngôi mộ, căn bản là không tìm được đường ra ngoài, đói bụng ba ngày, một giọt nước nhỏ cũng không có, những tưởng đã vào bước đường cùng, hắn đã sinh lòng tuyệt vọng. Ngồi dựa vào quan tài đá, hắn chỉ cong môi cười cười, thầm nghĩ, thế này cũng tốt, chí ít cũng có sẵn quan tài, tốt xấu gì cũng không cần phải phơi thây ngoài nội cỏ.

Chỉ tiếc, hắn thân là một Đông cung thái tử, trên vai vẫn gánh nặng trọng trách cai trị đất nước, giữ cho thiên hạ thái bình, giúp trăm họ an cư lạc nghiệp. Khát vọng ấy còn chưa kịp thực hiện thì hắn đã rơi vào bước đường cùng.

Hắn tự cười nhạo mình một tiếng, ngay sau đó dùng hơi sức cuối cùng bò vào trong quan tài, nằm ngửa mặt, nhắm mắt, thản nhiên chờ đợi cái chết tới.

Nhưng vào lúc này, sau lưng hắn vang lên thanh âm của một nữ tử: “Xuống khỏi người ta ngay”.

Thanh âm này tới quá mức đột ngột đã đem một nửa hồn phách sắp lìa khỏi xác của hắn kéo trở lại, hắn giật mình một cái, trong nháy mắt chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, tiếp đến liền bị một cổ lực mạnh mẽ từ trong quan tài hung hăng hất ra ngoài.

Lăn trên đất mấy vòng, người vốn đã nhếch nhác, quần áo lại càng thêm tả tơi.

Hắn gắng sức bò dậy khỏi mặt đất, nhất thời không kịp suy nghĩ đến thứ gì khác trong lúc này mà chỉ chăm chú nhìn về phía quan tài, hơi thở hỗn hển mang bảy phần yếu ớt ba phần tức giận nói: “Bản thái tử khó khăn lắm mới leo vào được đây!”.

Đây chính là muốn bắt hắn phải leo vào một lần nữa sao? Hắn đã là người sắp chết rồi! Không thể để cho hắn chết một cách an yên được sao?

Thế nhưng, tức giận không được bao lâu, hắn liền thấy một thiếu nữ từ trong quan tài ngồi dậy.

Dung mạo như ngọc, da trắng như tuyết, đôi mắt đen láy, đôi môi màu hoa đào, mặc dù gương mặt có chút lạnh lùng nhưng lại không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng. Tô Mục ở Đông cung đã gặp không ít mỹ nhân, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp một nữ nhân mang vẻ đẹp ẩn chứa tám phần anh tuấn thế này.

Cái này... chính là đem phần hồn vừa tìm về được của hần, một lần nữa ném lại ra ngoài.

Nàng bước ra khỏi quan tài, toàn thân vẫn lưa càng tôn lên vẻ đẹp thanh thoát như tiên nữ hạ phàm.

Ở đây là một bãi tha ma, nữ nhân này chính là từ trong quan tài mà bò ra. Tiên nhân? Tiên nhân cái gì? Tô Mục liền cười một tiếng, hần nằm trên đất, nhìn thấy một đôi chân đẹp đẽ không mang giày cứ thế đạp lên đất đi đến trước mặt hần. Tô Mục cũng không hoảng sợ, chỉ nói: “Các người bây giờ, ngay đến việc giả làm xác chết vùng dậy cũng phải giả cho thật đẹp”.

Hần không còn đủ sức lực để chống đầu dậy nổi, liền như vậy mà ngã xuống, thế giới trước mắt chìm vào bóng tối, hần dường như nghe thiếu nữ hừ mũi chê bai: “Chỉ được vẻ bề ngoài, thật vô dụng”. Giống hệt hần lúc chê bai thanh Hàn Ngọc kiếm kia...

Tô Mục cứ nghĩ là mình đã chết, nhưng hần không chết. Trước kia, hần cũng từng cho rằng, nửa đời sau của hần chỉ có thể ở lại Nam Việt sống một cách nhục nhã dưới sự bảo vệ của hoàng tộc, nhưng không.

Hần trở về Trung Nguyên, đoạt lại ngôi vị hoàng đế vốn dĩ thuộc về hần. Mặc dù, cái giá phải trả là không thể tưởng tượng nổi, chỉ vì nữ tử mặc áo lụa mà hần đã gặp sau khi tỉnh dậy từ trong ngôi mộ hôm đó, đối với hần nhất mực hành lễ.

Nàng nói: “Kiếm linh Trạc Nguyệt, ra mắt chủ nhân”.

26. Quyển 6 - Chương 3

Convert & Edit: Shu

Support: Namca

Chương 3

Ban đêm, phủ Tướng quân.

Trạc Nguyệt ngồi ở trên cây, ngửa đầu uống một hớp rượu. Trong viện, bóng trăng dong đưa, có một người đập lên ánh trăng mà tới, rồi dừng ở dưới gốc cây đa lớn.

“Có rượu cho ta không?”. Tô Mục vừa dứt tiếng, trên cây chợt ném xuống một bầu rượu, rơi trực diện xuống mặt hần. Tô Mục tiếp lấy, cười một tiếng: “Người đây là muốn hành thích trẫm”.

“Chính là muốn hành thích ngài”. Trạc Nguyệt nói: “Cho ngài một bình rượu độc, uống đi”.

Lời này nếu đổi lại là người khác nói, không biết đã sớm chết bao nhiêu lần, nhưng Tô Mục coi như đã thành thói quen, chỉ cong cong khóe miệng, liền ngửa đầu uống một hớp rượu, ngay sau đó dùng một đạo khinh công, xoay mình lên cây ngồi xuống bên cạnh Trạc Nguyệt, hần mỉm cười thỏa mãn nhích về phía nàng: “Có chết cũng phải chết bên cạnh người”.

Trạc Nguyệt tắt hần một cái rồi đẩy ra, đôi mắt phản chiếu trời đêm trong vắt nhìn chằm chằm Tô Mục: “Trời đất thật tàn nhẫn, lại để cho ta gặp một chủ nhân như ngươi”. Trạc Nguyệt ngửa đầu nhấp một ngụm rượu sâu.

Nhưng Tô Mục lại cười một tiếng, lúc này mới hơi ngồi thẳng người nói: “Trời cao nhân từ biết bao, lại để cho ta gặp một Trạc Nguyệt độc nhất vô nhị trên thế gian này”.

Thanh âm của hần trong trẻo, khiến nàng không thể không quay đầu nhìn hần một cái, chỉ thấy hần giơ bầu rượu hướng về mặt trăng ở phía xa xa, tựa như đang mời mình nguyệt cùng thưởng rượu. Kính trời đất một ly, hần ngửa đầu uống rượu, yết hầu nhẵn bóng chuyển động, dường như ánh trăng càng làm cho góc nghiêng của hần thêm hoàn mỹ.

Con người Trạc Nguyệt khẽ lay, trong phút chốc, nàng phát hiện con tim mình đập nhanh một cách kỳ lạ. Trạc Nguyệt lập tức dời tầm mắt không nhìn hần nữa.

Nàng là thanh kiếm mà một tiên nhân đã để lại nhân gian trước khi quy tiên, tiên nhân nói, sau khi ông ấy quy tiên, nhân duyên sắp đặt cho nàng gặp người nào đầu tiên thì đó chính chính là vị chủ nhân tiếp theo của nàng.

Trạc Nguyệt đợi không biết bao nhiêu năm, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày không khí trong mộ thất lưu chuyển, lúc ấy, không thể nói là trong lòng không kích động, nhưng người này lần đầu thấy nàng đã nắm lấy chuôi kiếm, tiếp đến chính là vô cùng kinh ngạc và xúc động, vậy mà ngay tại thời điểm nàng định hiện thân...Hắn lại thở dài:

“Chỉ được vẻ bên ngoài mà thôi”.

Chủ nhân tiếp theo đã được định sẵn của nàng, sau khi nhìn thấy nàng lại nghĩ rằng nàng vô dụng mà ném trở lại vào trong quan tài...

Tâm trạng của Trạc Nguyệt lúc đó, cũng có thể nói khá là đa dạng.

Nàng vốn định không nhận tên chủ nhân này.

Nhưng ai ngờ được hắn lại nằm vào trong quan tài! Định chết ở trên người của nàng! Việc này...nàng sao có thể nhẫn nhịn...

Sau khi bị hất văng ra khỏi quan tài, nhìn hắn thực sự rất đáng thương, nàng không cứu hắn, hắn nhất định sẽ chết, cho nên nàng mới cứu hắn. Nhưng chính vào thời điểm nàng định cứu hắn thì nhìn thấy trên người hắn có đeo ngọc bội chạm khắc hoa văn hình rồng, đoán ra được thân phận của hắn, vì vậy mới đi theo.

Ban đầu, mục đích nhận chủ nhân của nàng không hề đơn giản.

Rất nhiều năm về trước, nàng muốn cùng tiên nhân tu thành tiên, nhưng sau đó, tiên nhân lại để nàng ở lại nhân gian, nói rằng đạo hạnh của nàng chưa đủ, phải tiếp tục tu luyện mới có thể đạt thành chánh quả. Trạc Nguyệt nghĩ, trên thế gian này, không nơi nào tu luyện tốt hơn hoàng thất. Nếu ngày sau Tô Mục trở thành hoàng đế, long khí trên người hắn cũng có thể giúp tu vi của nàng ngày một tăng nhanh.

Vì vậy, nàng giúp hắn đoạt lại giang sơn, có thể sớm tối cùng chung sống với hắn, nhưng nàng dần dần phát hiện, tâm tư của mình đã không còn như lúc trước.

Nàng bắt đầu không còn mong muốn được trở thành tiên, không còn ý nghĩ sẽ gặp lại tiên nhân trước kia. Nàng đã từ từ thích tên nam nhân vô cùng xinh đẹp này.

Thứ tình cảm gọi là “thích” này, đối với một linh vật như nàng mà nói là một thứ quá xa xỉ, tuyệt đối không nên có.

__(Trạc Nguyệt - Chương 3)__

27. Quyển 6 - Chương 4

Convert & Edit: Shu

Support: Namca

Trạc Nguyệt nhấp một ngụm rượu và sắp xếp lại tâm tư đang rối bời của mình, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Trường Ngọc Quan nhất định phải đoạt lấy, chiến sự đang lúc khẩn cấp, sao có thể lâm trận đổi tướng? Mai ta sẽ quay trở về chiến trường”.

Tô Mục quay đầu nhìn nàng, thần sắc trong mắt như cười như không: “Không phải đã nói không tham gia nữa sao? Nói một đằng làm một nẻo sẽ bị trăm quan hạch tội đó”.

“So với tính mạng của chiến sĩ nơi biên ải, một đám quan văn trói gà không chặt hạch tội là cái thá gì! Hơn nữa, lời ta nói trên điện chỉ là lời nói khi tức giận”.

“Người tức giận cái gì?”

“Ngài nói xem ta tức giận cái gì?”. Trạc Nguyệt giận dữ: “Tức giận ngài đi nghe những tên quan văn lắm mồm kia mà triệu hồi ta, càng giận ngài ép ta uống rượu độc của tên lão già họ Tạ kia! Ngài nhìn cái ngôi hoàng đế này của ngài xem, so với trước kia còn nhu nhược hơn!”.

Bị Trạc Nguyệt mắng, Tô Mục cũng không tức giận, chỉ ngà ngà say cười híp mắt nhìn nàng: “Ta cho gọi người về, ban cho người rượu độc, là thuận theo ý của bọn chúng, ta dù sao cũng phải để cho bọn họ nhìn thấy”.

“Nhìn thấy cái gì?”.

“Nhìn thấy cho dù ta thuận theo ý bọn họ, nhưng ở trước mặt người bọn họ cũng không thể nào ra tay nổi”. Tô Mục vừa nói vừa tự mình cười lên: “Trạc Nguyệt của ta không phải là người mà bọn họ có thể đối phó được”.

Trạc Nguyệt vì nụ cười này của hắn mà hơi ngẩn ra, ngay sau đó kịp phản ứng lại, từ đáy lòng bùng lên lửa giận: “Ngài vì điều này...”.

“Hơn nữa...” Tô Mục cắt đứt lời nàng: “Quả thật là ta cũng định thay đổi tướng quân”.

Trạc Nguyệt lấy làm ngạc nhiên: “Đầu óc ngài bị ai đánh đến đần độn luôn rồi sao?”.

“Đổi ta làm thống soái, ngự giá thân chinh”.

Trạc Nguyệt hoàn toàn sững sốt, nàng vẫn chưa có phản ứng gì thì Tô Mục đã nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau: “Đợi ta trở về, nàng từ chức, ta liền phong nàng làm Hoàng hậu của ta”.

Đối với Trạc Nguyệt mà nói, những gì Tô Mục nói với nàng tối nay, từng câu từng chữ, thực sự đều có sức khiến nàng rung động...

“Ta không đồng ý”.

Tô Mục nhướng mày: “Nàng không đồng ý chuyện gì?”.

“Chuyện nào cũng không đồng ý”. Trạc Nguyệt nói: “Biên cương nguy hiểm, ngài không thể ngự giá thân chinh, chuyện triều chính lại không ổn định, ngài rời đi, để cho bè phái của lão già họ Tạ kia mặc sức làm càn sao?”.

“Ta tự có cách ứng phó. So với chuyện này, chuyện ta muốn nghe hơn là nguyên nhân vì sao nàng lại không đồng ý làm Hoàng hậu”. Tô Mục quay đầu, đôi mắt phản chiếu ánh trăng trên trời, đem hình bóng của nàng khắc thật sâu trong đáy mắt: “Ở bên ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ nàng chưa từng động lòng với ta chút nào sao?”.

Sắc mặt Trạc Nguyệt bình tĩnh, giọng kiên định: “Không có”.

Tô Mục cúi đầu, im lặng một lúc, giống như đang muốn làm dịu đi không khí gượng gạo giữa hai người: “Ồ” một tiếng, hắn lắc ly bầu rượu rồi ngẩng đầu ngắm trăng, tuyệt nhiên không nói một lời nào nữa.

Ánh trăng càng làm tăng thêm vẻ lấp lánh cho đôi mắt của hắn...Tựa như, có vài phần khổ sở.

Ngày thứ hai, tin tức Tô Mục muốn ngự giá thân chinh được truyền ra. Trạc Nguyệt rốt cuộc cũng không hề ngăn cản Tô Mục, dù sao Trường Ngọc Quan đã tấn công lâu như vậy mà vẫn không đoạt được, quả thật là có chút đả kích đối với tinh thần của binh sĩ. Không có cách nào vỗ về lòng quân tốt hơn việc hoàng đế tự mình ra trận. Nếu Tô Mục thắng được trận này, đối với việc ổn định trong nước hay thị uy với các nước khác cũng đều vô cùng tốt.

Tô Mục, con người này lúc bình thường nhìn mặt mày vui vẻ, hiếu khách, thỉnh thoảng tính tình có hơi trẻ con là thế, nhưng Trạc Nguyệt biết, trong lòng Tô Mục vẫn luôn ấp ủ hoài bão trị quốc an bang. Hắn tuyệt đối sẽ gánh vác trách nhiệm của một bậc đế vương, cho nên, một khi hắn đã quyết định thì người ngoài không làm cách để có thể nào thay đổi được. Hắn nói muốn tự mình ra trận chính là như vậy, nói rằng sau khi trở lại muốn thành thân cùng nàng... Cũng là như vậy.

Nhưng nàng không thể gả cho Tô Mục.

Nàng là một linh kiếm muốn tu tiên, động lòng phàm sẽ làm rối loạn tu hành, những chuyện nam nữ sẽ khiến tu vi trong nhiều năm tu luyện của nàng bỗng chốc tan thành mây khói. Vả lại, Tô Mục thân là đế vương, ngày sau sẽ không tránh được chuyện tam cung lục viện, nàng lại không chấp nhận nổi, nhất định sẽ đổ kị đến mức đốt luôn cả hậu cung của hắn.

Đó không phải là chuyện Tô Mục mong muốn, mà nàng chắc chắn cũng không muốn chuyện này xảy ra.

Vì vậy, Trạc Nguyệt liền bỏ đi suy nghĩ ấy.

Những năm này, chuyện tu luyện cũng đã gần hoàn thành, tính toán ngày giờ một chút, thiên kiếp cũng sắp đến rồi, nàng chỉ cần tìm một ẩn nấu, qua được thiên kiếp này thì liền có thể phi thăng thành tiên, rời khỏi trần thế xô bồ.

Trạc Nguyệt nữ cải nam trang xâm nhập vào đoàn quân mà Tô Mục đích thân làm thống lĩnh, định bí mật che chở cho Tô Mục đánh xong trận ở Ngọc Môn Quan, sau đó sẽ lập tức rời đi, vĩnh viễn sẽ không gặp lại Tô Mục nữa.

____(Trạc Nguyệt - Chương 4)____

28. Quyển 6 - Chương 5

Convert & Edit: Shu

Support: Namca

Ban đêm hạ trại ngủ ngoài trời, Trạc Nguyệt vốn đã quen với cuộc sống như thế, không nói một lời trải giường đi ngủ. Nàng không nghĩ lại có quân sĩ cầm mấy khối thịt nướng thật lớn đi tới, mùi thơm xông vào mũi, nhìn ngon đến chảy cả nước miếng.

“Thánh thượng đặc biệt ban thịt nướng cho những tân binh như các ngươi, ra chiến trường không được chùn bước, nghe lệnh chỉ huy, làm thật tốt, lập công, rồi các ngươi sẽ sớm được thăng quan tiến chức!”.

Các tân binh la to tạ chủ long ân. Khi thịt nướng được phát đến cho Trạc Nguyệt, nàng chỉ lấy một cái chân thỏ.

Trạc Nguyệt nhìn miếng thịt thỏ trong tay, nhất thời có vài phần cảm khái, còn nhớ ban đầu, khi nàng mang Tô Mục từ trong mộ ra ngoài, dẫn hắn đi một đường đến phía Nam. Tô Mục thông minh, hẳn biết cái mạng của mình đang ở trong tay Trạc Nguyệt. Lúc ấy, mặc dù nàng gọi hắn là chủ nhân, nhưng hắn vẫn không dám nhận mình là chủ nhân thật mà để cho Trạc Nguyệt phục vụ. Hai người trên đường đi phân công nhiệm vụ rất hợp lý, Trạc Nguyệt đi bắt thú hoang, hắn phụ trách nướng, thứ mà Tô Mục giỏi nhất, chính là nướng thỏ.

Trên đường, Trạc Nguyệt ăn không biết bao nhiêu là thỏ do Tô Mục nướng ra. Dạ dày cũng chính là nơi đầu tiên trên người nàng thích Tô Mục.

Chẳng qua, những chuyện này đều đã thuộc về quá khứ, không bao lâu nữa nàng sẽ phải rời xa Tô Mục.

Trạc Nguyệt cắn một cái chân thỏ, mùi vị quen thuộc khiến nàng bỗng chốc ngẩn ra, nàng ngẩng đầu nhìn doanh trại của chủ soái một cái, thầm nghĩ không thể nào. Nàng lắc lắc đầu, chỉ nói mình bây giờ có lẽ đã quá đắm chìm vào quá khứ.

Buổi tối hôm đó trời bắt đầu mưa. Ngày hôm sau, con đường trở nên lầy lội, đoàn quân phải vượt qua một đường núi eo hẹp, xe ngựa rất khó đi. Tô Mục liền đổi sang cưỡi ngựa, đội mưa đi lên phía trước.

Mưa càng lúc càng lớn, đường núi càng trở nên nguy hiểm, các chiến sĩ quả thật rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Trạc Nguyệt trong lòng đột nhiên có dự cảm chẳng lành. Nàng chỉ mới vừa khẽ nhú chân mày, thì một bóng đen từ trên vách núi vụt qua, không ai kịp phản ứng, Trạc Nguyệt tháo cái mũ ra, dùng khinh công nhảy lên vách núi, lớn tiếng hô to: “Hộ giá”.

Lời vừa dứt thì nàng đã phi thân lên vách núi, đập vào mỏm đá trên vách mà tung người bay lên. Đến đỉnh vách đá, nàng một đao chém tới, thẳng tay giết chết hai tên thích khách vừa nãy.

Thi thể nặng nề rơi xuống.

Phía dưới, cả đoàn quân nhốn nháo cùng tiếng ngựa hí vang, tình cảnh có chút hỗn loạn.

Trạc Nguyệt ở trên vách núi lúc này mới chợt sững sốt, xung quanh toàn là hắc y nhân, nhìn thoáng qua cũng đủ biết là đến để hành thích hoàng đế.

Mặt nàng trầm xuống, bọn quân sĩ áo đen thấy ở đây có người từ dưới kia bay lên, cũng là bị dọa cho sợ đến ngẩn ra, rốt cuộc là tên chỉ huy bình tĩnh, quát lớn một tiếng: “Xông lên!”. Lúc này, bọn quân sĩ mới phản ứng được, một số tên đến giao chiến với Trạc Nguyệt, còn những tên khác theo như kế hoạch của bọn họ bắt đầu bắn tên, ném đá xuống dưới.

Đoàn quân bên dưới vô cùng hỗn loạn, tiếng ngựa hí, tiếng la hét ầm ĩ bên tai không dứt.

Trạc Nguyệt phân tâm đi đến xem thử, chỉ thấy Tô Mục dưới sự bảo hộ của các tướng sĩ đang ngày càng thoái lui về phía vách đá. Chính trong thời khắc khẩn cấp, một thanh trường kiếm từ bên cạnh Trạc Nguyệt lao ra, bắn thẳng đến tim Tô Mục.

Con người Trạc Nguyệt chợt co rúc lại, chưa kịp suy nghĩ thì đã phi thân xuống dưới, tốc độ so với mũi tên kia còn nhanh hơn. Tô Mục thất thần, ánh mắt nhìn nàng từ trên không trung bay xuống đang lao về phía mình. Ôm lấy hần từ trên lưng ngựa xuống, còn chưa kịp hỏi câu nào thì ở bên cạnh đã có một quân sĩ hét lên một tiếng đầy sợ hãi: “Bệ hạ”.

Trạc Nguyệt định quay đầu thì một tảng đá lớn từ trên núi lăn xuống, đập vào lưng Trạc Nguyệt một cái, trực tiếp đẩy hai người rơi khỏi vách đá.

Cảm giác mất trọng lực truyền tới, Trạc Nguyệt ôm thật chặt Tô Mục. Mà ở sau lưng nàng, tay Tô Mục cũng ôm lấy nàng thật chặt.

Vốn đang là lúc vô cùng hoảng loạn nhưng Trạc Nguyệt lại nghe thấy Tô Mục đang cười khê bên tai mình: “Trạc Nguyệt, eo của nàng thật không mềm mại chút nào”.

Trạc Nguyệt chỉ muốn đem đầu người này bổ ra nhìn một chút, bên trong rốt cuộc có phải hay không xuân cung đồ (*)! Đây là lúc để nói những lời này sao?

* Xuân cung đồ: xuân (nghĩa đen: mùa xuân; nghĩa bóng: lạc thú). Ý nói: ý đồ đen tối.:v

____(Trạc Nguyệt - Chương 5)____

29. Quyển 6 - Chương 6

Convert & Edit: Shu

Support: Namca

Tảng đá rơi không làm cho Trạc Nguyệt chết được. Có lẽ là bởi vì mang theo Tô Mục nên nàng bị thương nhẹ. Nàng cho rằng chỉ cần không nói ra thì sẽ không có ai biết được. Nhưng đến lúc nàng bước đi, Tô Mục bên cạnh liền nhíu mày: “Chân nàng bị làm sao vậy?”.

“Không sao”. Trạc Nguyệt hỏi hột cho qua.

Bốn phía trời vẫn không ngừng mưa to, Trạc Nguyệt ngửa đầu nhìn lên đỉnh núi: “Chúng ta tìm chỗ trú mưa trước đi, dù sao bây giờ cũng không leo lên nổi”. Nàng liền nhắc chân bước đi không chút do dự, như thể không hề bị thương tổn một chút xíu nào.

Chân mày Tô Mục càng nhíu chặt hơn. Hắn kéo Trạc Nguyệt lại, sau đó ngồi xổm người xuống, tay đặt trên chân Trạc Nguyệt ấn tìm chỗ đau. Trạc Nguyệt không nhịn được cả người khẽ run lên, đầu ngón tay Tô Mục cảm giác được da thịt nàng sưng tấy và nhô lên dưới lớp quần áo, khác biệt rõ ràng so với những nơi khác.

“Chân gãy rồi”. Một thời gian dài hành quân trước đây đã để cho hắn đối với việc chữa trị vết thương ngoài da có hiểu biết không ít. Trong lòng hắn biết rõ Trạc Nguyệt quật cường, cũng không nói nhiều với nàng, chỉ hơi ngồi xổm người xuống, ra hiệu cho Trạc Nguyệt leo lên lưng hắn đi.

Trạc Nguyệt có chút kháng cự: “Ta có thể tự mình đi được”.

Tô Mục cũng không tranh cãi với nàng, trực tiếp ôm nàng lên, cũng không có bất kỳ ý muốn thương lượng với nàng: “Tối chỗ trú mưa trước, ta nói xương cho nàng”.

Trạc Nguyệt cau mày: “Ta có thể tự đi, xương cũng có thể tự mình nắn, ta không vô dụng như ngài nghĩ, ta không muốn ngài nhìn thấy dáng vẻ chật vật của ta”.

“Nàng có bản lĩnh”. Tô Mục nói: “Nàng một chút cũng không chật vật”. Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm Trạc Nguyệt, thần sắc trong mắt khiến cho Trạc Nguyệt không khỏi thất thần, nhất thời không nói được lời nào.

Kì thực đối với Tô Mục mà nói, Trạc Nguyệt như vậy làm sao có thể coi là chật vật. Hắn ở trước Trạc Nguyệt mới thực sự là chật vật. Khi hắn còn chưa đăng cơ, lực lượng còn yếu, khi đó Trạc Nguyệt nhìn thấy hắn, mới gọi là chật vật.

Hắn còn nhớ những lúc phải chịu đủ loại chế nhạo khi ở trong doanh trại nước Nam Việt, hay mỗi lần rơi vào bẫy địch trong các cuộc khởi binh bất phạt. Hắn từ trong lồng thi thể bò ra ngoài, bị chôn vùi trong bùn đất bẩn thỉu, những lần ấy so với Trạc Nguyệt bây giờ còn chật vật hơn gấp vạn lần, nhưng nàng chưa từng có nửa phần cười nhạo hắn.

Khi hắn bị giam trong nhà lao, nàng chính là lá chắn, một mực che chở ở trước người hắn. Khi hắn bị người ta tập kích bất ngờ, nàng chính là thanh kiếm tốt nhất, vì hắn vượt qua mọi chông gai.

*a a a, câu này trên phim Mặc Thanh cũng nói! “Khi nàng chiến đấu, ta là kiếm của nàng. Khi nàng lùi bước, ta là lá chắn bảo vệ nàng.” Má Cừu đúng là giỏi cắt ghép mà *

Trong lần đại công thành, bao vây kinh thành vào buổi tối là việc vô cùng nguy hiểm, Hoàng thúc lấy mẫu phi của hắn ra uy hiếp, lệnh cho hắn tự mình vào cung. Tất cả mọi người đều khuyên hắn không nên đi. Nhưng hắn vẫn quyết định đi, chỉ có Trạc Nguyệt hóa thành trường kiếm, không nói một lời ở bên cạnh giúp đỡ hắn, theo hắn vào cung.

Khi vào đến cung điện thì mẫu phi của hắn đã chết, thi thể còn nằm ngay bên chân Hoàng thúc của hắn.

Lúc này, Hoàng thúc của hắn chính là đã điên rồi, đến bước đường cùng, trong lòng tràn ngập ý muốn giết chóc. Hắn chỉ muốn giết chết Tô Mục.

Trong thành, hàng trăm quân sĩ bao vây lấy hắn, nếu lúc đó chỉ có một mình, hắn nhất định sẽ chết ở nơi này.

Thế nhưng, có Trạc Nguyệt ở đây.

Giống như vô số lần nàng đem hắn từ trong nỗi tuyệt vọng trở về, lần này cũng không ngoại lệ. Nàng ở trước người hắn, xem như là thanh kiếm của hắn, vì hắn mà liều mình chém giết. Chiến đấu trong đầm máu, không buông tha cho bất kỳ kẻ nào đến gần hắn, không cho phép dù chỉ là một mũi tên lọt qua hàng phòng ngự của nàng.

Tô Mục nghĩ, cho dù là trăm năm sau, hắn cũng không thể nào quên được cái đêm mà máu thấm đẫm cả xương tủy kia. Lưỡi kiếm của Trạc Nguyệt lạnh như vậy, nhưng lại có thể khiến cho nhiệt huyết trong tim hắn sục sôi.

Hắn may mắn biết bao, đời này có thể gặp được một Trạc Nguyệt độc nhất vô nhị như vậy, cứu hắn, che chở cho hắn, trở thành duy nhất của nhau.

Nhưng khi thân thể nàng bị mũi tên nhọn kia bắn trúng, khi máu tươi trào ra khỏi miệng nàng, hần mới biết, linh kiếm này không hề bắt tử bắt diệt, nàng cũng sẽ mệt mỏi, sẽ bị thương và thậm chí là chết...

Đó là lần đầu tiên hần cảm thấy hối hận, hối hận vì đã đẩy Trạc Nguyệt vào tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Hần cùng Trạc Nguyệt chém giết, thi thể quân sĩ bày la liệt ra đất, thậm chí còn chất cao như thành lũy. Không ai dám tiếp tục tiến lên, ngay cả những tên cung thủ cũng không dám hướng tên về bọn họ mà bắn nữa. Trạc Nguyệt giống như Tu La đến từ địa ngục, khiến người ta nhìn thấy mà sợ hãi.

____(Trạc Nguyệt - Chương 6)____

30. Quyển 6 - Chương 7

Convert & Edit: Shu

Support: Namca

Chống đỡ suốt một đêm, bên ngoài cung thành truyền đến âm thanh chém giết.

Cửa cung điện bị phá đổ, các tướng sĩ bên ngoài xông vào, đập vào mắt họ chính là cảnh tượng như vậy.

Xác chết khắp nơi, khung cảnh yên lặng như tờ. Mặt trời vừa mới mọc nhưng lại không mang đến cho hoàng cung một chút nhiệt độ nào. Nhìn thấy cảnh này, ai mà không kinh sợ.

Tất cả đều do nữ tử tay đang cầm Hàn Ngọc trường kiếm cùng hoàng đế của bọn họ làm ra.

Trải qua một đêm chém giết khiến cho đôi mắt ngày thường vốn trong trẻo, lạnh lùng của Trạc Nguyệt nhuộm đầy sắc đỏ của máu. Cuối cùng, nàng quay đầu nhìn Tô Mục: “Viện quân đến rồi”. Bốn chữ vừa nói ra, nàng liền ngất đi.

Tô Mục vừa kinh ngạc vừa sợ hãi đỡ lấy nàng.

Ôm lấy nàng trong bộ áo giáp lạnh như băng, cảm nhận rõ hơi thở nặng nề hơn nhiều so với ngày thường. Hần cảm thấy hối hận, đau lòng, còn có cả sự uất hận, hận bản thân mình quá bất lực.

Có lẽ bắt đầu từ khi đó, hần đã thề với lòng mình rằng, nay mai hần đăng cơ, nhất định sẽ dốc toàn lực để che chở cho nàng, bất luận như thế nào đi chăng nữa.

Nhưng tại sao bây giờ... Hần lại để cho nàng bị thương, bởi vì cứu hần mà bị thương...

“Trạc Nguyệt”.

“Ừ”.

Tô Mục cười một tiếng: “Chẳng trách nàng lại không chịu gả cho ta”.

Trong giọng nói mang ba phần khổ sở, bảy phần tự giễu.

“...” Trạc Nguyệt quả thực không hiểu nổi, tại sao vào thời điểm này mà Tô Mục lại nói những lời như vậy. “Sao vậy?”.

“Chỉ là đột nhiên cảm thấy, dù cho thân là hoàng đế, ta cũng không giúp được gì nhiều cho nàng”.

Lời nói này khiến Trạc Nguyệt ngẩn ra, nàng cứ thế nhìn Tô Mục, môi mím chặt, nhưng không nói tiếng nào. Trạc Nguyệt nhủ thầm trong lòng, Tô Mục đối với nàng, còn có chỗ nào không đủ tốt hay sao?

... Làm sao có thể.

Sự tồn tại của Tô Mục đối với nàng mà nói, chính là may mắn lớn nhất trong cuộc đời này.

Lúc trước Trạc Nguyệt đi theo tiên nhân, mỗi ngày đều thanh tu. Rốt cuộc, là quá mức lẻ loi và nhàm chán. Chính trong ngôi mộ tĩnh mịch gặp được Tô Mục, đến lúc đó nàng mới biết, hóa ra cuộc sống ở nhân gian

có thể trở nên vui vẻ như vậy, có thể thân nhiên đối mặt với những đả kích to lớn, có thể ở trong nghịch cảnh gần như tuyệt vọng cười đón tương lai. Hắn để cho nàng biết, vốn dĩ cuộc đời phải sống sôi động như vậy, phải oai phong lẫm liệt, cháy sáng rực rỡ.

Tô Mục đã cho nàng cảm nhận được sự ấm áp. Nó lan tỏa từ trong ra ngoài, bao bọc lấy thân thể nàng. Ấm áp đến nỗi nàng cảm thấy bản thân không phải là một thanh linh kiếm Hàn Ngọc, mà là một con người đang sống, có thể yêu thương, có thể điên cuồng, yêu thứ mình yêu, ghét thứ mình ghét, một cuộc sống được là chính mình.

Tô Mục đối với nàng, chính là quan trọng như vậy, hắn cho nàng nhìn thấy thế giới mà trước giờ nàng chưa từng thấy qua.

Có thể, đến cuối cùng, nàng không phải là người, nàng đối với Tô Mục chỉ như một cây linh kiếm, cho nên mới có thể ở bên cạnh mà giúp đỡ hắn, che chở, bảo vệ cho hắn, vì hắn giành lại giang sơn, mở mang bờ cõi. Nếu nàng không sở hữu năng lực của một linh kiếm thì lấy gì để ở bên Tô Mục nữa? Nếu yêu Tô Mục, nàng sẽ mất đi tu vi, Tô Mục giữ nàng lại bên người thì còn có ý nghĩa gì chứ?

Nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng nàng không có gì khác ngoài việc bị bỏ rơi như một đôi giày cũ rách.

Cho nên, phải dứt khoát rời đi trước.

Trạc Nguyệt rũ mắt xuống, hạt mưa lớn như hạt đậu rơi trên người nàng, khiến nàng phải rùng mình. Thật ra thì, nàng đáng lẽ đã không cảm thấy lạnh.

Từ trên vách đá rơi xuống, cho dù có mang theo Tô Mục, nàng cũng không thể bị thương.

Là nàng động tình, đã rối loạn tu vi.

Có lẽ, nàng phải rời xa Tô Mục sớm hơn nàng nghĩ.

____(Trạc Nguyệt - Chương 7)____

31. Quyển 6 - Chương 8

Cv & Edit: Shu

Support: Namca

Tô Mục giúp Trạc Nguyệt nối xương, hắn ở bên nàng trông coi suốt một đêm. Bất kể Trạc Nguyệt tỉnh dậy lúc nào cũng đều có thể nhìn thấy Tô Mục dịu dàng. Ánh mắt hắn rơi trên người nàng, hắn hỏi nàng: “Sao rồi?”

Trạc Nguyệt luôn lắc đầu bảo không sao, nhưng Tô Mục vẫn sẽ nhẹ nhàng giúp nàng xoa bóp những nơi khác trên chân, hắn muốn giúp nàng làm dịu đi cơn đau đớn và cảm giác tê nhức.

Không biết đã là lần thứ mấy Trạc Nguyệt tỉnh lại, đối diện với ánh mắt của Tô Mục ở sau lưng, hắn không khỏi cười khê: “Tựa vào ngực ta ngủ, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Trạc Nguyệt ho nhẹ một tiếng: “Không có”.

Tô Mục im lặng, ngay sau đó liền thở dài một cái: “ Ta bị mũi tên bắn thủng đầu vai. Lúc đó, cũng là nàng trông nom, nửa bước không rời. Cuối cùng cũng đến lượt ta chăm sóc cho nàng một lần, nàng cứ an tâm ở lại đây là được”.

“Không giống nhau”. Trạc Nguyệt nói: “Chút vết thương nhỏ này đối với ta mà nói chẳng thấm vào đâu, ngài không cần phải chăm sóc ta giống như đang chăm sóc cho một kẻ yếu như vậy”.

“Ta không phải xem nàng như một kẻ yếu ớt mà chăm sóc”. Thanh âm của Tô Mục mềm đi: “Ta chỉ muốn chăm sóc nàng mà thôi. Trạc Nguyệt, nàng biết không, những năm qua, điều khiến ta kiêu ngạo nhất chính

là quân lâm(*) thiên hạ, khiến ta đặc ý nhất là thu phục giang sơn, nhưng khiến ta hạnh phúc nhất, chỉ có nàng”. Hắn nhẹ nhàng chạm vào mặt nàng. “Còn có, điều khiến cho ta cảm thấy an tâm nhất, chính là có đủ năng lực để bảo vệ cho nàng”.

(*) Quân lâm: Nôm na là thống trị, làm chủ.

Ngoài sơn động, tiếng mưa rơi tí tách. Âm thanh của mưa rơi trên tán lá giống hệt như tiếng lòng của Trạc Nguyệt vậy, từng mớ cảm xúc đan xen vào nhau. Nàng dứt khoát xoay đầu, cường ngạnh chuyển đề tài: “Hôm nay, người đánh lén là do ai sắp đặt, ngài đã có lẽ đã đoán ra được?”.

“Ừ”.

“Ngài đã có kế sách đối phó?”.

“Có”.

Ánh sáng trong mắt Tô Mục có chút lạnh lẽo: “Bất cứ trở ngại nào cũng không ngăn cản được ta ngự giá thân chinh”. Trạc Nguyệt nhất thời thất thần. Tô Mục vỗ lưng Trạc Nguyệt một cái: “Nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, tình thế hiện giờ vẫn đang nằm trong lòng bàn tay ta, nàng hãy yên tâm mà nghỉ ngơi”.

Cho dù ở nhân thế đã nhiều năm như vậy, nhưng Trạc Nguyệt đối với những âm mưu tính toán, tranh giành trong triều đình vẫn là không thể hiểu được. Lòng người hiểm ác, khác xa so với trực tiếp chém giết. Nàng có thể giúp Tô Mục đoạt lại giang sơn, nhưng không thể bảo vệ giang sơn cho hắn.

Mà điều khiến cho người ta an tâm chính là, hắn bây giờ đã có thể tự mình ứng phó với những hiểm nguy. Tô Mục sau này nhất định có thể đem lại thái bình thịnh vượng cho thiên hạ. Hắn nhất định sẽ trở thành một hoàng đế xuất chúng.

Việc duy nhất mà nàng có thể làm cho hắn bây giờ..

Có lẽ chỉ là giúp hắn giải quyết những trở ngại cuối cùng.

Trường Ngọc Quan công mãi không thành, một phần cũng do thủ đoạn tàn nhẫn không chút lưu tình của thống lĩnh Ứng Nạp Đô, nếu lấy được đầu tên Ứng Nạp đó, Trường Ngọc Quan tất không đánh cũng tự hàng.

Trạc Nguyệt nghĩ như vậy, lặng lẽ cụp mắt.

Tô Mục nói, hắn chỉ có thể yên tâm khi mình có đủ năng lực để bảo vệ nàng. Có lẽ hắn không biết, thực ra nàng có thể bình thân ở bên cạnh hắn, chính là bởi vì nàng có khả năng bảo vệ hắn. Nếu không...Nàng làm sao có thể sánh vai cùng một đế vương?

Cho dù bây giờ có thể, ngày mai có thể, nhưng lòng người dễ đổi, đợi đến ba năm sau, mười năm sau, liệu còn có thể hay không?

Điều Tô Mục mong muốn, nhất định không phải là một nữ nhân cái gì cũng chỉ có thể ỷ lại vào hắn, không thể tự mình chống chọi với khó khăn. Bất kể bây giờ Tô Mục thích nàng đến mức nào, hắn thích, cũng chỉ là nàng của hiện tại. Nếu có một ngày, nàng vì được hắn nuông chiều mà đánh mất chính mình, Trạc Nguyệt không còn là Trạc Nguyệt nữa, Tô Mục cũng sẽ không còn thích nàng nữa.

Đến lúc đó, nàng mất đi Tô Mục, cũng đánh mất chính mình. Không cần người khác nhắc nhở, Trạc Nguyệt cũng biết, khi đó nàng cùng những nữ tử sâu oán nơi thâm cung kia cũng không có gì khác biệt.

Tình yêu của đế vương, bất quá cũng chỉ là tình yêu của một con người, nhìn thấu rồi sẽ thấy lạnh lẽo vô tình.

Những điều khác Trạc Nguyệt không hiểu, duy chỉ có điều này là hiểu rất rõ.

Hôm sau, có quân sĩ tìm được đến sơn cốc. Nghỉ ngơi một đêm, thương thế trên chân Trạc Nguyệt đã tốt hơn một chút. Quân sĩ chỉ thấy hai người họ đều lạnh lặn không bị tổn hao gì thì vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ. Sau khi trở lại quân đội, thì có người dâng lên cho Trạc Nguyệt tướng quân bào. Trạc Nguyệt hỏi Tô Mục: “Ngài biết ta sẽ đến, cho nên ngay từ đầu đã chuẩn bị sẵn cho ta?”.

Tô Mục chỉ cười mà không nói.

“Thỏ cũng là ngài chuẩn bị?”.

“Đúng vậy”.

“Ngài làm sao biết được thỏ sẽ được phát đến tay ta?”.

“Tìm một tướng lĩnh biết năng, để hấn đem đến cho nàng”.

“ ... ”

____(Trạc Nguyệt - Chương 8)____

32. Quyển 6 - Chương 9

Chương 9

Cv & Edit: Shu

Support: Namca

Không cho hai người có cơ hội nói nhiều, bên ngoài đã có người đang thúc giục. Trạc Nguyệt đổi lại y phục cùng Tô Mục đi ra ngoài gặp các quân sĩ, trấn an lòng quân đang kinh hoàng sau sự việc đêm qua.

Bọn quân sĩ thấy hoàng đế mặc dù rơi xuống vách đá nhưng vẫn bình an vô sự, tất cả đều tin rằng, hoàng đế tất có trời cao che chở. Tô Mục nhân cơ hội nói: “Lần này ngự giá thân chinh, trăm được trời cao che chở, tất thắng không thể nghi ngờ”.

Lòng quân trong một lúc đều phấn khởi cả lên.

Trạc Nguyệt lúc này ở một bên lờm hẩn một cái, Tô Mục giữa vạn người đang lễ bái phía dưới cười gian xảo: “Trạc Nguyệt”. Thanh âm của hấn gần giống như đang nhỏ nhẹ thủ thi: “Nàng nói xem, nàng không phải là thần tiên bảo vệ cho ta sao?”.

Là nàng.

Cho nên nàng phải cố gắng hết sức mình giúp đỡ Tô Mục, mới có thể rời xa hấn.

Hành quân tới bên ngoài Trường Ngọc quan cùng với quân đội đóng ở đây từ trước hợp lại. Trạc Nguyệt liền cùng Tô Mục và các tướng sĩ bàn bạc kế sách cả ngày.

Đợi đến khi Trạc Nguyệt đã nắm rõ chiều hướng hoạt động của Trường Ngọc quan sau khi nàng rời đi, nàng liền một mình lên vào bên trong.

Nàng đã cùng Ung Nạp Đô giao chiến nhiều lần, biết rõ người này võ công cao thâm, lòng phòng bị rất cao. Trước đây cũng không phải không có thử ám sát hấn, nhưng cuối cùng đều thất bại. Lần này, có lẽ phải dùng đến chân thân của nàng...

Trừ Tô Mục, tất cả mọi người trên cõi đời này đều tin rằng, nàng là một người có dị bẩm thiên phú, không một ai biết được, nàng vốn dĩ không phải là con người, mà là một kiếm linh. Trước đây không dám để lộ thân phận, chính là muốn được ở lại bên cạnh Tô Mục. Mà bây giờ, nàng đã quyết tâm rời đi, thân phận kiếm linh này, có bại lộ cũng không sao.

Dù sao thì... nàng sau này cũng không còn gặp lại họ nữa.

Hôm sau, Trạc Nguyệt căn dặn người ở cùng trại lính với mình vào buổi trưa đem một quyển trục đưa cho Ung Nạp Đô. Trước đó, nàng liền hóa về chân thân, trốn vào trong quyển trục (*).

(*) Ở đây có thể hiểu là bức họa có ống tre ở hai đầu, khi đóng thì cuộn tròn lại.

Tên lính buổi trưa lấy quyển trục, vừa bước ra cửa đúng lúc gặp Tô Mục.

“Hoàng thượng”.

“Trong tay là vật gì?”

“Đây là mệnh lệnh của tướng quân ta đưa cho thủ thành Trường Ngọc quan Ứng Nạp Đô một bức họa, tướng quân nói, là Thánh thượng ra lệnh...”

Trạc Nguyệt trong lòng hồi hộp, giả truyền thánh chỉ là tội tử hình, lần này sợ rằng không ám sát được Ứng Nạp Đô mà ngược lại còn phải chịu phạt.

“Ta quên mất”. Tô Mục nói: “Đi đi”.

Nghe Tô Mục nói như vậy, Trạc Nguyệt có hơi sững sốt, nhưng giả truyền thánh chỉ để đem bức họa đến cho tướng lĩnh của quân địch, chuyện như vậy, hẳn thật sự dễ cho nàng làm...

Không hề chất vấn, chỉ như vậy hời hợt đồng ý, hẳn tin tưởng nàng như vậy sao...

“Tướng quân ở đâu?”

Xem ra, ngoài mặt tuy là bỏ qua, nhưng trong lòng vẫn chưa có ý định buông tha cho nàng.

Trạc Nguyệt chỉ đành âm thầm cầu nguyện ở trong lòng, sau khi tên lính trả lời thì có thể đi nhanh hơn một chút.

May mắn thay, khi tên lính rời khỏi doanh trại và đem bức họa trao đến tận tay thủ hạ của Ứng Nạp Đô đều không có bất kỳ sai sót gì.

Ngay sau khi tên lính rời đi, Trạc Nguyệt vừa mới bị mang vào trong Trường Ngọc quan thì có người tới thông báo cho sứ giả: “Quân đội nước Tề đã vào giới nghiêm rồi”.

Sứ giả nhất thời sững sốt, trong lòng nảy sinh nghi ngờ, bên cạnh cũng có người hỏi là có muốn mở quyền trục ra nhìn một chút hay không.

Trạc Nguyệt cảnh giác, thăm nghĩ nơi này cách chủ điện của Ứng Nạp Đô, nếu hiện thân lúc này, muốn ám sát y sợ là không dễ dàng gì.

Ngay vào lúc này, cách đó không xa truyền đến một giọng nói thô lỗ: “Hoàng đế nước Tề ngự giá thân chinh, muốn chúng ta trả lại bức họa đã đưa tới?”. Giọng nói của Ứng Nạp Đô, Trạc Nguyệt không thể quen thuộc hơn nữa: “Buồn cười, bản tướng ngược lại muốn nhìn một chút, xem hẳn rốt cuộc vẽ cái gì”.

Trạc Nguyệt cười một tiếng, thật là ‘đạp phá thiết hài vô mịch xử’, Ứng Nạp Đô lại tự mình tìm tới cửa.

*Nguyên gốc thành ngữ là “Đạp phá thiết hài vô mịch xử. Đắc lai toàn bất phí công phu”. Nghĩa là: Đi mòn gót sắt tìm không thấy. Vô tình tìm được chẳng tốn công.

“Các người đem bức họa này mở ra cho ta”. Ứng Nạp Đô phân phó như vậy. Lúc bức họa từ từ được mở ra, Trạc Nguyệt vận khí toàn thân, lập tức lao ra ngoài như một mũi tên.

Những người có mặt tại đó không khỏi kinh ngạc, Ứng Nạp Đô cũng không ngoại lệ. Trạc Nguyệt tay cầm Hàn Ngọc Kiếm, nhằm hướng tới Ứng Nạp Đô mà đâm thẳng. Nhưng Ứng Nạp Đô đã bắt lấy người hầu bên cạnh đem chắn trước người, một kiếm của Trạc Nguyệt đâm thẳng vào ngực người hầu.

Trạc Nguyệt thăm nghĩ hồng rồi, định rút lui thì đã không còn kịp nữa. Ứng Nạp Đô nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cổ tay Trạc Nguyệt, kế tiếp tay dùng lực mạnh kéo cổ tay Trạc Nguyệt, như muốn bẻ gãy tay nàng vậy.

Trạc Nguyệt bị đau, những người khác ngay lập tức ủa lên bắt nàng ấn trên mặt đất.

“A”, gò má bị ấn trên đất, Trạc Nguyệt nghe thấy Ứng Nạp Đô cười một tiếng khinh thường: “Ta cứ nghĩ là yêu nghiệt phương nào, thì ra là người”.

Trạc Nguyệt không có lên tiếng đáp lại. Lúc này, trên cổng thành chợt truyền tới tiếng thông báo của quân sĩ: “Quân Tề đã xuất binh”.

Tay Trạc Nguyệt âm thầm nắm chặt thành quyền.

____(Trạc Nguyệt - Chương 9)____

33. Quyển 6 - Chương 10

Cv & Edit: Shu

Support: Namca

Pháp lực của Trạc Nguyệt hiện giờ không bằng trước đây, cuối cùng vẫn là thua dưới tay Ứng Nạp Đô.

Ứng Nạp Đô trối nài lại và đưa lên cổng thành, đúng lúc quân Tề đã tạo thế vây thành, bốn phía tường thành nước chảy không thông (1).

(1) Câu gốc là: Thủy tiết bất thông.

Một người một ngựa đứng trước trăm ngàn đại quân, áo choàng tung bay theo gió, cảnh tượng thật là tiêu điều xơ xác.

Ứng Nạp Đô cười to một tiếng: “Ta cùng Trạc Nguyệt tướng quân đây giao chiến đã nhiều năm, không ngờ, cô ta lại là một yêu nữ. Tề Vương người lại phái một yêu nữ tới diệt giặc. Các người, một trăm ngàn đại quân đây, tất cả lại từng nghe theo lệnh của một yêu nữ như ả, càng nghĩ ta lại càng cảm thấy thật buồn cười”.

Dưới cổng thành, Tô Mục mặt không biểu cảm. Một trăm ngàn tướng sĩ đồng loạt im lặng.

Trạc Nguyệt nhìn Tô Mục, khẽ mỉm cười, hần rất hiếm khi nhìn nàng nghiêm túc như vậy. Nhưng mỗi khi hần nhìn nàng như vậy, chính là lúc nàng phạm phải sai lầm rất lớn.

“Để nàng đi”. Tô Mục cất giọng hô to dưới thành, thanh âm cùng ánh mắt lạnh lẽo: “Trăm cam kết với người, trong ba năm không khởi binh đánh Trường Ngọc Quan”.

Trường Ngọc Quan đối với Tô Mục mà nói vô cùng quan trọng, bất kể là bình ổn nội bộ hay để đề cao danh tiếng bên ngoài. Chính vì vậy mà Trạc Nguyệt mới ở biên ải cố thủ nhiều năm như vậy. Nàng không muốn thân phận của mình gây thêm phiền toái cho Tô Mục, nhưng có lẽ, vào thời khắc này, nó đã trở thành phiền toái. Nàng luôn lo sợ bị Tô Mục bỏ rơi như một chiếc giày cũ rách, nhưng bây giờ...

Cuối cùng, vẫn bị hần ghét bỏ...

Khóe môi nhất thời có chút run rẩy, Trạc Nguyệt tự cười nhạo mình.

“Ứng Nạp Đô”. Nàng không nhìn Tô Mục nữa, quay lại nói: “Ta tặng người một phần đại lễ, người muốn nhận hay không?”.

“Trạc Nguyệt!”. Tô Mục ở dưới thành quát mắng, hần kích động đến giọng nói cũng run rẩy, “Nàng im miệng cho ta”.

Trạc Nguyệt không để ý tới hần.

Ứng Nạp Đô cong môi cười một tiếng: “Đại tướng quân, bây giờ ngoại trừ bản thân người, người còn có cái gì để tặng cho ta?”.

Trạc Nguyệt cũng không cảm thấy bị xúc phạm, nàng chỉ là không dám nhìn vào thần sắc của người đang ở dưới cổng thành kia. Nàng nhắm hai mắt, ổn định tâm tình: “Ta chính là đem bản thân mình tặng cho người”. Lời nói vừa dứt, Trạc Nguyệt ngưng tụ khí tức trong cơ thể. Ứng Nạp Đô trong lòng cảm thấy không ổn, vừa định buông tay thì đã không kịp nữa.

“Không...”

Xa xa như có tiếng vó ngựa liều mạng lao tới, thanh âm của Tô Mục vừa như rất xa lại như gần ngay bên tai: “Không được...Trạc Nguyệt!”.

Trạc Nguyệt không màng đến hần, kiếm khí trên người tựa như mũi tên xuyên thấu người Ứng Nạp Đô, khiến hần cả người đầy máu. Mà cùng lúc đó, bóng dáng Trạc Nguyệt trên không trung cũng biến mất.

Chỉ có một thanh Hàn Ngọc trường kiếm đã không còn trong suốt từ trên không trung chột rơi xuống, giống như một mảnh giáp đã bị vứt bỏ.

“Trạc Nguyệt!”

“Trạc Nguyệt!”

Tiếng vó ngựa vẫn gấp gáp như thế, nhưng Trạc Nguyệt đã không còn cách nào trả lời hắn nữa.

Thân thể nàng tiêu tán, cuối cùng chỉ còn lại một Hàn Ngọc trường kiếm đã không còn trong suốt nằm trên đất. Trạc Nguyệt nghĩ, nếu giờ phút này quay lại lần đầu gặp Tô Mục, sợ rằng ngay cả câu ‘Không có tích sự’ bốn chữ hắn cũng lười nói, ngay lập tức đem nàng vứt đi.

Bốn phía không một tiếng động, thế giới của Trạc Nguyệt chìm vào bóng tối. Trong lúc hỗn loạn nàng dường như được gặp lại vị tiên nhân đã bỏ nàng đi cách đây thật lâu. Hắn ở trên không trung khẽ lắc đầu với nàng, thở dài một tiếng: “Kiếp số...”.

Trạc Nguyệt bỗng nhiên tỉnh ngộ, rốt cuộc cũng hiểu rõ, vì sao nàng lại ở bên Tô Mục tu luyện nhiều năm như vậy nhưng vẫn không chờ thấy kiếp số. Hóa ra, không phải nó không đến, mà là đã sớm đến từ lâu rồi.

Tô Mục trở thành tình kiếp của nàng, chẳng qua là nàng cuối cùng...vẫn không thể vượt qua nỗi mà thôi.

Chẳng qua, nếu là Tô Mục, vậy thì kiếp này không độ cũng được.

Có thể ở bên cạnh hắn đến tận bây giờ...

Đã đủ rồi.

____(Trạc Nguyệt - Chương 10)____

34. Quyển 6 - Chương 11: Trạc Nguyệt - Vĩ Thanh

Vĩ thanh:v

Cv & Edit: Shu

Support: Namca

Tô Mục nửa đêm tỉnh giấc, không biết đã là lần thứ mấy hắn nửa đêm nằm mộng quay trở về thời khắc năm đó. Trên trán hơi rịn ra chút mồ hôi lạnh, hắn theo bản năng đi tới bên chiếc giường nhỏ lần tìm, đợi đến khi tay chạm vào Hàn Ngọc kiếm toàn thân lạnh lẽo mới từ từ bình phục hô hấp.

Là sự thật, Trạc Nguyệt đã cùng hắn bầu bạn, cùng hắn đi qua tất cả những năm tháng ấy, cho dù chỉ còn là quá khứ, nhưng thật sự đã từng tồn tại, không phải chỉ là một giấc mơ.

Lại một đêm nữa không ngủ. Đợi đến ngày hôm sau, khi sắp lâm triều mới có người đến hầu hạ hắn tỉnh dậy.

Hắn mang Hàn Ngọc kiếm theo bên mình, bước lên nấc thang trước vương điện, chột hốt hoảng, nửa hư nửa thực. Dường như còn có một người luôn luôn đi theo phía sau hắn, nhưng đến khi quay đầu lại, sau lưng chỉ có một người hầu cuống quýt cúi đầu khom lưng.

Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng hắn cũng có thể tự tay xây dựng nên một cõi thái bình thịnh vượng. Nhưng mà thật đáng tiếc, không còn bất cứ người nào có thể sánh vai cùng hắn đứng tại nơi này, không còn ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn, càng không có người nào cùng hắn thưởng thức sự phồn thịnh

Hắn dõi mắt nhìn về phía xa, chỉ có ánh mặt trời ban mai cùng trời đất mênh mông.

Hoàng đế bá quan, rồi cũng đều cô độc như nhau...

____(Trạc Nguyệt - Hoàn)____

thật muốn gõ đầu bà Cửu == bà định nghĩa “Vĩ Thanh” là Tang Ca 2.0 thế này à!?!?

#Vy

35. Quyển 7 - Chương 1: Kính Nguyệt - Tiết Tử

#cv: Shu #des: Bún

#edit: Vy

Bèo cao hơn người, mái tóc màu đen dập dờn trên mặt nước chảy xuôi, đứa trẻ bị bèo vạch xước gò má đang nằm ngửa, hai mắt nhắm nghiền, thoát nhìn không còn sinh khí.

Đêm hè, đom đóm như sao lập lờ bay tối, có con dừng lại trên chóp mũi đứa trẻ, có con đậu xuống mi tâm, còn có con đậu khắp người nó, đang lúc tĩnh lặng, đứa trẻ dường như khẽ động, đom đóm cả kinh nháy mắt bay toán loạn, nơi góc khuất tối tăm này nhất thời được chiếu sáng, đẹp như ảo cảnh.

Một đôi mắt đen nhánh mở ra, đập vào là những đốm sáng lấp lánh, nó nhìn bầu trời đêm hè trải rộng những vì tinh tú, cười lạnh một tiếng, tang thương khinh bạc không nói được thành lời:

“Còn sống cơ à...”

36. Quyển 7 - Chương 1-2: Kính Nguyệt

#cv: Shu #des: Bún #edit: Vy

“Môn chủ! Môn chủ!” Bên ngoài truyền tới tiếng kêu gấp rút, cửa phòng bị đẩy ra, khiến cho hần giật mình khôi phục lại thần trí, hai chữ “hưu thư*” trên giấy đã khô được một lúc lâu, hần không nhìn người vừa đến lấy một cái, chỉ chậm rãi đặt bút viết — Tô Thị Kính Nguyệt, thật đồ kị...

(*đơn ly hôn)

Còn chưa viết xong, thị vệ đã vội vàng vàng xông vào quỳ rạp xuống đất, ôm quyền dập đầu: “Môn chủ! Phu nhân! Phu nhân bị tập kích...”

Mực rơi trên giấy Tuyên Thành, nhuộm đen một mảng, trông thấy mà giật mình, Tần Sơ thất thần, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía người nọ, thị vệ càng cúi thấp đầu, nơm nớp lo sợ từ trong kẽ răng rặn ra năm* chữ: “...Rơi xuống vực bỏ mạng.”

(Nguyên gốc tiếng Trung là bốn chữ)

Hồ hấp ngưng trệ, Tần Sơ sững sờ nhìn người báo tin, giống như nghe không hiểu mấy chữ lạnh như lưỡi dao này. Yên lặng hồi lâu, thị vệ chỉ nghe được một câu hỏi lạnh nhạt: “Hài cốt ở đâu?”

“Hiện vẫn đang tìm kiếm. Chỉ là vách núi kia quá mức quỷ dị, bọn thuộc hạ... không tìm được đường xuống.”

Tần Sơ nhìn chằm chằm vào hai chữ “hưu thư” đã bị mực loang trên giấy, chợt mở miệng nói: “Nàng sẽ không chết...” Hần giống như đang an ủi bản thân, “Nàng còn chưa lấy được tự do từ ta, sao có thể cam tâm...” Đặt bút xuống, hần đứng dậy, “Chuẩn bị ngựa.” Hần rời khỏi phòng, chân trái có chút tập tễnh.

Thị vệ lo lắng khuyên can: “Chủ thượng, bờ vực phu nhân rơi xuống địa thế vô cùng hiểm trở, chân ngài...”

Tần Sơ hơi nghiêng đầu, ánh mắt khiến người ta kinh hãi rét lạnh, “Chuẩn bị ngựa.”

Thị vệ sợ hãi, không dám nhiều lời.

Khẩn trương ba ngày, cuối cùng cũng đến bờ vực Tô Kính Nguyệt rơi xuống. Gió lạnh liên tục thổi lên từ sườn núi, tựa hồ muốn tấp vào lòng Tần Sơ: “Ta lấy hưu thư làm mồi nhử, rốt cuộc cũng dụ được nàng quay về.” Tần Sơ giống như lẩm bẩm một mình, “Nàng rốt cuộc có được tự do nàng muốn, sao có thể chôn thân ở nơi này?” Hắn nhìn đáy vực ánh mặt trời không thể chiếu đến, sắc mặt tái nhợt dọa người, con người tựa như chìm đắm trong bóng tối nơi đáy vực, không có lấy nửa phần ánh sáng.

Đám thuộc hạ lặng im không cất tiếng.

Bọn họ không tìm được đường xuống, cũng không chịu đi tìm nàng, nhưng chỉ cần là nơi muốn đến, nhất định sẽ tìm thấy đường, Tần Sơ bước lên một bước, áo bào bị trường phong giăng xé, sợi tóc dài tung bay, ngay lúc những người xung quanh không kịp phản ứng, hắn đổ người về phía trước, cùng với tiếng gió gào thét và tiếng thuộc hạ kinh hô, hắn trằm mình vào vực sâu ngay cả mặt trời cũng vút bỏ.

Bất luận thế nào, không cần biết dùng cách thức gì, hắn nhất định phải tìm được nàng. Gió lạnh lòng thối qua tai hắn, Tần Sơ lẳng lặng nhắm mắt, không chút sợ hãi, thậm chí còn mang theo mấy phần chờ mong.

Kính Nguyệt, đây là con đường cuối cùng nàng đi sao, đây là lối về của nàng sao?

Nàng đừng sợ, ta tới bên nàng đây.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-the-khuc>